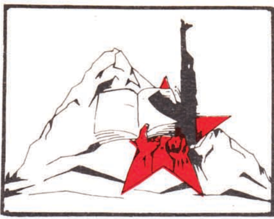

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 33 / Eylül 1984 / 2.- DM

15 AĞUSTOS DİRENİŞ VE SALDIRI EYLEMLERİNİN YANKILARI DEVAM EDİYOR!

15 Ağustos 1984 günü Kürdistan'ın Hakkari, Siirt, Van, Bitlis ve Mardin illerinin çeşitli köy ve ilçelerinde gerçekleştirilen bir dizi partizan saldırılarının yurt ve dünya çapındaki yankıları devam ediyor.

15 Ağustos 1984 günü Hêzên Rizgarîya Kurdistan güçlerince gerçekleştirilen eylemlerde, sömürgecilerin çeşitli karakol, devlet dairesi vb. resmi kuruluşları silahlı olarak basılmış, onlarca düşman askeri imha edilir ve sayıları en az 6 olduğu bildirilen düşman asker ve subayları da esir alınırken, partizanlar Eruh cezaevinin kapılarını açarak tutukluları serbest bırakmış ve Eruh Jandarma Komutanlığı deposundaki ağır silahları beraberlerinde götürmüş, geriye kalanları da imha etmişlerdi. Gazetemize ulaşan haberlerde, eylemlerin Kürdistan'ın dört bir tarafında yaygın bir biçimde geliştirildiği ve halen çeşitli karakol baskınlarının düzenlendiği bildirilmektedir. Yine ajan ve muhbirlerin de halkımızın silahlı güçlerinden gerekli derslerini aldıkları haber verilmektedir. Kürdistan'dan yurtseverlerin ulaştırdığı bilgilere göre, son olarak da Birecik'e bağlı Börtlen karakolunun basıldığı ve eylemi düzenleyen HRK güçlerinin hiçbir kayıp vermeden geri çekildikleri, saldırıya uğrayan düşman karakolunda, düşman güçlerinin ağır can ve mal kaybına uğratıldıkları söylenmektedir. Kürdistan'ın çeşitli ilçe ve köylerinde de karakol baskınlarının olduğu yolunda haberler ulaşmakla birlikte, bunlar henüz kesinlik kazanmadığından ayrıntılı bilgi verememekteyiz. Ancak, gerek izine gidip-gelen yurtsever işçiler ve gerekse doğrudan Kürdistan'dan gazetemize mektuplarla ulaştırılan haberlerde eylemlerin yaygın bir biçimde sürdürüldüğü ve halk tarafından coş-

Devamı 3. Sayfada

PARTİ ÖNDERLİĞİNE YÖNELİK SALDIRILAR SONUÇSUZ KALMAYA MAHKUMDUR!

31 Ağustos 1984 tarihli Milliyet gazetesi PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın öldürüldüğü biçiminde bir haber yayınladı. Savaş Ay, İhsan Dörtkardeş, Kurtuluş Gölpınar, Atilla Korkmaz, Ahmet İlgenek adlarını taşıyan 5 muhabirin birden altına imza attığı söz konusu haberde, cuntanın generalleri ve efendileri yalanlarına kendilerini inandırmak istercesine beş kukla muhabirin kalemleri ardında iğrenç ve en büyük emellerini ortaya döktüler.

Söz konusu haberde, olayın 15 Ağustos eylemleri ardından, Özkan Karalar diye birinin başını çektiği hizip tarafından düzenlenen bir pusu sonucu olduğu iddiası da yer alıyor. Eski bir TİKKO militanı olduğu iddia edilen bu şahsın başını çektiği hizbin, Merkez Komiteyi pasiflikle suçladığı ve öldürme olayının böyle bir çelişkiden kaynaklandığı da söz konusu iddialara ayrıca ekleniyor.

31 Ağustos 1984 tarihli Milliyet gazetesinde çıkan bu haberi okuyan dost ve düşman hiçkimse için en küçük bir inandırıcılığının olmadığını belirtmeye dahi gerek yoktur. Bu tür haberler, sömürgeci faşist burjuvazinin ne ilk başvurduğu bir taktik ve ne de sonuncusu olacaktır. Kürdistan halkı, önümüzdeki dönemde de bu ve benzeri haberlerin gazete sütunlarında daha sık görüldüğüne ve fısıltı gazetelerinden en iğrenç haberlerin kulaktan kulağa yayılmak istendiğine tanık olacaktır. Ancak açık ki, düpedüz bir yalan olduğu ne kadar açık olursa olsun, Türk burjuvazisinin daha ilk andan sahteliğini ele veren bu tür haberlere başvurması amaçsız değildir. Bunun da ötesinde çok ciddi amaçlar güdülmektedir

Böyle bir haberin yaygınlaştırıldığı dönem de dikkate alındığında görülecektir ki, bir çok ağızdan birden koro gibi yükselen küfür, karalama, iftiralar ve asılsız haberler, Kürdistan halkı ve onun kurtuluş mücadelesinin öncü gücü PKK'ye karşı açılmış karşı-devrim saldırılarının bir parçasıdır. Saldırılarının odağına Parti önderliğinin alınması ise, bir tesadüf değildir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN.

Sömürgeci faşist cuntanın sesi olan gazetelerde, böyle bir haberin verilişiyle, önderliğe yönelik imha amaçları ve 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemlerinin etkisini kırmaya yönelik amaçlar ortaya konulmuştur. Emperyalist ve sömürgeci güçler de bilmektedirler ki, önderlik, devrimci bir hareketin kalbi ve beynidir. Kendilerine karşı yükselen devrim hareketini bastırabilmek için herşeyden önce, halkın beynine ve kalbine saldırmaları bu nedenledir. Ve hele Kürdistan gibi, yüzyıllardır önderliğe ve örgütlülüğe susamış bir ülke için önderliğin önemi ortadayken, sömürgeci Türk hakim sınıflarının daha ilk andan başlayarak mücadele önderliğimize yönelik saldırılar düzenlemeleri halkımız açısından fazla şaşırtıcı olmamaktadır.

PKK önderliği, ilk günden başlayarak düşmanın çok yönlü saldırı ve iftiralarına maruz kalmıştır. Sömürgeci Türk burjuvazisi bir yandan bizzat kendi devlet kurumları, basın ve yayın organları vasıtasıyla her türlü propaganda da dahil olmak üzere akla gelebilecek bir çok saldırı yöntemini

Devamı 19. Sayfada

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Eylemlerinin Anlamı ve Dayattığı Görevleri Doğru Kavrayalım!

15 Ağustos 1984 günü, Kürdistan için hiç de kısa sayılamayacak bir dönem boyunca sürdürülen hazırlıkların ete kemiğe büründürüldüğü, ulusal direniş alevinin zindanlardan dağlarımızı ve ovalarımızı sardığının ilan edildiği bir tarih olarak bağımsızlık için mücadele tarihimizin en onurlu sayfalarından birine yazılmıştır. Özellikle cunta sonrası dört yıldır sürdürülen amansız hazırlık çalışmalarının ürünü olarak boy veren, Kürdistan halkının bin yıllık köleliğine son vermenin kararlılığıyla atılan bu adımların anlamı iyi kavranmaksızın, geleceğin güçlü yaratılması da mümkün olmayacaktır.

Her şeyden önce belirtelim ki 15 Ağustos eylemleri, uzun bir dönem boyunca sürdürülen mücadele hazırlıklarının, zindanlarda ölüm pahasına yükseltilen direnişlerin, ve yine dağlarımızda en zor koşullarda yaratılan büyük direnişlerin, halkımızın günlük ve saatlik olarak sürdürdüğü inanılmaz derenişin ulaştığı en son merhale, ama, geleceğin yaratılışının da sadece bir başlangıç adımını oluşturmaktadır. Bu açıdan, 15 Ağustos eylemlerini değerlendirirken, geçmiş ve gelecek bağlantısı içinde ele almak, içinde yaşanılan günün dayattığı görevleri bununla bütünleştirmek zorunluluğu vardır.

12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesiyle, Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı azgın bir savaş açan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, bu son kozuyla her türlü muhalefet odağını ezmek ve kendi egemenliği için pürüzsüz bir zemin yaratmak doğrultusunda akıl almaz yöntemlere başvurmuş, devrimci ve demokrasi güçlerine yöneltti̇ği saldırılardan daha hafif olmayan işkence ve baskı yöntemlerini ülkemizin en ücra köşesine kadar yaygın bir biçimde uygulamıştır. Bağımsızlıkçı hareketin 1970'li yılların başlarında nasıl olup da karşısına çıktığını anlayamayan ve zaten bunun hırsıyla dolu olan sömürgeciler, defin işlemlerini bile bitirdiklerini zannettikleri bir "cesedin"karşılarında kendilerini yıkıma götürecek bir tehlike olarak dikilmesi ile ordularına sarılmış, 1978-79 lardan itibaren kademeli olarak ilan edilen sıkıyönetimler askeri bir darbeyle bütünleştirilerek ülkemiz adeta yeni baştan işgale uğratılmıştır.

Devamı 9. Sayfada

12 Eylül Darbesi, Yeni Bir Yıldönümüne Daha Girerken Sorunlar ve Görevlerimiz

(YAZISI ORTA SAYFADA)

* * *

İflah Olmazlık, Küçük-Burjuva Reformculuğunun Temsilcilerini Nereye Götürüyor?

(YAZISI 7. SAYFADA)

* * *

PARTİZANIN MEKTUBU:

DEVRİM YAŞIYOR

(YAZISI 15. SAYFADA)

* * *

PKK-MK tarafından Kürdistan'da dağıtılan ve elimize ulaşan bildiriyi yayınlıyoruz.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER, YURTSEVER HALKIMIZ!

Tarihimizin sonderece kritik ve o kadar da anlamlı bir döneminde bulunuyoruz. Faşist-sömürgecilik, bizi kendine hizmet eden uysal köleler halinde tutmak, ulus ve halk varlığımızı yoketmek için elinden geleni yapıyor. Buna karşı, her taraftan, ulusal ve toplumsal kurtuluşumuz uğruna devrimci direniş eylemleri yükseliyor. Belli ki yeni ve şiddetli bir mücadele dönemine, ulusal kurtuluş yolunda ilerleyen halkımızın faşist-sömürgecilikle hesaplaşması dönemine, önemli siyasal ve toplumsal gelişmelerin ortaya çıkacağı bir döneme giriyoruz. Kürdistan'ın her tarafından yükselen devrimci eylemler bunu açıkça müjdeliyor.

Peki bu duruma nasıl gelindi? 12 Eylül darbesiyle iktidarı gaspeden faşist cunta, Kürt ve Türk halklarına karşı savaş açtı; halk kitlelerini sindirebilmek ve devrimci-demokratik hareketi ezebilmek için elinden geleni yaptı, her türlü barbarlığa ve vahşiliğe başvurdu. Yüzbinlerce dürüst ve onurlu insanı işkencelerden geçirdi, onbinlercesini zindanlara doldurdu. Özel eğitilmiş faşist ordu birlikleri, köy köy, kasaba kasaba, okul okul, fabrika fabrika dolaşarak genç-ihtiyar, kadın-erkek demeden insanlarımıza baskı yaptı, katletti, vurdu, kırdı, yaktı, yıktı, akla gelebilecek her türlü vahşet uygulamasını gerçekleştirdi. Amaçlarına ulaşabilmek için her türlü ajanlığa ve uşaklığa pirim çıkardı. Hertürlü ahlaksızlığı ve yozluğu toplum içinde yaymaya çalıştı. İşsizliği, pahalılığı, yokluğu ve yoksulluğu artırarak, bir avuç soyguncunun çıkarına halkın elinden varını yoğunu alarak emekçi halk kitlelerini yaşayamaz hale, açlıkla yüzyüze getirdi. Geçen dört yıl içinde gözüdönmüş bir biçimde uygulanan bütün bunlar, bugün de bütün vahşetiyle ve daha da geliştirilmiş olarak sürdürülüyor. 6 Kasım ve 25 Mart seçimleriyle atanan yeni memurlar hiç bir şeyi değiştirmemişlerdir; sadece bütün bu barbarlıkların yeni uygulayıcıları olmuşlardır. Öte yandan , ABD emperyalizmi faşist cuntaya bölge jandarmalığı rolünü yükledi. Bu çerçevede faşist rejim ABD silahlarıyla daha çok donatıldı; her tarafa ABD çevik kuvvetleri ve saldırı üsleri yerleştirildi. Türkiye ve Kürdistan, NATO saldırı tatbikatlarının günlük yapıldığı alanlar haline getirildi. 25 Mayıs 83'de Güney Kürdistan'ı işgal hareketine girişilerek, bölgeye yönelik askeri işgal ve müdahale planlarının provası yapıldı. Bugün de aynı rol ve aynı planlar yürürlüktedir. Faşist-askeri diktatörlük, sosyalist ülkelere ve bölge halklarına karşı ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki bir ön karakoludur. Bu konumuyla faşist-askeri rejim, Türk ve Kürt halklarının üzerinde, bölge halklarına ve ilerici insanlığa karşı deşilip atılması gereken bir ur gibidir. Özgür ve onurlu yaşamak isteyen insanların önündeki tarihi görev olgunlaşmış olan ve her tarafa pislik saçan bu uru kesip atmaktır.

Devamı 8. Sayfada

ERMENİ "TEHLİKESİNİN" YENİDEN GÜNDEMLEŞTİRİLMESİNİN ARDINDA

ABD VE FAŞİST TÜRK CUNTASI VAR!

ABD Temsilciler Meclisi ve Senatosunun Türkiye ile ilgili olarak kabul ettiği karar tasarısı ardından, cunta basınında "Ermeni terörü" yeniden günün konusu haline geldi. Ermeni terörü adı etrafında yaygaranın koparılmasına yolaçan ABD Temsilciler Meclisinde alınan kararda "24 Nisan tarihinin İnsanın İnsana Zulüm Günü" ilan edilmesi önerilmekte ve Türkiye'ye verilmesi planlanan yardım oranın düşürülmesi istenmektedir. Ancak cunta basınını sahibinin kuyruğuna bastığı köpek gibi bağırtan şey, Ermeniler üzerindeki katliamların gündemleştirilmesi ve bir de bunun dost bir güç tarafından en yetkili organlarda karar düzeyinde resmen onaylanması oldu.

Türk-ABD ilişkilerini yakından etkileyeceği gibi sahte görüntülerin de eklendiği son senaryonun, dünya kamuoyunca ve halkımız tarafından gerçekte bilinmeyen hiçbir yönü yoktur. Gerek ABD ve gerekse Türk hakim sınıfları, defalarca seyredilmiş ve neredeyse her anı bilinen bir oyunu yeniden sezona katmakla fazla bir sonuç elde edemeyeceklerini bilmek durumundadırlar. Gazetemizin 29. sayısında "Ermeni Rum ve Yunan Yaygarası Altında Yatan Gerçekler" başlığı altında konuyla ilgili olarak geniş bir yazı yayınlanmış ve Türk burjuvazisi ve emperyalist güçlerin böyle bir yaygaradan neyi bekledikleri ortaya konulmaya çalışılmıştı

Kürdistan'da halk hareketinin gelişme gösterdiği her dönemde, istisnasız olarak bir Ermeni sorunu gündeme sokulmuş ve Türk burjuvazisi yarattığı gölge tehlikelerle dikkatleri başka noktalara çekmeye çalışmıştır. Tarihin geçmiş dönemlerinde henüz bastırılamamış bir hareket olarak kendisi açısından bir tehlike oluşturabilen Ermeni sorununu gerçek tehlikeyi gözden saklamak için bugün de aynı biçimde kullanmaya kalktıklarında, temel bir taktik olarak Türk hakim sınıfları, son derece zavallı bir konumu sergilemekten öteye geçememektedirler. Ancak, adına tehlike denilen ve tüm Türk kamuoyunun karşısında birleşmeye çağırıldığı bu sahte sorunun özellikle son yıllarda geliştirilmeye çalışıldığı ve en geniş propagandasının yapıldığı da bir gerçektir. Hatırlanacağı üzere, 25 Mayıs 1983 Güney Kürdistan saldırısı sırasında da, Türk burjuvazisi Ermeni meselesini gündemleştirerek, ordunun hareketinin "Türkiye'nin Irak'a sınır kesimlerindeki ASALA üyelerini ele geçirme" amacıyla düzenlendiğini belirtmiş ve 22 Ermeninin bu operasyon sırasında yakalandığını açıklamıştı. Daha sonraki günlerde de benzeri iddialar basında yer almış ve PKK özellikle terörist bir hareket olarak gösterilmek için akıl almaz yöntemlerle asılsız iddialar yayılmak istenmişti.

PKK'nin 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleriyle yurt çapında Ulusal Direniş Mücadelesini yeniden yükselttiği bir süreçte, ABD Kongresindeki bir kararla Ermeni sorunun güncel bir konu haline getirilmesinin, emperyalizm ve Türk cuntasının Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin yankılarını örtme ve dikkatleri sahte görüntüler üzerine yöneltme çabaları olduğu bilinen bir durumdur. ABD emperyalistleri ve Türk faşist cuntası yoğun bir işbirliği içerisinde bugün Ulusal Direniş Mücadelemizi ezme, teşhir ve tecrit etme doğrultusunda her türlü yol ve yönteme başvurmakta, halkımıza karşı toplu imha hareketinin hazırlıklarını yürütmektedirler. Türk faşist cuntasının, halkımıza ve bölge halklarına karşı hazırlıkları içerisinde olduğu imha seferlerinde en büyük ekonomik, siyasi ve askeri desteği doğrudan ABD'den aldığı artık hiç kimse için bir sır değildir. Bugün ABD Kongresinde oynanan bir senaryoyla, sözde var gibi, olacak gibi gösterilen "çelişki"lerin sahtekarca bir plan olduğu, yaşadığımız şu günlerde gelişmeleri yakından izleyen herkesin yüzündeki tebessümden de anlaşılmaktadır. Ve bizzat, cunta basını bile durumu böyle koyuyorsa, geriye söylenecek bir şey kalmamaktadır.

Serxwebûn'un 29. Sayısında konuyla ilgili olarak yazılan yazıda, Türk burjuvazisinin PKK önderliğindeki Ulusal Direniş Mücadelesinin örgütlü bir biçimde geliştiği alanlarda, Ermenilerle ilgili propagandalara ağırlık verdiği ve özellikle son aylarda Kürdistan'ın Siirt ve diğer orta bölgelerinde geliştirdikleri bu propagandalarda, bu alanlarda *"Ermenilerin göründükleri... bunların halka saldıracağı... bunun için halkın devlete yardım etmesi gerektiği... zarar görmekten ancak böyle kurtulabilecekleri"* biçiminde suni çelişkiler yaratarak, gelişen mücadeleyi halktan gizleyebilecekleri gibi beyhude bir hayale kapıldıkları belirtilmekteydi. Gelişmeler de göstermektedir ki, Türk burjuvazisi ve emperyalist efendileri bu oyunlarını sürdürmekte ısrarlıdırlar. Elbette, onların böyle bir oyunda ısrarlı olmalarının nedenleri vardır ve bu aynı zamanda onların çıkmazlarını da sergilemektedir.

Her şeyden önce, Ermeni sorunu, Türk burjuvazisi açısından bugün bir tehlike oluşturmamaktadır. Türk burjuvazisinin geçmişte kılıçla hallettiği bu meselenin kendisi için en küçük bir tehlike bile oluşturmadığını bile bile etrafında feryatlar koparmasının amacı, yukarıda da belirtildiği gibi, kendisi için gerçek tehlikenin ne olduğunu, yani Ulusal Direniş Mücadelemizi gizlemek, gölgelemektir. Türk burjuvazisi, halkları birbirine düşürüp, onları birbirlerine kırdırtmakta usta bir sınıf olduğu gibi, bu temelde hakim ulus içinde şovenizmi körüklemede de oldukca tecrübelidir. Bugün de, geçmişin tecrübelerinden yararlanarak, bölücülük yaygaraları altında Türk proletaryası ve emekçi kitleleri içerisinde şovenizmi körüklemek, *"vatanın birliği ve bütünlüğü"* teraneleriyle halkı kendi etrafında harekete geçirerek, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine karşı kullanmak amacındadır. Nitekim, ikide bir de bu sorunu gündemleştirip; *"vatan elden gidiyor, ordu desteklenmelidir"* çığlıklarını atması ve *"dış mihraklı bölücü hareketlere karşı"* halkın desteğini istemesi, bunun bir örneğidir. Kürdistan'da gelişen Ulusal Direniş Mücadelesi, atılan her ileri adımda Türkiye'de de demokrasi düşüncesinin gerçek filizlenişini hızlandırmakta ve şovenizm ve sosyal-şovenizmin etkilerini giderek parçalamaktadır. Bu ise. Türk burjuvazisinin varlığı açısından iki yönlü bir tehlikeyi yaratmaktadır. Kürdistan'da kendisine karşı açılan bir Ulusal Direniş Cephesiyle karşı karşıya olduğu gibi,Türkiye'de de Ulusal Direniş Mücadelesinin desteklenmesi eğiliminin güçlenmesi temelinde demokrasi mücadelesinin büyüdüğünü görmektedir. TC'nin varlığını doğrudan tehdit eden bu gelişmelerin önlenebilmesi için, faşist Türk burjuvazisi, bir yandan Kürt halkını yeni bir katliamdan geçirirken, öte yandan da Türkiye'de şovenizmi körükleme temelinde katliamlarının desteklenmesini sağlamaya çalışmaktadır. Kendisini ikinci bir kurtuluş savaşının kahramanı ilan eden cuntanın, böylesine bir yaygaradan medet ummasının nedenlerini bir kez de, "ERMENİ-RUM VE YUNAN YAYGARASI ALTINDA YATAN GERÇEKLER" adlı yazıdan okuyalım. Söz konusu yazıda; *"o halde, Türk burjuvazisinin günümüzdeki iktidarı üzerinde bir Ermeni, Rum tehlikesi olmadığına göre, koparılan bu fırtınaların anlamı nedir?"* diye sorulmakta ve şöyle cevap verilmektedir. *"Açık ki, o gerçek bir tehlikenin üzerini örtmek için, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere, Türk halkını ve emekçilerinin devrimci mücadelesini bastırmayı, şovenist olguları egemen kılarak örtbas etmeyi ve iç yüzünü böylelikle gözden saklamayı amaçlamaktadır. Tıpkı Atatürk'ün yaptığı gibi, ulusal birlik ve bütünlük demogojisiyle "Rum ve Ermeni tehlikesine karşı birleşelim, Misak-ı Milliyi koruyalım" diye avaz avaz bağırarak ortaya çıkışındaki ince, ama sah-*

Devamı 19. Sayfada

ACI VE KİNİN YOĞURDUĞU BİR SANATÇIYI YİTİRDİK!

YILMAZ GÜNEY ÖLDÜ!

1981 yılında tutuklu bulunduğu Isparta Yarı Açık Cezaevinden kaçarak Fransa'ya gelen ve siyasi iltica da bulunan Yılmaz Güney, 9 Eylül 1984 günü Paris yakınlarındaki Port Vorlaene hastanesinde öldü. Yılmaz Güney'in ölümüne neden olan hastalığının mide kanseri olduğu açıklandı. Yılmaz Güney geçen yıl aynı hastalık nedeniyle midesinden ameliyat olmuş, ancak bu ameliyat sonrası eski sağlığına kavuşamamıştı. Güney'in ani ölümü, Türkiye ve Kürdistan halkı, devrimci ve ilerici güçleri tarafından büyük bir üzüntüyle karşılanırken, uluslararası alanda da aynı etkiyi yarattı. Güney'in ölümüyle halklarımız, yıllardır kendi sorunlarını, acı ve umutlarını dile getiren bir sanat savaşçısını yitirirken, uluslararası sanat dünyası da değerli bir üyesini erkenden kaybetmenin acısını yaşadı.

Yılmaz Güney'in ölüm haberini, Fransız devlet radyo ve televizyonları ana haber bültenlerinde verdiler. BBC ve diğer bazı radyolarla televizyonlar da programlarında bu acı habere ve Güney'in yaşamına geniş yer ayırdılar.

Yılmaz Güney, 13 Eylül 1984 günü devrimci-demokratik güç ve kişiler ile sanatçıların katıldığı kalabalık bir cenaze töreni ile Paris yakınlarındaki Père Lachaise mezarlığında toprağa verildi. Paris Komünü'nde ölenlerin ve daha sonra birçok devrimcinin gömüldüğü Père Lachaise mezarlığında dostlarının son uğurlayışıyla aramızdan ayrılan Yılmaz Güney, halklarımızın yüreğinde daima yaşayacaktır.

Uzun bir sanat yaşamı olan Yılmaz Güney'in, sanat dünyasına atılışı aynı zamanda kavgaya atılışıdır. Sinema dalında sanat yaşamına başlayan Yılmaz Güney, kısa zamanda sevilen ve tutulan biri, milyonların hayranı haline geldi. Onu böylesine tutulan bir sanatçı haline getiren şey, gerçekte hitap ettiği kesimlere seslenmesini iyi bilmesi, onları canlandırmasıydı. Yılmaz Güney'in, kitleler üzerindeki etkisi daha çok, sosyal içerikli yapıtlara yönelmesiyle arttı. Aslen Kürt olan Güney, Kürdistan insanının sertliği, sadeliği ve içtenliğini yapıtlarında yansıtmasını bildi. Ve açık ki, o, Kürt insanının yaşadığı acıların ve kahırlı yaşamın yarattığı bir sanatçıydı. Bunları dile getirişi, doğal olarak yankısını da bulacaktı.

"Yol" filminden bir görüntü ve Yılmaz GÜNEY.

Yılmaz Güney, "Yeşilçam"ın batağı içinde boğulmamayı bilen az sayıdaki sanatçıdan biridir. Sinema dünyasının insanları bitirici, boğucu, aşağılayıcı havası onu etkilemedi. Çünkü Güney, kendisini halktan koparmadı, onun parçası olarak yaşadı ve onu canlandırdı. Böyle bir sanatçı, siyasal gerçeklikten de uzak duramazdı. Güney'i ölümüne dek bir arayışa iten de, onun bu durumu idi. Halkın yaşadığı acıların, yoksulluk ve sefaletin neden ve çözümlerini düşünmeyi, kendi yaşamının parçası haline getiren Yılmaz Güney, 1970'li yıllarda boyutlanan devrimci gençlik hareketi ile de, sınırlı da olsa ilişki içinde oldu ve gerekli katkıyı sağlamaya çalıştı. Bu yıllarda, devrimcilere yardımcı olmak suçundan gözaltına alınarak belli bir süre cezaevinde kaldı. Yılmaz Güney, cezaevinden çıkışı ardından, bu arayışın peşini yine bırakmadı. Ama, kendi ülkesinin gerçekliğinin henüz bilincine varamadığı bu süreçte, arayışını güçlü bir ideolojik-politik çizgiyle bütünleştiremedi. Ve bu, Güney'in en büyük talihsizliği oldu. Sosyal-şoven görüşlerin etkisi altında, kendi ülkesine ve tabi ki kendisine karşı yabancı bir konum içinde kaldı. Ve zaten, cezaevinden çıkışının hemen ardından, Adana'nın Yumurtalık ilçesinde Hakim Sefa Mutlu'yu öldürmek iddiasıyla yeniden tutuklanarak 19 yıl ağır hapis cezasına mahkum edildi. Çalışmalarını cezaevinde de sürdüren Güney, kendi adını taşıyan bir dergiyi buradan çıkarmaya devam etti. Film çalışmalarını da olanakları ölçüsünde sürdürdü ve sanat yaşamının en güzel eserlerini cezaevinden yönetti.

Tutuklu bulunduğu Isparta Yarı Açık Cezaevinden izinli çıktığı 15 Ekim 1981 günü kaçan Yılmaz Güney, eşi ve oğluyla birlikte Fransa'ya iltica etti. Cunta sonrası cezaevi ve kitleler üzerinde uygulanan işkence ve zulmü konu alan çalışmalar yürüterek, faşizmin kara yüzünü bayağı perdede sergiledi. Yaptığı bu çalışmaları ödüle layık görülen Güney, uluslararası iki ödül aldı.

Yılmaz Güney'in, Kürdistan'ın acısını dile getirişi, onun Kürdistan halkının yüzyıllardır maruz bırakıldığı kahırlı yaşama, ağır sömürü ve baskılara karşı duyduğu derin kin ve öfkenin bir ürünüydü. Kendi halkının maruz bırakıldığı böyle bir yaşamın katlanılmazlığını ve buna karşı isyanı yüreğinde duyan Güney, sanat yaşamında durmaksızın bunu işledi. Sosyal-şovenizm çemberinden kurtulma çabaları, onu kendi ülke gerçekliğine biraz daha yaklaştırdı. Ancak, bu kez de tam tersi bir biçimde ilkel ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin duvarına çarptı. Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğe karşı duyduğu derin öfke ve kini, doğru bir ideolojik-politik hatta somutlaştıramaması, onun en büyük çıkmazı idi. Fakat Yılmaz Güney, hiç bir zaman ilkel ve küçükburjuva milliyetçileriyle özdeşleştirilemez. O daima mücadeleci bir ruhu temsil etmiştir. Kürdistan halkının kurtuluşunu silahlı bir direnişte görmüş ve pasifist yöntemlerin bir çözüm olmadığını belirtmiştir.

Yılmaz Güney, Kürdistan halkının kin ve öfkesini temsil eden bir savaşçı olarak anılacak ve aramızda böyle yaşayacaktır.

15 Ağustos Direniş Ve Saldırı Eylemlerinin Yankıları Devam Ediyor!

Baştarafı 1. Sayfada

kuyla karşılanan bu eylemlerin düşmanı çılgına çevirdiği belirtilmektedir.

Cunta basını ve BBC'den verilen haberlerden de, cuntanın içine düştüğü şaşkınlık zaten açıkça görülmektedir. HRK'nin eylemlerinin halktaki umut ve mücadele azmini bilediğini gören sömürgeci faşistler, 15 Ağustos eylemleri ardından Kürdistan'da yeniden bir savaş hali ilan etmiş ve süngüleriyle halkın coşkusunu söndürebileceklerini düşünme gafleti içinde aç kurtlar gibi köylere ve dağlara saldırmışlardır. Karşılarına çıkan herkesi bir partizan zannedecek kadar büyük bir korkuyu yaşayan sömürgeciler, halka gözdağı vermek ve alevlenen direnişle bütünleşmelerini önlemek için en hayasız saldırıları uygulamaktan da geri durmamışlardır. Tüm ordu güçlerini Kürdistan'a zaten aktarmış bulundukları gibi, 15 Ağustos eylemleri ardından yeni takviye güçler de göndererek, karadan ve havadan saldırılarla dağ-taş partizan avına çıkmış, ancak tek bir partizan bile ele geçirememişlerdir.

Bitirdik dedikleri bir anda, Kürdistan'ın topraklarından fışkırırcasına yükselen mücadele karşısında, sömürgecilerin içine düştükleri şaşkınlık ve korku, boyalı basın tarafından bile gizlenememektedir. Eylemin ardından, "şanlı ordunun" şanına sürülen bu lekenin kabul edilemeyeceğini, kendilerinin halen güçlü olduklarını söyleyen sömürgeciler, yalanlarına kamuoyunu da inandırmak gayretiyle, her gün yüzlerce militanın yakalandığı biçimindeki haberleri gazete sütunlarında yayınlatmakta, halka saldıran ordu birliklerinin, her taşının altında partizanların gizli olduğu dağlarımızın eteklerindeki korkulu fotoğraflarını yayınlamaktadırlar.

Ordularının bozguna uğramasını önleyemeyen ve bu bozgunun acısını yurtsever halkımızdan çıkaran cunta, uğradığı bozgunu gizleyebilmek için, başlangıçta göz korkutmak için operasyonu ordu harekatı olarak gösterirken; ardından küçük bir operasyon yaptıklarını ve sözkonusu bu operasyonun sıkıyönetim harekatı olduğunu söylemek durumunda kaldı. Tankları, uçakları ve karadan askeri birlikleriyle ağaçlarımıza ve çalılarımıza kadar saldıran faşist sömürgeci ordu birliklerinin, değil partizanları ele geçirmek izine bile rastlayamamaları ve her taşın gölgesini bir partizan sanarak geçirdikleri korkulu günler sonucu böyle bir açıklama zaten beklenen bir şeydi. Halkımızın silahlı kurtuluş birlikleri karşısında bozguna uğrayan cunta kuvvetleri, askerler içerisinde boyveren moral bozukluğu ve kitlelerde coşkunun yükselişini önlemek için böyle bir sahtekarlığa sarılmak zorundadırlar. Ancak, ne kadar çalışırsa çalışsınlar içinde bulundukları bozgun hali ve ordunun sefaletini gizleyememektedirler. Nitekim yakalamakla bir türlü bitiremedikleri partizanların "kökünü kurutmak için" gerekirse Ekim ayına kadar operasyona devam edeceklerini söylemeleri bunun bir örneğidir. Bir yanda "eşkiya kıstırıldı", "çember giderek daralıyor" diye manşetlerle kuru sıkı atarak kitleleri kandıracağını zanneden sömürgeci faşistler, öte yandan verdikleri demeçlerle tek bir kişiyi bile ele geçiremediklerini söylemek zorunda kalmaktadırlar.

Sömürgeci-faşistler, bir yandan alçakça saldırılarıyla halka gözdağı vermeye çalışırken öte yandan da asılsız propagandalarla eylemleri gözden düşürmeye çalışmaktadırlar. HRK güçlerinin gerçekleştirdiği eylemlerde, bu birliğin adını ağızlarına almaya bile cesaret edememekte; başlangıçta "PKK-Apocu çetelerin" saldırıları diye verdikleri haberleri adeta tekzip etmek istercesine bu kez de uyduruk adlarla örgütler icat edip, PKK önderliğindeki HRK güçlerinin gerçekleştirdiği eylemlerin muhtevasını kitlelerden gizleyebileceklerini zannetmektedirler.

Bir soykırım makinası gibi halkımızı katletmenin sinsi planları içindeki cunta, insanlık adına alnına vurulmuş olan kara damgaya rağmen bütün utanmazlığıyla, halkımızı ve onun öncülerini eşkiya ve çapulcu olarak lanse etmeye çalışmaktadır. Cunta başı Evren ve genaraller çetesinin doğrudan emirleri ve komutası altında, sömürgeci ordu halkımızın varını yoğunu talan eder ve en alçakça işkencelerle yediden-yetmişe tüm insanlarımızı ölüm tehdidiyle susturmaya çalışırken, kurtuluşu için savaşan bir halkın ve öncülerinin bir "eşkiya" ya da "çapulcu" olarak ilan edilmesinin hiç bir anlamı olmayacağı açıktır. Ve bunun da ötesinde, bu iddialar, sadece ve sadece cuntanın aczini kanıtlayan güzel birer örnek oluşturmaktadır.

Üç-beş eşkiyaya kısa zamanda hadlerini bildereceklerini söyleyen cuntaya bakılırsa, bugüne kadar devrimcilerden hiç bir iz kalmamalıydı. Ama, cunta basınından da anlaşılmaktadır ki, 600 bin kişilik ordu tek bir partizanı bile ele geçirememiştir. Daha ilk günde 110 militanın, ardından 400 ve en son olarak da 17 Eylül tarihli haberlerde 437 kişinin yakalandığı biçimindeki açıklamalarda bulunulmuştur. Anlaşıldığı kadarıyla cunta halen de devrimcileri yakalamaya devam etmektedir. Bu gidişle sayının 15-20 milyona ulaşacağı ve tüm Kürdistan halkının "eşkiyalık"tan askeri mahkemeler önüne çıkarılacağı kesin gibi görülmektedir.

Kürdistan'ın dört bir tarafında geliştirilen eylemlerle şaşkına dönen cunta, PKK önderliğindeki Ulusal Direniş Mücadelesini inkar etmeyi, varlığının temeli olarak görmektedir. Bu nedenle de mücadelemizin adını anmamaya ısrarla çaba sarfetmekte ve bilinen teranelerini tekrarlamaktadır. Nitekim, 15 Ağustos eylemleri sonrasında da Ermenileri yeniden gündeme sürmesi, silahların vb.lerinin ASALA tarafından temin edildiğini söylemesi de bu nedenledir. Başta ABD olmak üzere emperyalist efendilerinin her türlü askeri, siyasi ve ekonomik desteğiyle ayakta durmaya çalışan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, yoksul ve ağır baskılar altındaki bir halkın nasıl olup da kendi bağrından bir direniş hareketini geliştirdiğine inanmak istememekte ve halkımızın öz gücüyle, dişi ve tırnağıyla yükselttiği mücadelesi ardında, tıpkı kendisinde olduğu gibi dış mihraklar aramaktadır. Ve özellikle de Ermeni sorununu gündeme sokarak, Ulusal Direniş Mücadelemizi bir terör hareketi biçiminde lanse etmeye çalışmaktadır.

Açık ki, tüm bunlar cunta ve efendilerinin çıkmazını sergilemekte, acizliklerini ortaya koymaktadır. Generallerin telaşı artık gizlenemeyecek bir noktaya gelmiştir. Bir yandan NATO'lu generallerin akıl hocalığına başvuran cuntacı generaller, diğer yandan da Türk hakim sınıflarının bütün vahşet mirasını yeni başta hizmetlerine sunmanın çabasını yürütmekte ve NATO karargahlarında hazırlanan imha planlarını uygulamaya çalışmaktadırlar. Onlar şimdi, açıkça görmektedirler ki, henüz yeni alevlenen bu ateşi söndüremezlerse, tüm bir Kürdistan'ı saracak olan bu yangın kısa zamanda kendilerinin ve efendilerinin sonlarını getirmeye yetecektir. Bu nedenledir ki onlar, bütün hırslarıyla halka saldırmaktadırlar. Ancak, bu da yine onlar açısından lehte bir sonuç yaratmamaktadır. Örneğin, 15 Ağustos eylemleri ardından teslim olmaları için çağrı yapılan 32 kişiden tek biri dahi bu çağrıya uymamıştır. Cuntanın, haklarında tutuklama kararı verdiği bu 32 kişinin teslim olmadıklarına göre, silahlarını kuşandıkları ve Kurtuluş Birliklerine katılmak üzere devrimcilerin yanına yöneldiklerini söylemeye bile gerek yoktur.

Sömürgeci-faşist burjuvazi, 15 Ağustos eylemleri ardından hızlandırdığı saldırıları sırasında, öfkeden ağzı köpürerek çılgıncasına laflar ederken, tarihi suçlarını da ağzından kaçırmıştır. 10 Eylül tarihli Tercüman gazetesinde *"bizim için en büyük bayram eşkiyanın kökü kazınınca olacak"* başlığı altında verilen haberde, ulusal direniş güçleri için "kılıç artıkları" diye bir terim kullanmıştır. Tercüman muhabiri Savaş Ay *"evlerinden, ailelerinden binlerce kilometre ötede vatan görevi yapan ordu mensupları bu* **kılıç artıklarına** *aman vermiyor"* diye yazmış, ve işte bir tek bu sözcük bile, sömürgecilerin halkımıza karşı işledikleri insanlık dışı tarihi suçlarını açıkça ortaya koymaya yetmiştir. Geçmiş dönem isyanlarını kılıç, barut ve kanla bastırarak genç-yaşlı, kadın-çocuk demeden insanlarımızı katliamdan geçiren sömürgeciler, daha sonraki yıllarda da her türlü zulmü reva gördükleri halkımızın başını eğdiklerini ve artık bağımsızlık ve özgürlüğün lafını bile edemeyeceğini düşünmekteydiler. Kılıçla bitiremediklerini, asimilasyon politikasıyla başkalaştırarak Kürdistan ve bu ülkenin ulusal kurtuluş problemini tarihten ve çağdan sildiklerini düşünmekteydiler. Ve işte şimdi, PKK önderliğinde cezaevlerinde, dağlarda, ovalarda yükselen mücadelede ve hemen kendi karakollarının içinde patlayan bombalarda bir halkın dirilişini gördüklerinde, adeta bir hortlak görmüşcesine irkilmeleri anlaşılmayacak bir şey değildir. Fakat onların yakında çok daha iyi öğrenecekleri bir şey vardır ki, bir halk ne kadar katliamdan geçirilirse geçirilsin, geriye tek bir kişi bile kalsa ve eğer en sıradan bir onur sahibiyse halkının bağrına batırılıp çıkarılan, kendi insanlarının kanıyla yıkanan kılıçların hesabını sormak, bunun için güç biriktirmek ve pahalıya ödettirmek zorundadır. Halkımıza karşı işlediği suçlarını kendi ağzından da itiraf eden sömürgeci burjuvazi, kılıcı ve asimilasyon politikalarıyla ezmeyi bir türlü başaramadığı bu başın karşısında giderek daha fazla kabuslar görecek ve büyüyen direniş alevinin sıcaklığını, ateşin etrafındaki çemberi daraltmasıyla daha çok hissedecektir.

İçişleri Bakanı Tanrıyar, tatilini keserek eylem sahalarına incelemede bulunmak üzere geldiğinde, *"barışın bozulmasına asla müsade etmeyeceğiz"* demekteydi. Sömürgeci bakanın sözünü ettiği barışın halkımızı işkenceli yaşam altında kölece bir suskunluğa mahkum etmek olduğu bilinmektedir. Ve işte, 15 Ağustos eylemleri tam da buna karşı açılmış, bu kölelik ve işkenceli yaşama karşı tüm halkı silahlı direnişe çağıran bir isyan bayrağıdır. Halkımızın bu bayrak altında toplanması ve Türk sömürgecilerinin kılıç ve namlularıyla ülkemizde gerçekleştirdikleri katliamların hesabını sorması artık önü alınamaz bir gelişmedir.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, düşman güçlerde böylesine bir korku ve telaş yaratırken, küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şoven güçleri de şaşkına çevirmiş ve bunların gerçek kimliklerini bir kez daha açıkça sergilemelerine yol açmıştır. Daha düne kadar, "PKK gerçekleri söylemiyor, sadece propaganda yapıyor, üç-beş tane arkadaşları var, onlar da başka güçlerin yanında" diye çamur atma yarışı içerisinde olanlar, 15 Ağustos eylemleri sonrasında, kendi kadrolarına karşı bile inandırıcılıklarını yitirmenin zorluğunu yaşamaktadırlar. Ancak bu kez de, "PKK terörist bir örgüttür, yaptığı eylemlerle halkı katliama götürüyor, şimdi cunta halka saldıracak" vb. propagandalara ağırlık vererek, eylemleri gölgelemeye ve siyasi çizgilerinin çoktan ilan edilmiş iflasını hala gizlemeye çalışmaktadırlar. Ancak yaptıkları bu utanmazca propagandalar anında geri tepmiş; sadece halkımız tarafından değil, birçok güç ve çevre tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Yükselen direniş mücadelemiz karşısında küçük-burjuvazinin reformist temsilcisi Kemal Burkay'ın İsveç'te yayınlanmakta olan Dagens Nyheter adlı gazetenin 18.8.1984 tarihli sayısında yayınlanan röportajda adeta taşan bir hırsla söylediği sözler, küçük-burjuva teslimiyetçi güçlerin bugün hangi noktaya kadar geldiklerini gösteren ve bunu tüm dünyaya ilan eden açık bir belge oluşturmuştur. TKSP Genel Sekreteri sıfatıyla 15 Ağustos eylemleri ardından panik içerisinde "demeç" vermeye koşan Kemal Burkay, kendi kendisini fena bir biçimde ele vermiştir. Dayens Nyheter gazetesi Kemal Burkay'ın şöyle konuştuğunu yazıyor: *«Bütün Kürtleri terörist bir örgüt olan PKK ile bağdaştırmayın. PKK marksist-leninistim diyor. Ama o ne yurtsever, ne de marksist-leninist bir örgüttür. PKK, daha çok saldırılarını diğer yurtsever Kürt örgütlerine karşı kullanmıştır.»* diyor Kemal Burkay, *«PKK örgütünün ülkeden kaçan Kürt mültecilerini avlamak için Türk askeri rejiminin dışarıdaki kolu»* olduğunu söylüyor.

Aynı gazetede, Bay Kemal Burkay, ülkemizden çok uzak alanlarda olmasına rağmen, önlerine atılan kırıntıların geri alınmaması için korku ile iki dizi üzerine çöküp ellerini birleştirerek yakarışa duruyor. Dayens Nyheter şöyle yazıyor: *«Sosyalist adam terör için İsveç'i uyarıyor. Kürt Sosyalist Partisi Genel Başkanı K. Burkay ilticacı Kürtlere karşı işlenen son cinayetten sonra* **yalvararak** *bütün Kürtleri* **terörist** *bir örgüt olan PKK ile eşdeğer görmememizi istedi.»* Emperyalizm ve sosyal demokrasi önünde böylesine secdeye kapanarak, kendilerinin "terör"le hiçbir alakaları olmadığına inandırmaya çalışan bir "sosyalist adam" için söylenecek bir söz kalmamıştır.

Böyle bir röportajın 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri sonrasına denk gelmesi ise ayrıca önem taşımaktadır. Cuntanın "çeteler", "eşkiyalar", "çapulcular" diye bas bas bağırdığı ve "eşkiya"ları bastırmak için halkımıza karşı yeni imha seferleri düzenlediği bir dönemde, "sosyalist adam" Kemal Burkay'ın da "terörizm" yaygarasıyla aynı koroya katılması ve halkımızın kurtuluş güçlerini "cuntanın kolu" ilan etmesi abes bir tutum olmanın da ötesinde, açık bir uşaklığın sergilenişidir.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin içine düştükleri bu sefalet gibi, sosyal-şoven güçler de gereken incilerini dökmekten geri durmamışlardır. HRK'nin gerçekleştirdiği 15 Ağustos eylemlerini neredeyse cuntanın halkımız üzerindeki baskılarının sorumlusu ilan etmeye kadar varmış ve bunun propagandalarını alttan alta kitleler içinde yaygınlaştırmaya çalışmışlardır. İşkence ve zulüm altında, adım adım yok edilmek istenen ve her günü çekilmez bir azap olan bir halkın, bu işkence ve katlanılmaz yaşama karşı attığı bu küçük adımların, sömürgecilik boyunduruğuna karşı atılan adımlar olarak en azından destekleneceğine, bu çevreler tarafından da küfür ve karalamalarla karşılanması, Türkiye proletaryası ve demokrasi güçlerinin kabul edemeyeceği "şoven" bir mantığın ürünüdür. Sömürgeci burjuvazi halkımızı geçmişte kılıçla katlettiğini ve bugün geriye kalanları da aynı kılıcın darbeleri altında katliamdan geçirmekte tereddüt etmeyeceğini belirtirken, burjuvazi suçlarını kendisi itiraf ettiği halde, ille de aklama çabasına girerek, eğer direnmezseniz o da katliam yapmaz mantığıyla direnişe saldırmaları, sosyal-şoven güçlerin içine düştükleri uşaklığı ortaya koyan, Türkiye ve Kürdistan halkları tarafından kabul edilemez bir tutum, bir utanç belgesidir.

Kürt küçük-burjuva reformizmi, sosyal-şovenizm ve sömürgeci-faşist Türk cuntasının küfür ve saldırılarına maruz kalan 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemlerinin, Kürdistan'da ve dış alanlarda halkımız üzerinde yarattığı etki ise, tanımlanamaz bir sevinç ve coşku olmuştur. Haberi duyan yoksul halkımızın adeta bayram havası yaşadığı, birçok genç yurtseverin HRK birliklerine katılmak üzere başvurdukları ve 70'lik ihtiyarlarımızın bile bu coşkun hava ile savaşmak arzularını belirttikleri gazetemize ulaşan her günkü haberler olmaktadır.

Türk ordusunun Irak ve İran'daki büyük operasyon

Temizlik Harekât

Alman Haberler Ajansı (DPA), 4000 kişilik özel komando birliğinin İran ve Irak sınırından 50 km. içeriye kadar girdiğini haber verdi

Orgeneral Necdet Uruğ, bölgedeki incelemelerini sürdürüyor

210 anarşist yakalandı

TEMİZLİK HAREKATI

1. Ordu'da görev teslimi

«Teröristler fırsat kolluyor»

Evren Ürüğ'dan bilgi aldı

Hedef: "Tam huzur"

Mehmetçik soluğu enselerinde

ORDU, teröristle çembere aldı

70 terorist çembere alındı

...Ve hainler kıstırıldı

Evren, iç ve dış "şer güçleri"ni uyardı

"Eşkiya artıklarına der verilecek"

32 kişi aranıyor

Komando çemberi daralıyor

Operasyon röportajı

Saldırganlar çembere alındı

Eşkiya böyle

Eruh ve Şemdinli'de 77 kişi gözaltında

İki erimiz şehit edildi

2. şehit: Yaralı astsubay öldü

Eşkıyanın radyosu da susturuldu

160 kişi gözaltında

Gözaltına alınanlar 200'ü geçti

Şehit eri, törenle toprağa verdi

"Kürdistanlı Yurtseverlere Sesleniyorum: Önderimiz, Yolgöstericimiz Bizleri Doğru Yola Davet Ediyor!"

SERXWEBÛN'A!

Uzun bir süreden beri yurtdışında çalışmaktayım. İznimi geçirmek üzere ülkem Kürdistan'a gittim. Bir yandan ülkemi, köyümü ve yakınlarımı görmenin sevincini taşırken, diğer yandan da yıllardan beri çalıştığım yurtdışında kazandığım üç-beş kuruşla yaşantımı garanti altına alabilecek herhangi tutarlı bir dal bulamamanın ezikliğini hissediyordum. Ve bu durum sanki sevincimin dışarı çıkmasını engelliyor, beni kahrediyordu. Öte yandan, geçmişte şahit olduğum sömürgeci baskıların bir parçası olan operasyonlarda, köylülere çekilen meydan dayağı, kadınlarımıza yapılan aşağılık uygulamaların tümü gözlerimin önünde teker teker canlanmaktaydı. Duyduğum haberlere göre bu durumlar daha da kabarmıştı. İnanıyordum, çünkü bu tür vahşetleri tatmayan yabancı biri değildim. Ama her şeye rağmen ülkemin ve halkımın sevgisi beni bir mıknatıs gibi çekiyor ve bu olumsuz duygularımı bastırmada başlıca neden oluyordu. Hele ülkemizi bir bütün olarak süsleyen, insanlarımızı her türlü beladan kurtarmak amacıyla kucaklayan dağları anımsadıkça özlememek mümkün değildir. Bilmiyorum ben böyle düşünüyorum. Tanıdığım kadarıyla herkesin görüşü böyledir. Bunun aksini düşünmek, dağlarımızı, yaylalarımızı özlememek bence utanç verici bir şeydir. Hele hele bunları hor görmek ise doğrudan dağruya bize ve ülkemize küfretmek ve kendi gerçekliğimize de ihanet sayılır.

Nihayet bu düşüncelerin etkisi altında iken, izin çıkışım verilince, ilk durağım olan Istanbul Havaalanına indim. Buradaki görevliler en basit şeyler için işçilere zorluk çıkarıyor ve bir paket sigara için gözdağı veriyorlardı. Bunun dışında, tipini beğenmediklerinin çantalarını tersyüz etmekteydiler. Belli ki birilerini arıyorlardı. Bir sürü zorluklardan sonra kendimi otobüs garına attım ve memleketime doğru hareket ettim. İstanbul'dan Malatya'ya kadar yolculuğumuz normal geçti. Malatya girişinde aramalar baş gösterince ayrı bir ülkeye girdiğimizi hemen anladık. Aramalar son bulunca otobüsteki herkes mırıldanıyor ve faşist cuntaya karşı olan kinlerini açığa vuruyorlardı. Bu arada otobüsün sahibi olduğunu söyleyen birisi şöyle diyordu: "*Otobüs sahibi olmama rağmen geçimimi zor sağlıyorum. İşçi ile yoksul köylülerin hali nasıl olur onu da siz düşünün.*" Hergün artan zamların, pahalılığın ve işsizliğin haddi ve hesabı yoktu. Bütün bunları dinlediğimde böyle bir yaşantının çekilmez olduğunu daha iyi kavrıyor ve kinim de bir o kadar artıyordu.

Yol boyunca bir çok askeri birliklere rastladım. İkinci ordu karargahını Malatya'ya yerleştirmişlerdi. Daha önceleri başka bir yerdeydi. Hemen yanında Polis okulu ile Polis lojmanları mevcuttu. Bunları ülkemize neden yerleştirdiklerini anlamak zor bir şey değildir. Bizleri katletmek, sindirmek amacıyla yerleştirmişlerdi. Tabi bu amaçları esas olarak onların korkularını açığa çıkarıyordu. Yolculuğumuzun yarısı

Türkiye'de geçmesine rağmen, neden hiç bir arama, baskı vb. şeylerle karşılaşmadık da, Kürdistan'a girer girmez baskıların soğuk havasıyla hemen karşılaşıverdik? Kürdistan'da mutlaka bir şeyler vardı. İzine gelmeden önce bazı arkadaşlar, "*devrimciler Kürdistan dağlarında düşmana karşı direniyor*" diyorlardı. Demek ki bu baskıların sebebi buydu. Yani devrimci faaliyetlerdi. O andan itibaren beni uyandırmaya çalışan Kürdistan'lı devrimcileri anımsadım ve davalarında ne kadar haklı olduklarına bir kez daha inandım.

Bu tür şeyleri düşüne düşüne Tunceli'ye ulaştık. Oradan da köyüme gittim. Daha bir kaç günlük iken götürdüğüm üç beş kuruş bitmek üzereydi. Yer yer çevredekilerle sorunları tartıştığımda herkeste cuntaya karşı bir kin mevcuttu. Özellikle halk, Kürtlüğün başlıbaşına bir baskı sebebi olduğunu dile getirmekte ve madem ki sömürgeciler buna karşıysa, herkesin de buna sahip çıkması gerektiğini ifade etmekteydiler. Diyarbakır direnişi dilden dile dolaşıyor ve halkımız açık açık bundan gurur duyduğunu her fırsatta açıklıyordu. Diyarbakır'da tutuklu bulunan bir yakınımı ziyaret etme olanağına kavuşunca Diyarbakır'a gittim. Benden başka yüzlerce insan yakınlarını ziyaret etmek için daha uzak yörelerden gelmişlerdi. Tümü de görüştürülmeme endişesi içerisindeydiler. Henüz isimler yazdırılırken bile hakaretlerin her türlüsüne maruz bırakılmıştık. Kaldı ki içerdekilerin durumu nasıldı, ne tür işkencelerle karşı karşıyaydılar? Örneğin, ihtiyarların çoğu Türkçe bilmediklerinden; kendi isimleri yerine tutuklunun ismini, tutuklunun ismi yerine ise kendi isimlerini yazdırmaktaydılar. Böyle bir olayda insanlarımızın Kürtlüğü ile alay edilmekte, "hayvan" oldukları açık açık söylenmekte ve hatta tartaklanıp dövülmekteydiler. Görüşmeler başladığında daha da ilginç şeylerle karşılaştık. Hem ziyaretçinin hem de tutuklunun elleri arkada kımıldanmadan konuşulmaktaydı. Aradaki mesafeyi daraltanlara hakaret edilmekteydi. Bir yaşlı kadın çocuğuna yaklaşıp bakmak istediği için herkesin gözleri önünde dövüldüğü gibi, genelde herkese küfür ve tehditlerde bulunmaktaydılar. Daha önceleri, yani Nisan ayı içerisinde ziyaretlerin yasak olduğunu söyleyen bir tutuklu yakını, bu ziyaretin nedenlerini içerdeki direnişçilerin her türlü işkence ve imhalara karşı başlattıkları eylemlerin sonucunda kopardıkları tavizler olarak değerlendiriyordu. Bu sadece bir kişinin düşüncesi değil, yüzlerce kez cezaevi kapısına dayanmış, direnişçileri yalnız bırakmayan tüm tutuklu yakınlarının düşüncesiydi. Çünkü geçmişte olduğu gibi, Nisan ayı içerisinde de beş Kürdistanlı devrimci hayatlarını feda etmişlerdi. Yine her zaman olduğu gibi, direnişin başını çeken PKK'liler olmuştu. Direnen tutuklu yakınlarının başları dimdik gururlu bir yapı içindeydiler. İhanetçilerin yakınları ise utanıyor ve hatta ihanet etmiş olan yakınlarını lanetleyerek, direnenlere sahip çıkmayı daha şerefli bir görev olarak kabul ediyorlardı. Görüşmelerde direnişçiler, onuru kurtarmanın sevincini taşırken, şahsen yakınım bana direnişin tekrar devam edeceğini ve hatta şimdi bile direnen arkadaşların olduğunu anlattı. Aynı zamanda, verilen cezaların çoğunlukla direniş yüzünden verildiğini, ama ne olursa olsun düşman karşısında boyun eğmenin hiç bir şey kurtarmadığı gibi, hiç bir şeyi de değiştiremeyeceğini; bunun için de direnmek ve düşmanı yenilgiye uğratmanın ancak kurtuluşu sağlayabileceğini söylüyordu. Aynı tutuklu, PKK mücadelesinin doğru devrimci bir anlayışa dayandığını ifade ederken, "*gelişen mücadele de bunun eseridir ve bizler içerde olmamıza rağmen bu gelişmelerden daha çok haberdarız.*" demekteydi. Bu yakınımın anlattıklarına göre belki şimdi Diyarbakır zindanlarında direniş başlamıştır bile. Aynı zamanda bizlere de, tüm dışardaki Kürdistanlı yurtseverlere de bir istekleri vardır. O da PKK etrafında kenetlenmek ve ülkeyi kurtuluşa götürmektir.

Daha sonraları dışarı çıktığımda, diğer bir tutuklunun yakını, kendisine verilen cezanın az olduğunu, bunun için direnişten vaz geçip dışarı çıktıktan sonra mücadele etmesinin daha yararlı olacağı isteminde bulunduğu için, tutuklu tarafından eleştirildiğini ve söylediklerine pişman olduğunu söyleyerek üzüntüsünü gizleyemiyordu. İhanetçilerin durumu ise daha farklıydı. Onlar da sömürgecilere yaptıkları uşaklıktan nasiplerini almışlardı. Onlar için ayrı bir ziyaret günü belirlenmişti ve bu ziyaret günlerinde kendi ihanetlerini alkışlayanlarla sarmaş-dolaş olabiliyorlardı. Halk tarafından bile ihanetçilerin ziyaret günleri bilinmektedir. Bu ziyaret günlerinde ilgi alabildiğine azdır. Ama gerek direnişçilerin ziyaret günlerine ve gerekse mahkemelerine olan ilgi alabildiğine fazladır. Dikkatimi çeken başka bir husus daha vardır. Daha önceleri de Diyarbakır'a gitmiştim. Ama bu sefer gittiğimde, halkta da önemli değişiklikler gördüm. Zindanlardaki direniş onları adeta birbirlerine kenetlemişti. Tutuklu yakınlarına büyük ilgi gösteriyorlardı ve halkı için savaşıp esir düşenlerin yakınlarıyla dayanışmayı önlerine bir görev olarak koymuşlardı.

Biraz da dışardaki mücadelelere dönmek istiyorum. Ülkede devrimcilerle sömürgeciler arasındaki çarpışmalar herkes arasında konuşulmakta ve halk devrimcilerden övgü ile bahsetmekteydi. Çevre köylerden anlatıldığına göre Hozat ilçesinin Amutka köyündeki soysuz bir muhbir, devrimcilerin yakalanmasına neden oluyor, keyfi bahanelerle ihbarcılık yapıp halka baskı ve zulüm yaptırıyordu. Devrimciler bu haini defalarca uyarmışlardı. Buna rağmen aynı iğrenç durumunu devam ettirmişti. Son dönemlerinde hayatını garanti altına alabilmek amacıyla, sömürgeciler muhbirin kapısına asker bile dikmişlerdi. Ama devrimciler yine de evine sızarak onu dışarı kaçırmayı ve evinden biraz ötede gebertmeyi başarmışlardı. Böyle bir olay karşısında şerefi iki paralık olan sömürgeciler, havadan ve karadan büyük ve geniş çaplı operasyonlara girişmişlerdi. Tüm köylüleri önce köy meydanında ve daha sonra da karakola çekerek en hayasızca işkencelere maruz bırakmışlardı. Kudurmuş sömürgecilerin gücü devrimcilere yetmiyordu. Hırslarını masum, sıradan insanlardan çıkaracaklardı. Yapılan operasyonlarda devrimcilerle sömürgeci güçler arasında şiddetli çatışmalar olduğu ve düşman askerlerinin bir çok ölü ve yaralı verdikleri haberleri yaygın olarak anlatılıyordu. Çatışma alanı ile hastahane arasında sürekli gidip gelen helikopterler de bunu doğrulamaktaydılar. Hatta helikopterle devrimcileri takip eden bir sömürgeci yarbay aşağıdan açılan ateş sonucu yaralanmıştı. Daha sonraları hastahane ile yakın ilişkisi olanlar da bu olayı doğruluyorlardı. Devrimcilerden ise hiç bir yakalanma olmamıştı. Bu arada tutuklandıktan sonra serbest bırakılan bir köylü, kinini şöyle dile getiriyordu. "*Ben dahil bir çogumuzun bıyıkları yolunarak bize yedirildi. Hepimizin gözü önünde bir geline tecavüz edildi. Bunlar bize ders olmalı ve bu düşmana karşı susmamalıyız*" diyordu. Doğru söylüyordu. Dün bize olan bugün ona olmakta. Yine bugün ona yapılan, yarın bize yapılacaktır. Buna karşı sessiz kalınmaması gerektiğine şimdi daha çok inanıyorum.

Diğer bir çatışma olayı da Ovacık'ta oluyor. Anlatılanlara göre sömürgeci bir Yüzbaşıyı kaçırmak isteyen devrimcilerin karşısına tesedüfen bir cemse dolusu asker çıkıyor ve çatışmada sömürgecilerden kayıp olduğu halde devrimciler hiç bir kayıp vermeden geriye çekilmeyi başarmışlardı. Son olarak, dönüşüme bir gün kala Hozat'ın Derik köyü yakınlarında bir Yüzbaşı ile Başçavuşun vuruldukları haberini aldım. Ayrıntıları öğrenemeden yurt dışına geri dönmek zorunda kaldım.

Burada anlatmak istediğim, ülkemizde mücadele günden güne güçlenmekte ve halkımızın da buna olan güveni artmaktadır. Eskiden bizim yörede Türk solu hakimdi. Bunlar Kürdistan Kurtuluş Mücadelesine karşıydılar ve adeta bizleri türkleştirmek için özel çaba harcıyorlardı. Diyebilirim ki, bunların faaliyetleri hemen hemen kalmamış gibidir. Ama PKK'nin mücadelesi, direnmesi ve her türlü fedakarlığı yaparak halka ulaşması gözle görülür bir biçim almıştır. Geçmişte sosyal-şovenlere sempati duyanlar, taraftarları ve yer yer kadroları PKK'ye daha çok güvenmekte ve PKK saflarında yer almaktadırlar. 12 Eylül öncesi PKK'ye saldıran, ülkesinin gerçeğini bilmeyen ve bu konuda duyguları karartılan eski bir Aydınlık taraftarıyla konuştuğumda, geçmişinden nefret ettiğini, defalarca lanetlediğini söylediği gibi, kendisini bu derece soysuzlaştıranlara da burada yazamayacağım küfürleri de sarf etmekteydi. Sadece Kürdistan halkı değil, Türkiye halkının da umudu PKK olmuştur. Demokrat ve devrim yanlısı bir çok insanın istemi, sezgisi budur.

Son olarak şunu diyebilirim. Ben geçmişte sadece bir devrim taraftarıydım. Tüm devrimcilere yardım ederdim. Baktım bu yetmez, devrimcilerin en iyisi ile kötülerini seçmemiz gerekir. Tarafsızlığın yanlış bir anlayış olduğunu kavradım ve tüm tarafsız insanlara sesleniyorum; tarafsızlık demek sömürgeciliğe doğru bir eğilim demektir. Yani düşman ile devrimciler arasında yalpalama demektir. Cesaretsizliğin, esaretin bir belirtisidir tarafsızlık. Yine sosyal-şovenlere ve küçük-burjuva reformistlerine meyil vermiş olan Kürdistanlı yurtseverlere sesleniyorum; esas kurtuluşumuzu sağlayacak olan PKK gibi bir önderimiz vardır. Biz yolumuzu şaşırmıştık, ama şimdi önderimiz, yol göstericimiz bizleri doğru yola davet ediyor. İçinde yer aldığınız güçler (bir güç demekten daha çok güçsüzlerden demek daha iyi olur) bugün mücadelesiz ve korkunç bir örgütsüzlük içerisindedirler. Onların PKK'ye karşı aldıkları olumsuz tavır, sömürgecilerin ve emperyalistlerin PKK'ye karşı giriştikleri oyun ve düzenbazlıklarını tamamlamakta ve geliştirilmesinde rol oynamaktadır. Niyetler isterse bu olmasın, ama pratik buna dönüşüyor. Buna göre bizler de kirli amaçların aleti olmamalıyız. PKK'nin şahsına yapılan saldırılar, Kürdistan halkına yapılan saldırılarla eş anlamlıdır. Çünkü PKK halkın ta kendisidir. Ve ben de iddia ediyorum ki bir avuç hain ve işbirlikçiler ile kendi yerini bilmezler dışında halkımızın tümü PKK'lidir. Bu döneme dikkat edelim ve bu olumlu gelişmeye hep birlikte sahip çıkalım. Çünkü kurtuluş ancak PKK önderliğinde sağlanabilir.

*** Yaşasın PKK'nin örgütlü, doğru ve güvenilir öncülüğü!**

*** Kişiliksizliğe, örgütsüzlüğe, kararsızlığa son!**

*** Direnişe açılan yolda ileri!**

Yurtdışında çalışan Kürdistanlı bir işçi

PKK partizanlarının, Elazığ Cezaevinde tutukluları bulunan ve cezaeviyle ilişkileri sürekli olan bir aile ile yaptıkları röportajı, düşmanın Elazığ cezaevindeki uygulamalarını teşhir etmesi açısından yayınlamayı uygun gördük.

Devrimci tutuklu sakatları göstererek haykırıyordu:

"Bize yüklediğiniz suçların delili yoktur ama, bize karşı işlediğiniz suçların delili vardır!"

Soru- *Elazığ cezaeviyle sürekli ilişkileriniz olduğundan bir çok gelişmelerden haberdarsınız, bizi bu gelişmeler hakkında bilgilendirir misiniz?*

Cevap- Elazığ cezaevinde bulunan tutukluların durumu çok kötüdür. Cezaevinde bazı direnişler olmuş ve hükümet tutukluları kandırmaya çalışmış, fakat direnişi kıramamış. 3 No'lu koğuştakiler halen direniyorlar, ancak altı kişi ölüm orucunu bırakmış durumdaydı, çünkü cezaevi yöneticileri elbise vereceklerine dair beyanda bulunmuşlardı. Fakat beyanlarını yerine getirmediler, bu yüzden tutuklular 2 No'lu koğuştakilerle birleşerek yeni hazırlıklar içine girdiler, belki yeniden açlık grevine veya benzeri direnişlere girebilirler.

Son dönemlerde, cuntanın Elazığ cezaevinde geliştirdiği imha planlarına tanık oldum. Bu imha planları, yalnızca şişleme ve işkenceye çekerek katletme biçiminde olmamakta, bununla birlikte, arkadaşları, faşistlerin bulunduğu koğuşlara koyarak, faşist tutuklular eliyle katletmeye çalışmaktadırlar. Bir defasında 4-5 devrimci götürülerek, faşistlerin koğuşuna konuluyor ve hepsi faşist tutuklular tarafından dövülerek komaya sokuluyor. Hatta bir devrimcinin öldürüldüğü söyleniyordu. İki kişinin komalık olduğunu ve hastanede serumla yaşadıklarını kesin olarak biliyorum, diğer komalık olanlar hakkında ise bilgim yok. Komalık olan devrimcilerden birisinin Şemdin, birisinin de Adnan olduğunu, diğerlerinin de durumlarının çok kötü olduğunu söylediler.

Cezaevi yöneticileri uyguladıkları her türlü işkenceye rağmen, tutukluları teslim alıp tek tip elbise uygulamasını devreye sokamadılar. Bu durumda, faşist tutuklular eliyle tek tip elbise uygulamasını devreye sokmaya çalıştılar. Fakat, her türlü uygulamaya karşın, tek tip elbise giydirme uygulamasını gerçekleştiremediler. 17 Haziran Babalar Günü'nde, sözde elbise (ailelerden gelen elbise) vereceklerini söylemişlerdi, tabi bu da bir göz boyamaydı. Bunu yapmadaki gaye, ziyarete gelen tutuklu yakınlarını aldatmaktı. Ziyarete gelen ailelere; "*bakın işte sizin çocuklarınıza elbise veriyoruz, fakat onlar kabul etmiyorlar*" diyorlardı. Bunun yalan olduğu apaçık ortadaydı.

Sömürgecilerin esas amacı tek tip elbise giydirme değildir, amaçları; faşist uygulamalarla teslim alamadıkları devrimcilere ağır cezalar vermek ve baskıyı, işkenceyi artırmaktır. Hemen hemen hergün devrimcilerin koğuşlarına girerek, yoruluncaya kadar dövüyorlar, devrimciler de toplu halde kolkola girerek direniyorlar. Ziyarete gelen tutuklu yakınları da bu tür uygulamalara maruz kalıyorlar. Bir görüşme gününde, askerin biri teğmenle beraber bir ziyaretçiye saldırdı, "eşekoğlu eşek" deyip ağıza alınmayacak küfürler ederek, ziyaretçiyi alıp götürdü. Biz bu durumda karşı koyarak, "*neden ziyaretçilere baskı yapıyorsunuz? Bize bu kadar baskı yaptığınıza göre, kim bilir tutuklulara ne kadar baskı yapıyorsunuzdur*" dedik. Hemen toplu halde tartaklanarak sıkıyönetim komutanlığına götürüldük ve dört bayana "*pazartesi günü gelin görüşeceğiz*" dediler. Fakat ertesi günü polisler gelip dört bayanı karakola götürmüşler ve "*kim sizi gönderdi*" biçiminde bazı sorular sormuşlar, daha sonra arabulucular falan araya girmişler...

Soru- *O halde, cezaevinde her türlü baskının varolduğunu söylüyorsunuz?*

Cevap- Hertürlü baskının, işkencenin olduğu kesindir. Çünkü biz, kendi gözlerimizle gördük. Tutuklular açık açık herşeyi söyleyemiyorlar. Çünkü, söylediklerinde hemen ziyaretçilerin önünde veya sonra, götürüp işkenceye çekiyorlar.

Soru- *Bu durumda tutuklu aileleri nasıl tavır takınıyorlar?*

Cevap- Tutuklu yakınları bu yapılanlardan nefret duyuyor ve zaman zaman karşı koyuyorlar. Fakat çoğu korkutulmuşlar, çünkü hiçbir yasa yok, cunta istediğini yapıyor, içeri atıyor. Çeşitli biçimlerde gözdağı veriyor. Bu yüzden tutuklu yakınları açık tavır takınamıyorlar. Bir bayan ağlayarak; "*çocuklarımıza neden böyle yapıyorsunuz, neden bizim yanımızda çocuklarımızı dövüyorsunuz?*" dediğinde, hemen kadını cipe atıp götürmek istediler. O anda görüşmeciler buna engel olarak bırakmadılar, ama polisler geceleyin kadının evine gidip alarak karakola götürmüşler.

Soru- *Cezaevindeki direniş kaç gün sürdü?*

Cevap- Koğuşlar arasındaki irtibat kesik olduğundan dolayı, 1 Nolu koğuştakiler 21 gün, 2 Nolu koğuştakiler ise, 15 gün direnişi sürdürdüler. 3 Nolu koğuştakiler hala direnişi sürdürmektedirler, fakat irtibatın geç sağlanmasından dolayı, diğer koğuşlardan bir hafta sonra başlamışlardı. Direniş hızından hiçbir şey kabetmeden hala devam etmektedir. Bazı oyunlar sergilenmek istenmişse de, tutukluların kararlı direnişi sonucu, bu oyunlar boşa çıkarılmıştır.

Çocukların üzerindeki baskı ve zulmün dozajı gün geçtikçe daha da artırılıyor, bu konuda avukatlardan da duyduklarımız var. Korkunç baskılar var, günlük olarak işkence yapılıyor, yemek verilmiyor, 60 gün boyunca yalnızca sıcak su ve haşlanmış bulgur vermişler. "*Asker yemeği veriyoruz*" diyorlar, fakat verilen şeyin asker yemeğiyle alakası yok. Bu, dünyanın hiçbiryerinde rastlanılmayan bir şeydir. Ben, yapılan işkencelerle ilgili oldukça araştırma yaptım, en ilkel dönemde bile yapılmayan işkenceleri, tutuklulara yapmaktadırlar. İş hukuka geldiğinde "*işkence yoktur*" diyorlar, fakat halk işkencenin olduğunu biliyor. Arkadaşların çoğu belleri, bacakları ve kolları kırık olarak mahkemeye çıkıyorlar. Durumlarını mahkeme heyetine söylemelerine rağmen, mahkeme heyeti "*bu bizim görevimiz değildir*" diyor.

Mahkeme gününde mahkemeye gidip, tutukluların durumunu izledim, tüm tutuklular kendilerine işkence yapıldığını söylediler. Ayrıca konuşmalarında şunlara da değindiler; "*dün akşam bir arkadaşımız tahliye olmasına rağmen, bırakılmayarak sabaha kadar işkence edilip öldürüldü, bu olay bizzat gözlerimizin önünde cereyan etti. Eğer bu uygulamaların önü alınmazsa, bizim başımıza da aynı şeylerin gelmesi söz konusudur ve belki de bir dahaki mahkemeye gelemeyiz. Bizi teker teker öldürüyorlar, bu uygulamaları durdurmalısınız.*" Bunları mahkeme heyetine söylemelerine rağmen, mahkeme heyeti; "*bu bizim görevimiz değil, biz buna karışmayız, siz gidin şikayetinizi yapın, sonra onların hakkında bir soruşturma yaparız*" dedi. Ama şikayet edildiğinde ise, tutukluyu ya öldürürler ya da bilinmeyen bir yerde izini kaybettirirler. Bu yüzden hiçbir tutuklu ailesi, kendi çocuklarının durumu için şikayette falan bulunamıyor.

Devletin "kanunları"nın güvensizliğinden korkuluyor, öyle ki, "kanunen" şikayet etme hakkı olmasına karşın, şikayet edilemiyor. Devlet kendi koymuş olduğu "kanun"larını çiğneyerek, işkence yapmakta ve baskısını artırmaktadır. Sözde işkence yapmak "kanunlara" aykırıdır, ama tutuklular ölümle tehdit edilmekte, işkence yapılmakta, sakat bırakılmaktadır. Bunu yapanlar ise mükafatlandırılmaktadır. Bu durumun "kanun"la falan hiç ilgisi yok. Tutuklular en ufak bir şey yaptıklarında, "kanuna" karşı saygısızlık olarak değerlendirilip ölüm cezası veriliyor, işkencede öldürülüyor, sakat bırakılıyor.

Soru- *İsmini bildiğiniz sakat bırakılmış arkadaşlar veya durumu ciddi olan arkadaşlar var mı?*

Cevap- Bingöl'ün bir ilçesinden olan Halil Aydın isimli arkadaşın belini kırmışlardı. Arkadaşın kırık belini alçıya koymadan mahkemeye çıkardılar, arkadaş bu durumuyla kalkıp konuşmak istedi, fakat beli kırık olduğundan yerinden kalkamadı. Arkadaşlar, beli kırılan bu arkadaşın durumunu mahkeme nezdinde protesto etmelerine karşın, mahkeme hiçbir şeyi dinlemedi.

Soru- *Siz mahkemelerden bahsettiniz, bahsettiğiniz bu mahkemeler hakkında bize bilgi verebilir misiniz?*

Cevap- Daha önce, tutukluları toplu olarak mahkemeye getiriyorlardı, fakat bu direnişlerden sonra teker teker mahkemeye getiriyorlar. PKK'li tutuklular mahkemeye çıkarıldıklarında, yalancı şahitler getirilerek, haklarında düzmece ifadeler sıralanıp ceza verilmektedir. Öyle ki, getirilen yalancı şahitlerin hiç biri daha önce arkadaşları görmüş değildir, getirilen yalancı şahitlerin hepsi de sağcıdır. Ellerinde hiçbir kanıt olmadığı için, ancak yalancı şahitleri devreye sokarak ceza verebiliyorlar.

Soru- *PKK'nin dışında bazı siyasi hareketler var, onların durumu hakkında haberiniz var mı? Onlar da direnişe katılıyorlar mı?*

Cevap- Onlardan bazıları bildiğim kadarıyla direnişe katılmışlar.

Soru- *Örgüt olarak mı, yoksa kişi olarak mı direnişe katılmışlar?*

Cevap- Onlardan yalnız bazı iyi niyetli unsurlar direnişe katılmışlar. Örgüt olarak da KAWA'nın direnişe katıldığını duydum, diğer gruplardan ise, dediğim gibi bazı iyi niyetli unsurlar katılmışlar.

Soru- *Siz konuşmalarınızda tutuklulardan bir kısmının ölüm orucunu bıraktığını, bir kısmının ise hala devam ettiklerini söylemiştiniz, bunu biraz daha açamaz mısınız?*

Cevap: Arkadaşların toplu olarak ölüm orucuna gitmeleri söz konusu değil. Üç aydan beri yoğun bir biçimde yapılan işkenceleri protesto etmek amacıyla, altı arkadaş ölüm orucuna gitmiş ve bu sırada düşman, bir grup arkadaşı (10 kişi) faşistlerin koğuşuna koymuş ve bunlar faşistler tarafından dövülerek komalık hale getirilmişlerdir. Buna karşılık, arkadaşlar da, faşistlerin koğuşuna konulan arkadaşların geri getirilmesi için toplu olarak açlık grevine gidiyorlar. Bu istemleri kabul edilerek, faşistlerin koğuşuna konulan arkadaşlar geri getiriliyor. Bu yüzden toplu açlık grevi sona eriyor, ama ölüm orucuna giden altı arkadaşın direnişleri devam etmekte ve bundan sonra da direnişlerini sürdürmeye kararlıdırlar. Bu direniş, cezaevindeki uygulamalara karşı sonuç almak amacıyla başlamıştı. Ölüm orucuna katılanlardan birisi Şamil Batmaz, birisi de Fatma Yüksel'dir, diğerlerinin adlarını öğrenemedim, bu arkadaşların başlattıkları ölüm orucu halen devam etmektedir.

Soru- *Tutuklu aileleri ne yapıyorlar? Cezaevinin bu durumuna karşı tavır ve düşünceleri nedir?*

Cevap- Tutuklu aileleri toplu olarak direnişe geçemiyorlar, çünkü büyük bir baskı var ve böyle bir durumda, hepsini götürüp zindana atarlar. Ama buna rağmen, tutuklu aileleri direneceklerini söylüyorlar. Sıkıyönetim komutanlığı ve cezaevi idaresine karşı direnişe geçerek, sıkıyönetim komutanlığına başvurduk ve bize belli bir gün verildi. Bu günden sonra, direnişe katılan tutuklular tarafından temsilci olarak seçilen dört bayan, 8. Kolordu'ya giderek istemlerinimizi belirttiler. Daha sonra, bu dört bayan sıkıyönetim komutanlığına gittiler, fakat sıkıyönetim komutanlığına varılır varılmaz, sıkıyönetim komutanıyla görüştürülmeden, siyasi polis tarafından yakalanıyorlar. Siyasi polis, bu dört bayanı sorguya çekerek: "*sizi, kim bu direnişe sürüklüyor*" veya "*sizi kim yönlendiriyor*" şeklinde sorular sormuş ve dört-beş saat alıkoyduktan sonra bırakmışlar. Fakat tutuklu aileleri; hiçbir zaman tutuklularından vaz geçmediklerini ve her zaman sahip çıkacaklarını vurguluyorlar.

Bir ara, bir heyet sözümona cezaevindeki tutukluların durumunu incelemeye gelmişti. Bunlar, direnen arkadaşlarla hiç görüşmeyerek, ihanet eden bir-iki unsur vb. ile görüştüler. Arkadaşların hiçbir istemlerini yerine getirmedikleri gibi, arkadaşlara küfrederek çekip gittiler.

Avrupa Konseyi'nden gelen heyetin bazı ihanetçilerle görüştürüldüğü biliniyor zaten. Gelen bu heyetin yaptığı şey çok yanlış, cezaevine gidip kimlere işkence yapıldığını sorsunlar. Özellikle de PKK üzerindeki baskı korkunçtur. PKK üzerinde olan baskı, diğer siyasetlerin üzerinde olan baskıdan çok daha fazladır. Diğer örgütlerin tutuklularına bir yapılıyorsa, PKK'li tutuklulara bin yapılıyor, bunu biz de biliyoruz, herkes de biliyor. Bunu Türkiye'de bilmeyen yok, yani herkes biliyor ki, PKK'li tutuklulara yapılan baskı ve işkence insanlık dışı bir şeydir.

Soru- *Şubat'ın 15'inden beri korkunç baskıların yapıldığını ve arkadaşların, çırılçıplak da olsalar, aç-susuz da olsalar, direndiklerini biliyoruz. Bilindiği gibi düşman, direnişi imha edip ihaneti geliştirmek istiyor ve bu konuda yoğun bir çaba içindedir. Bugün son durağa gelmiş bulunmaktadır. Acaba düşman, Elazığ Cezaevinde yaratmak istediği ihaneti yaratabildi mi?*

Cevap- Düşman tüm imha çabalarına rağmen, başarı elde edemedi. Tutuklu ailelerinin direnmesi, dışardan düşmana baskı yapılması ve benzeri nedenler, düşmanın başarıya gitmesini engellemiştir. Fakat düşman halen imha etme çabaları içinde bulunmakta, bunu daha gizli yapmaktadır. Tek tek kişileri götürüp izlerini kaybettirmekte ve başka cezaevine gönderme yalanı altında, imha etmektedir. Bu durumda olan çok sayıda kişi vardır. Ailelerin direnişi, Partinin çalışmaları, dışarıdan yapılan baskılar, düşmanın bu çabalarını belli oranda engellemişse de, imha çabalarını hala sürdürmektedir.

Soru- *Sizce cezaevindeki son durum nasıldır? Endişeniz nedir?*

Cevap- Eğer güçleri yeterse, toplu olarak imha edeceklerine ilişkin endişem var. PKK'lileri tümden imha edeceklerinden endişeliyim, çünkü, hiç bir suç, hiç bir delil ispat etmeden idam cezası verilmektedir.

Savcı, bir celsede "*delil yok*", "*avukat bunları yönlendiriyor*" dedi. Avukatlar ise, "*müvekkillerim suçsuzdur, herhangi bir suç işlememişlerdir ve herhangi bir delil de yok. Müvekkilerime poliste yapılan işkenceler ispatlıdır*" dediler ve sakat bırakılmış arkadaşları göstererek; "*bunun kolu, bunun bacağı, bunun beli vb. kırılmış*" biçiminde beyanda bulundular. Savcı ise; "*biz delil istemiyoruz!*", "*poliste verilen ifade ne ise, biz ona göre ceza veririz*" dedi. O anda arkadaşın birisi kalkarak; "*eğer poliste verilen ifadeleri geçerli sayıyorsanız, poliste yapılan işkencenin sorumlusu da sizsiniz. Sizin bize yüklediğiniz suçların delili yoktur, fakat sizin bize karşı işlediğiniz suçun delili vardır*" dedi ve beli kırılan, kolları kırılan arkadaşları gösterdi. Konuşan arkadaş sözlerine devamla bayanlara tecavüz edildiğini de belirtti. Hatta bir kız (Tuncelili) kalkarak şunları söyledi; "*insanlık onuruna yakışmayan, insanlığın kabul edemeyeceği işkenceler, barbarlık en üst seviyeye çıkarılarak hayvanca yapılmaktadır.*" Ama mahkeme bunları dinliyor mu, dinlemiyor mu, kaydediyor mu, etmiyor mu bilinmiyor. Bütün her şey sözde kalıyor, ceza verecekleri zaman, aldıkları talimata göre ceza veriyorlar. Aldıkları talimat gereği, kime ne kadar ceza vereceklerini biliyorlar, bu önceden karara bağlanmıştır. "Kanun" falan ortada yoktur, hiçbir "kanun"a uyulmuyor, kendi koymuş oldukları "kanunları" dahi çiğniyorlar. Eğer Avrupa vb. yerlerden baskılar gelmezse, ben ve tüm tutuklu ailelerinin endişesi; çocuklarımızın toptan imhasıdır.

Soru- *Tutukluların direnmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Cevap- Tutukluların direnmesini ve ölüm orucuna gitmelerini çok haklı buluyorum. Zaten öldürülüyorlar, bari yiğitçe ölsünler, mertçe ölsünler.

Soru- *Cezaevi hakkında sormak istediğimiz çok şeyler var, ama şimdilik bukadar yeter. Bize, yapılan operasyonlar hakkında görüşünüzü söyler misiniz?*

Cevap- Durmadan operasyon düzenliyorlar. Fakat bir şey elde edemiyorlar. Bu durumda çeşitli oyunları sahneye koyarak halkı sindirmeye çalışıyorlar, baskı yapıyorlar.

Bu operasyonlar sırasında bir sürü işkencenin yapıldığına tanık oldum. Bir keresinde, 75 yaşındaki ihtiyar bir adam mandalarını yolda götürürken, o sırada köyden geçmekte olan karakol komutanının arabasına mandalar yolvermemişler. Komutan ihtiyarı hemen çağırarak, "*mandaların niye yoldan çekilmiyor?*" diyor, ihtiyar ise, "*komutanım bunlar hayvandır, ne bilsinler yol vermeyi*" dediğinde, komutan arabadan inerek, ihtiyara küfredip dövmeye kalkıştı ve ertesi günü karakola gelmesini söyledi. İhtiyar da korkusundan karakola gitmeyince, komutan köye gelerek, ihtiyarı vahşice dövdü ve karakola götürmek istedi. Daha sonra ihtiyar gidip şikayet etti, ama bir netice alamadı. Demek istediğim, düşman o kadar azgınlaşmış ki, hayvanlardan dahi selam bekliyor.

Yine bir sürü işkence ve baskı yapılmaktadır. Kadınları çırılçıplak soyma, köy halkını toplu olarak dayaktan geçirme vb. biçiminde işkenceler olmaktadır, ama bütün bunlar halkın nefretini ve kinini daha da arttırmaktadır. Evet düşman güçlüdür, ama halk ona karşı olan nefreti ve kiniyle teslimiyeti kabul etmemiştir.

İnsanın en kutsal değerleri olan namusu ve evlatları ayaklar altına alınmakta, gözlerimizin önünde evlatlarımıza işkence yapılmakta, kadınlarımızı getirip gözümüzün önünde işkence ve çok kötü hakaretler yapmaktadırlar. Dünyada hiç bir esire yapılmayanı bunlar yapıyorlar, bazı yörelerde daha da korkunç, insanlık dışı hakaretlerde bulundular, kadınları karakola götürdüler, bunu gündüzleri yetmiyormuş gibi, geceleyin de yapıyorlar.

Şimdi Avrupa'ya ve diğer yerlere sözde "demokrasiye geçtiklerini" göstermek için, baskıyı biraz hafifletmişler, ama yine gizli olarak karakollarda, halkın görmediği yerlerde her türlü vahşi işkenceleri yapmaktadırlar.

Soru- *Halkın durumunu izah eder misiniz?*

Cevap- Halk ekonomik olarak bunalım içindedir, herşeyden önce umduğunu bulamadığı için nefret etmektedir. Bazı hainlerin önüne kemik atıldığından bir şey demiyorlar, bunların dışında halkın hepsi nefret ediyor, ama korkudan bir şey yapamıyor. Halkımıza yapılan baskılar hiç bir dönemde yapılmamıştır. Ben biraz tarihi okudum, gerçekten de en ilkel dönemlerde bile hiçbir esire reva görülmeyen baskı ve işkence, bugün halkımıza yapılıyor. Bu yüzden halk korkuyor, bence biraz güven duysa hemen direnecek.

Soru- *Halk devrimciler hakkında ne düşünüyor?*

Cevap- Halkın devrimcilere olan güveni sonsuzdur, fakat devlete karşı güçsüz olduklarını söylüyorlar, bu da devrimcilerin belli bir süre geri çekilmelerinden kaynaklanıyor. Bu yüzden halk açık olarak sömürgeciliğe karşı direnişi geliştiremedi. Şimdi sömürgeciliğe karşı direniş savaşı geliştirildiğinde, halkın devrimcilerin yanında yeralacağı kesindir.

Bazı kesimler dışında, halkın hepsi devrimcilere güven duymakta, ama MİT, muhbirlik alabildiğine geliştirilmiş, muhtarlar ve imamlar aldıkları talimatlar doğrultusunda hareket etmekteler ve halk bu durumdan korkarak, devrimcilere olan güvenini gizli tutmaktadır. Geçenlerde, Bingöl'e gittiğimde; bir kaç Urfalı ile görüştüm. Bunlar bana; "*Xalo, devrimciler gitti meydan tilkilere kaldı. Bize yine baskı ve zulüm yapılıyor. Devrimciler yanımızdayken, onların yanında özgürlüğümüzü görüyorduk; ama onlar gidince, baskı-zulüm yine ortaya çıktı*" diyorlardı.

Bazı ard niyetli kişiler, devrimcileri karalamak amacıyla, devrimcilerin hiç yapmadığı şeyleri, devrimcilere maletmeye çalışıyorlar. Birisi kendi kişisel çıkarı için bir şey yapmışsa, onu da getirip devrimcilere malediyorlar. Fakat bu tür şeyler halkın nezdinde hiçbir anlam ifade etmemektedir. Devlet, yaşamı halka zindan ederek, hergün terör estirmektedir. Bu nedenle halk kendisini güçsüz görüyor, ama buna rağmen, özgürlüğünü devrimcilerde görüyor.

Halk, bugün kendi kurtuluşunun nerede olduğunu görmüştür ve kendi-

Devamı 18. Sayfada

MAHKEMELER, OPERASYONLAR

MLSPB DAVASINDA 74 İDAM İSTENİYOR!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan MLSPB davasında 328 devrimciden 74'ü hakkında idam cezası isteniyor.

DEV-SOL ÜYESİ BİR DEVRİMCİ 33 YIL 4 AY HAPİS CEZASINA ÇARPTIRILD!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde yargılanmakta olan Haydar Başköy adlı devrimci toplam 33 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırıldı.

TDKP-ÇORUM, SUNGURLU, ALACA DAVASI SONUÇLANDI!

Erzincan Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No'lu Askeri Mahkemesi 56 kişilik TDKP-Çorum, Alaca, Sungurlu davasını sonuçlandırdı. 26 kişi hakkında beraat, 18 kişi hakkında görevsizlik kararı veren mahkeme, İlhami Zobu, Nihat Çoruk ve Kemal Göktaş'ı 10'ar yıl, Hüseyin Tüzün, Muharrem Şahin, Kemal Güler ile Şuayip Tekercioğlu'nu da 6'şar yıl hapis cezasına çarptırdı.

TKP "GÜNEYDOĞU" GRUBU DAVASI AVUKATLARI HAKKINDA DAVA AÇILDI!

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde sonuçlanan 195 kişilik TKP "Güneydoğu" davasının beş avukatı hakkında dava açıldığı bildiriliyor. Dava gerekçesi olarak avukatların mahkeme heyetine hakarette bulunmuş olmaları gösteriliyor.

Haklarında dava açılan avukatların adları şöyledir: Erdinç Uzunoğlu, Hacı Akyol, Mustafa Özer, Süleyman Demirkapı ve Hasip Kaplan.

SVP-KIVILCIM MENSUBU 7 DEVRİMCİ TUTUKLANDI!

Bir süre önce İzmir ve çevresinde yapılan operasyonlarda gözaltına alınan SVP-Kıvılcım taraftarı 30 kişiden 7'si tutuklandı. Tutuklanan devrimcilerin adları şöyledir: Kazım Erbaş, Emrullah Fırat, Kemalettin Binici, Zerrin Avcı, Kamuran Kılavuz, Bahattin Eralmış ve Mürüvet Eralmış.

HATAY'DAKİ OPERASYONLARDA 4 KİŞİ YAKALANDI

6. Kolordu Adana, Maraş, Antep, Adıyaman, Hatay, İçel İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı'nca yapılan açıklamaya göre, Hatay'da TKP/ML-Partizan mensubu oldukları iddiasıyla 4 kişi yakalandı.

Avrupa'da 15 Ağustos Direnişi Eylemlerle Selamlandı!

5 Eylül 1984 günü Avrupa'nın birçok şehrinde, HRK (Hêzên Rizgarîya Kurdistan)'nin gerçekleştirdiği eylemlere destek olmak, sömürgeci-faşist cuntanın Hakkari, Siirt, Van, Mardin gibi sınır kentlerinde giriştiği operasyonlarını ve yine Turgut Özal'ın Almanya ziyaretini ve Federal Almanya ile Türkiye ilişkilerini protesto etmek amacıyla, çok sayıda Kürdistanlı emekçinin katıldığı protesto gösterileri düzenlendi. Düzenlenen protesto gösterileri şu alanlarda yapılmıştır:

Bonn: 25 kişilik bir grubun gerçekleştirdiği SPD Merkez Bürosunun işgal eylemi yaklaşık 1 30 saat sürdü. Eylemciler **"Kürdistan'daki baskı, işkence ve katliamlara son"** yazılı pankartla binaya girerek, HRK'nin çok sayıda kuruluş bildirisini dağıttılar.

SPD yöneticileri eylemcilerin taleplerini desteklediklerini açıklayarak, yapacakları bir basın toplantısına eylemcileri de davet ettiler.

Frankfurt: 15 kişilik bir grup, DGB bürosunu işgal ederek, eylemin taleplerini destekleme çağrısında bulundular. Tageszeitung'un da yer verdiği neylem, eylemin amacına ulaşması ile sona erdirildi.

Hannover: 50 kişiyi aşkın bir grup Kürdistanlı emekçi SPD binasını işgal ederek, eylemin amacına destek olmalarını istediler. SPD yetkilileri, eyleme destek olduklarını bildirerek, basın açıklaması yayınladılar. Ayrıca eyleme Tageszeitung da yer verdi.

Kassel: 20'ye yakın Kürdistanlı emekçinin gerçekleştirdiği Yeşiller binası işgali eylemin hedefine varması ile sonuçlandırıldı.

Hollanda-Den Haag: Saat 14[00]'de Den Haag'daki Türkiye büyükelçiliği önünde bir korsan gösteri gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 40 emekçi katıldı. Eylem sırasında, cunta başı Kenan Evren'in kuklası yakılarak, **"Yaşasın HRK", "Yaşasın 15 Ağustos Eylemimiz", "Bijî PKK"** sloganları atıldı.

Den Haag'daki Türk büyükelçiliği önünde, cuntabaşı Evren'in kuklası yakılırken.

Mannheim: 20 kişiye yakın bir grup Kürdistanlı emekçi Mannheim DGB binasını işgal etti. Eylemcilerin taleplerini desteklediklerini bildiren DGB yöneticileri bir de basın açıklaması yayınladılar.

Stuttgart: SPD binasını işgal eden 20'ye yakın Kürdistanlı yurtsever, SPD yöneticilerinin destek açıklamalarından sonra, basının gelmesiyle, işgali sona erdirdiler.

Eylem alanında Kürdistanla Dayanışma Komitesi imzalı 1000 adet bildiri dağıtılarak, yürüyüşe geçildi. Polisin zor kullanmasına rağmen, uzun bir mesafe yüründükten sonra eyleme son verildi.

Eyleme, radyo, televizyon ve basında yer verilirken, eylemin hedefleri de duyuruldu.

"SICAK" BİR ZİYARET ÜZERİNE

Cuntanın Başbakanı Turgut Özal, "resmi olmayan" bir ziyaret nedeniyle 5 Eylül'de F.Almanya'ya gitti.

Turgut Özal'ın Almanya gezisi, önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir döneme denk geliyor. Özal, resmi olmayan bu ziyareti sırasında, F. Almanya Başbakanı Kohl tarafından resmi bir törenle karşılandı. Ziyaretin gerçekleştiği dönem ve bu ziyarete örtülmek istenen "gayri resmi" perde, geziye olan ilgiyi daha da artırdı. Bir başbakan sıfatıyla başka bir devlete giden, bir devlet adamının bu ziyaretinin neden bu biçimde perdelenmeye çalışıldığı sorusu hemen herkes tarafından sorulan bir soru oldu.

Özal ve Kohl: tarihi suç ortaklığını pekiştirme yolunda kanlı pazarlık!

F. Almanya ve Türkiye arasında özellikle son yıllarda her alanda bir ilişkinin geliştiği ve F. Almanya'nın NATO içinde Türkiye sorunuyla ilgilenen bir masa görevini üstlendiği, dünya kamuoyu tarafından bilinmektedir. "Bu resmi olmayan" gezi sırasında, Kohl ve Özal görüşmesinde ele alınan konular da ziyaretin amaçlarını açıklamaktaydı. Frankfurter Allgemeine Zeitung, Özal'la Kohl arasındaki görüşmenin son derece önemli olduğunu belirtiyor ve Bonn'un "Körfez savaşı"na Ankara'nın yaklaşımına çok önem verdiğini belirtiyordu. Yine aynı gazetede Özal ve Alman Savunma Bakanı Wörner arasında yapılacak görüşmenin de önemi üzerinde durularak, Türk-Yunan ilişkileri, Almanya'daki Türk işçilerinin durumu ve Türkiye'deki ekonomik program görüşmelerin konusu olarak gösterildi.

Cuntanın boyalı basınının Turgut Özal'ın Almanya gezisinin ardında yatan gerçekleri gizlemek için sarfettiği çabaya rağmen, pek başarılı olamadığı görülüyor. Adeta aralarındaki resmiyeti bile kaldırarak büyük bir "samimiyet" içerisinde ekonomik, siyasal ve askeri problemleri gündemlerine alarak görüşmelerde bulunan bu iki hükümet başkanı arasındaki son görüşmeler, gezinin ekonomik olmaktan ziyade, siyasi bir nitelik taşıdığını açıkça göstermektedir. F.Almanya, Türkiye üzerindeki rölü nedeniyle, Türkiye'nin Ortadoğu üzerindeki rolunü uygulamaya geçirmesinde doğrudan etkide bulunan bir konumda bulunuyor. ABD'nin bölge halkları tarafından teşhir ve tecrite uğraması nedeniyle, NATO içinde kolları sıvamak zorunda kalan FAC, Almanya'daki Türk işçilerinin sorunları gibi, problemleri de perde olarak kullandığı bu ilişkilerinde, ABD'ye oranla daha rahat bir hareket imkanına sahip bulunuyor. Yüzbinlerce işçinin kaderinin sadece bir pazarlık konusu olmanın ötesinde fazla bir anlam taşımadığı bu ilişkilerde, Almanya NATO içindeki rolünden de yararlanarak, aynı zamanda ekonomik olarak da, Türkiye üzerinde daha fazla etkin olmanın yollarını denemektedir. Başbakan Kohl ve Özal arasındaki görüşmelerde, bu durum açıkça gözlenmiştir. Almanya'daki işçilerin durumunu elinde bir koz olarak tutan Almanya, bazı yatırım ve ihale kolaylıkları sağlamaya çalışmaktadır. Yine, Almanya için, siyasi ilticacılar da, Türk devletiyle olan ilişkilerinde sorunun önemli noktalarından birini oluşturmaktadır.

Ekonomik, siyasi ve askeri olarak tümüyle dış desteklerle ayakta duran bir devlet olan TC, hızla çöküşe doğru gittiği son yıllarda, batının hasta adamı olarak ilgiye mazhar bir konumdadır. Emperyalizm, hiç bir biçimde yitirmek istemediği bu hasta adamı, ayakta tutmaya çalışırken, doğası gereği daha çok yüklerin altına almayı da ihmal etmemektedir. Çöken ekonomisi, sıfıra inen itibariyle Türkiye, bugün, emperyalizmin her dediğine boyun eğmek zorunda olan bir konumdadır. Ama elbette, bu yalnızca onun ekonomik çöküntüsünün bir sonucu olmayıp, daha çok devlet varlığını tehdit eden Kürdistan üzerinden yönelen gelişmelerden kaynaklanmaktadır. Yine, emperyalist güçler de, TC sınırları içerisindeki gelişmeler sadece bu devleti ilgilendirmeyip, tüm bir Ortadoğu üzerinde köklü değişikliklere yol açacak bir özellikte olduğundan, Türkiye karşısında benzeri bir bağımlılık duymaktadırlar. Yani, TC içindeki sorunlar, emperyalizmin bölgedeki varlığını doğrudan etkilediğinden, buna uygun olarak TC'nin ayakta kalmasını belki de ondan fazla istemekte ve bu uğurda her türlü desteği vermektedirler.

Sömürgeci faşist rejim, tüm bu nedenler bir araya geldiğinden, her ne kadar yuların boynundaki ağırlığını giderek daha çok duysa da, kendisini "batı" karşısında yine de rahat hissetmektedir. Onun bu rahatlığının en başta gelen nedeni ise, emperyalizmi de can evinden vuran Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi olmaktadır. TC, Kürdistan'da gelişen mücadelenin yalnızca kendi varlığını tehdit etmediğini, eğer bu mücadele ezilmezse, Ortadoğu'da emperyalizmin ve bölge gerici güçlerinin yaşamasının mümkün olmadığını sık sık söylemekte ve kendisinin en zayıf noktası olan bu sorunu, en büyük koz olarak kullanabilmektedir.

Türk sömürgecileri ve emperyalist güçler, gerçekte bugün aynı hastalığı yaşamaktadırlar. Yani, söz konusu olan batının hasta adamı Türkiye değil, bir bütün olarak hasta yatağında yatan sistemdir. Fakat bu, hiç bir zaman bu güçlerin birbirlerinden daha çok yararlanma ve kendi çıkarlarını dayatma mantığını dıştalamamaktadır. Bu ilişkiyi en açık biçimde TC ve emperyalist güçler arasında görmek mümkündür.

Örneğin Özal, Arap dünyasına ekonomik olarak da açılmanın yollarını denemekte ve bu sahaları hem bir yatırım ve ticaret alanı ve hem de işçilerin pazarlandığı bir alan olarak değerlendirmek istemektedir. Ama, aynı zamanda bu ilişki, empeyalist güçlerin de çıkarlarına denk düşen bir ilişkidir. Çünkü bugün Türkiye tüm bir Arap gericiliğini de örgütleme göreviyle yükümlendirilmiş bir güçtür. Batıda ekonominin kaldıramayacağı bir yük haline gelen Türk işçilerinin bu sahalara kaydırılması, emperyalist ekonomiler açısından da yükü hafifleten bir etken olmaktadır. Türkiye'nin rekabet gücünün çok zayıf olması ve hareket alanı ve seyrinde bizzat uluslararası tekeller tarafından belirlenmiş olması da emperyalist güçler açısından ekonomik yönden de en küçük bir kaygıyı duymamalarını sağlamaktakır. Bu nedenle, Özal'ın Arap dünyasına açılma politikası, sistemden ayrı bir olay olmayıp, son gezi sırasında sıkça belirtilen *"Türk Başbakanı şimdi de batının kapısından girmeye çalışıyor"* düşüncesi tamamıyla gerçek dışıdır. Çünkü TC, batının kapısından hiçbir zaman ayrılmamıştı, bir dilenci gibi de olsa daima o kapının önünde oturmuş ve önüne atılacak kırıntıları beklemiştir. Bu kırıntıların faturası ise, halk kitleleri açısından daima ağır olmuş, emperyalizmin azgın bir uşağı olan TC ve ordusu saldırgan bir konumda tutulurken içte emekçiler ve dışta ise bölge halkları kendilerini tehdit altında görmüşlerdir.

TC sınırları içerisinde tüm dünyayı sarsan olaylar yaşanmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi 15 Ağustos eylemleriyle de ilan edildiği gibi, artık önü durdurulamaz ve kitleleri kucaklayan bir sel halini almıştır. Bu gelişmenin giderek daha da boyutlanacağı ve İran-Irak savaşının seyrinin de bu alandaki gelişmelere bağlı olacağı, şimdi daha da açıktır. TC ve ordusu, tüm bir emperyalist sistem adına yeni hazırlıklara sevkedilmiştir. Bunun başında Kürdistan Ulusal Direnişinin ezilmesi, İran-Irak savaşının hangi yolla olursa olsun emperyalizm lehine sonuçlandırılması, bölgede emperyalist hakimiyet demek olan "sükunetin" sağlanması yer almaktadır. TC için şu an en önemli sorun, yüreğindeki bu çıbanı ezmektir. Türkiye'nin son aylarda ziyaretçilerin su yoluna dönüşmesi, NATO generallerinin bu alanı mesken edinmeleri, açık ki bu nedenledir. Ekonomik tedbir ve programlar da buna uygun olarak hazırlanmaktadır. Ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, şu an Türkiye'de bir savaş hali vardır, ekonomi savaş ekonomisidir, dış ilişkiler bunun üzerine oturtulmuştur, halk kitlelerinin varı-yoğu talan edilirken, savaşın talan mantığı yürürlüktedir, bölgeye yönelik politikalarda yine bu mantık işlemektedir. Kısaca dört yandan ateşle çevrili olan TC, her geçen gün bu ateşin yakıcılığını daha fazla duymakta ve hızlanan diplomasi ise bunun sancısının yaşandığını dışa da yansıtmaktadır.

Kohl ve Özal arasında "gayri-resmi" ve samimi görüşmenin konusu da bunların dışında olmasa gerek. Özal, yaptığı basın toplantısı ve bazı demeçlerinde, Almanya'da rejim aleyhtarı çalışmalara da değinmiş ve bunları tasvip etmedik-

Devamı 19. Sayfada

İFLAH OLMAZLIK, KÜÇÜK-BURJUVA REFORMCULUĞUNUN TEMSİLCİLERİNİ NEREYE GÖTÜRÜYOR?

N. Çirîsk

Son birkaç aydır, iflah olmazlığıyla ün salmış Kürt küçük-burjuva reformistlerinden TKSP'nin yayın organı olan Riya Azadi ile Dengê Komkar adında bir başka gazetenin çeşitli sayılarında, sahipleri açısından hiç de olumlu olmayan bazı yazılar yayınlandı. Yazıların konusu hiç de yabancısı olmadığımız konulardır. Yalan, demogoji ve sahtekarlıklar yine peşpeşe sıralanmış, PKK Hareketine ve O'nun öncülük ettiği Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine alçakça küfürler almış başını gitmiş. Bundan da öte, iş, ihbarcılığa kadar vardırılmış. Doğrusu biz, muarızlarımızın bu kadar alçalacağını hiç de tahmin etmiyorduk.

Ama devrimi geliştirme sorunları ve buna uygun ideolojik, politik, örgütsel ve askeri hazırlıkları ve çalışmaları olmayanlardan başka ne beklenebilirdi ki? Hele hele devrime küfreden bu sınıf, Türk devletinin, Kemalizmin ve ajanlaşmış Kürt feodal-kompradorların fideliğinde yetişmiş ve bu oluşum tarzı nedeniyle de bağımsız bir ideoloji ve politika üretebilme gücünü kendisinde bulamayan, iflah olmaz Kürt küçük-burjuvazisi ise hiç de yadırganacak bir durum değildir. Böyle olduğu içindir ki, biz pek yadırgamadık. Çünkü çok yakından tanıdığımız, TC'nin şimşeklerini üzerine çekmemek için kimliğini gizleyen; bir umut olarak gördüğü Ecevitçiliği, CHP'liliği miting alanlarında görkemli sloganlarla karşılayan; umudu kırılınca hemen sosyal-şovenizmin egemen olduğu ezen ulus devrimciliğine kendini teslim eden; 12 Eylül faşist darbesiyle soluğu, övgüler dizdiği, önünde saygıyla boyun eğerek secdeye kapandığı "İsveç demokrasisi" yanında alan dünyanın en silik ve en kişiliksiz bir sınıfıdır bu. Ve bu sınıf, proletarya öncülüğünde gelişen KUKH karşısında büyük bir korku, telaş ve paniğe kapılarak hızla, yer alması gereken saflara, dolaylı-dolaysız Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin karşıtı olan saflara doğru yol almaya şimdiden başladı bile.

Dünya devrim tarihleri irdelendiğinde, devrim adına hareket eden bir çok gücün, gerçek devrimci gelişmeler karşısında sahteliklerinin, siyasal-örgütsel yetmezliklerinin açığa çıktığı görülecektir. Yetmezliklerinin ve tükenmişliklerinin esas nedeni kendi sınıf özellikleri olduğu halde, bunlar, proletaryayı ya da diğer radikal sınıfları, yaptıkları devrimci çıkıştan dolayı kendilerinin bu konuma düşmelerinden sorumlu tutarlar. Bu nedenle de sınıf mücadelesinin keskinleşmediği dönemlerin bu hızlı "devrimcileri", gelişen devrim hareketi karşısında, tükenmişlikleri ve yetmezlikleri nedeniyle karşı-devrim saflarına geçerek, proletaryaya, halka ve devrime küfrederler. Burjuvaziyle aynı saflarda devrime karşı savaşırlar. Başta 1917 Ekim devrimi öncesi Rusya'sı olmak üzere devrimini gerçekleştirmiş tüm ülkelerde bu tür örnekler bulmak mümkündür. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da -yani devrime açıkça saldırı konusunda- Kürt küçük-burjuvazisinin iflah olmaz temsilcileri yine ayrıksı bir durumu gösterdiler. Diğer ülkelerde, siyasal iktidara yönelim aşamalarında açığa çıkan karşı-devrim saflarına geçiş olayı, Kürdistan'da, devrimin henüz gelişme aşamasının hemen ilk adımlarında uç vermeye başladı. Böylesi bir mutluluğa şimdiden erişme şerefine nail olan bu örgüt, eski adıyla "Özgürlük Yolu" ekmek kapısı bulmak için olsa gerek, yurtdışındaki adıyla TKSP denilen kaşarlanmış bir örgüttür.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin geldiği bu noktayı ve başvurdukları yalan demogoji ve sahtekarlıklarının nedenini daha iyi kavramak için, 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrası dönemde, örgütler açısından yaşanan sürecin kısa bir izahının yararlı olacağını sanıyoruz.

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi gerçekleştiğinde, cuntanın temel taktiği, devrimcileri açık bir savaş ortamına çekmek; ideolojik, politik, örgütsel ve askeri açıdan eğitimsiz olan ve yeterince hazırlıklı olmayan devrimcilerin üzerine tüm ordu gücünü saldırtmak ve böylece kısa bir sürede imha etmekti. Bu, savaş insiyatifinin düşmana kaptırılmasıdır ve devrimciler açısından yenilgiyi kaçınılmaz kılar. Devrimcilerin düşmanın istediği koşullarda savaşı yürütmeleri, açık ki, intihardan başka bir şey olmayacaktı.

Buna karşılık devrimcilerin taktiği, ideolojik, politik, örgütsel ve askeri açıdan eğitimlerini gerçekleştirmek; kendilerini yenilmek; savaşı daha güçlü bir şekilde yeniden başlatmak için yoğun hazırlıkların yapılacağı düzenli bir geri çekilme taktiği olmalıydı. Bu taktik, aynı zamanda, düşmanın kısa bir sürede savaşın sonucunu almasını engelleyecek, uzun vadede düşman gücünün maddi ve manevi açıdan yıpranmasını da sağlayacaktır. Kısaca belirtilecek olursa, sömürgeci-faşist rejimin kısa bir sürede sonuç almak isteyen taktiğine karşılık, uzun süreli direniş savaşı temelinde maddi-manevi açıdan düşman gücünü yıpratmak ve bu temelde zaferi elde etme taktiğiydi bu.

PKK Hareketi, devrimci olan bu taktiği izlemiştir. Geri çekilme sürecinde yoğun bir emek, büyük bir sabır ve metanetle yürüttüğü bu çalışmalarını, I. Konferans ve II. Kongre gibi iki büyük resmi toplantıyla güçlü bir irade birliğine dönüştürmüş ve gelecekteki çalışma perspektiflerini ve yönelimleri karar altına almıştır. Planlı ve programlı yürütülen bu çalışmalar, II. Kongre'de, yeni dönemin taktiği olarak, Kürdistan'a Parti varlığının taşırılması, hazırlık çalışmalarının ve güç biriktirmenin Kürdistan topraklarında gerçekleştirilmesinin sağlanması ve bunun da pratik-örgütsel güce dönüştürülmesi, karar altına alınmıştır. Bunun güçlü bir şekilde başarıldığını, günümüzdeki mevcut gelişmeler -PKK Hareketinin katettiği gelişmeler- tartışmaya yer bırakmayacak kadar, dosta düşmana da açık ve net bir şekilde kanıtlamıştır. Elbette ki, tüm bunlar güçlü bir irade, yoğun bir emek, büyük bir sabır ve hiç bir tesadüfe yer bırakmadan en ince ayrıntısına kadar planlanarak yürütülmüştür. Partinin ve KUKH'nin geleceğini kurtaran bu çalışmalar, 15 Ağustos direniş eylemleriyle karşılığını bulmuştur.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ne yaptılar? Onlar, devrim mücadelesini yükseltmek için bilinçli, planlı bir geri çekilme taktiği izlemediler. Yaptıkları tek şey, yaşamlarını kurtarmak için savaş alanını utanmazcasına terk etmek oldu. Direniş mücadelesini ve halkı da kendi yaşamlarını örgütlemenin basamağı haline getirmek istediler. Önceleri, Ortadoğu zemininde "barınmak" için keskin devrimcilik yapmaya kalkıştılar. Ancak, Ortadoğu gibi sıcak savaşın yaşandığı bir alanda sahte devrimcilik tutmuyordu ve nitekim tutmadı da. Ancak silahlı direniş hareketini örgütlemek isteyen güçler, bu alanlarda kalabilirler, bu alanları kendileri için geri cephe üssü olarak seçebilirlerdi. Kendini dayatan direnme ve silahlı savaşım bu baylarımızın hızla Avrupa'ya akın etmesine yol açtı. Tüm kadrosal ve örgütsel varlıklarını bu zemine taşırarak pusuda yatmaya, tüm umutlarını direniş hareketinin temsilcilerinin imhasına bağlayarak ve onların direnişinin ortaya çıkardığı miras üzerinde, Avrupa'da "hesaplar"a yönelerek temel taktiklerini oluşturdular. Bu arada muhtemel bir kendiliğinden kitle direnmesi olursa, İsveç patenli bir kömür treniyle ayaklanmanın başına oturmanın hayalleri de kurulabilir. Niye olmasın ki? Herşeyin kötü bir mukallidi, karikatürü olan bayımız bu kez de neden selefi Kasımlo'ya özenmesin ki.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin bu iflah olmaz temsilcilerinin önlerine koydukları diğer bir temel taktikleri de, sosyal-demokrasi başta olmak üzere Avrupa emperyalist çevrelerinin, cunta üzerine yapacakları baskılar neticesinde "demokrasi"ye geçişi ve bu arada "teröristlerin" dışta kalacağı bir "af"ın çıkartılmasını sağlamak. Fakat tüm bu hayalleri tuzla-buz oldu. Çünkü PKK Hareketinin devrimci direniş çizgisi ve bu çizginin yol açtığı siyasal gelişmeler, bunların tüm planlarını alt-üst etti. Aynı zamanda yaşam olanaklarının da önünü tıkadı. O halde, tüm bu gelişmelerden sorumlu olan PKK Hareketine ve O'nun öncülük ettiği KUKH'ne saldırılar yöneltilmelidir! İşte baylarımızın bu kadar çığırtkanlık yapmalarının nedeni PKK'deki gelişmeler ve kendilerindeki siyasal tükenmişliktir.

Devam edelim. KUKH, Ortadoğu çapında önemli gelişmelere ve emperyalizmin tüm çıkarlarını alt-üst edecek sonuçlara yol açacaktır. Ortadoğu'nun emperyalizm açısından vazgeçilmez stratejik ve ekonomik bir önemi vardır. Bu nedenle de salt sömürgeci devletlere verdikleri destek ve bunların uyguladıkları askeri zor'la Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin engellenmesi mümkün değildir. Bunun yanısıra Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat kanadının, başta otonomi olmak üzere çeşitli reformist çözümlemelerle, Kürdistan sorununu, sistemin çıkarları açısından en az bir tehlike olmaktan çıkarmak için oluşturduğu çok yönlü politikalar vardır. Ve bu nedenle de Kürdistan'ı bir karşı devrim üssü haline getirmek için hummalı bir faaliyet yürütmektedir.

Emperyalizmin bu politikasının bir gerçeklik haline gelebilmesi, ancak, kendisiyle işbirliğine yönelecek bir sınıfın mevcudiyetiyle mümkündür. İşte bu sınıf, Kürt küçük-burjuvazisinin en üst tabakasıdır. Bu, aynı zamanda küçük-burjuva reformculuğunun ideolojisini, politikasını ve örgütünü oluşturan tabakadır da. Sosyal-demokrasi, bu politikasını uygulatacağı, işbirlikçiliğe çoktan yatkın bir yığın Kürt çevreye de sahiptir ve bu özellikleriyle bilinen yüzlercesini halkımız çok yakından tanımaktadır. Doğu ve Güney Kürdistan'da da uygulanabilen ve "başarı" da kazanan emperyalizmin bu politikası, Kuzey-Batı Kürdistan'da da uygulanmak istenmektedir. Ancak bu tutmayacaktır. Çünkü bir kez, Kuzey-Batı Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük temelinde gelişen KUKH, ifadesini PKK'de bulan proletarya öncülüğüne sahiptir. Bu nedenle de emperyalizmin işbirlikçileri vasıtasıyla dayatmak istedikleri bu politikanın, Kuzey-Batı Kürdistan'da uygulanabilirlik şansı yoktur. Açık ki, Doğu ve Güney Kürdistan'da proletarya öncülüğünün yok denecek düzeyde oluşu emperyalizm ve yerli işbirlikçileri için bir avantaj, halkımız için de dezavantaj teşkil etmektedir. İşte bir yandan emperyalizmin ve diğer yandan Kürt küçük-burjuvazisinin iflah olmaz temsilcilerinin, PKK önderliğinde gelişen Ulusal Direniş Mücadelemize aynı cepheden saldırılarının nedeni, çıkarbirliğinin ortaya çıkardığı bir sonuç, bir suç ortaklığıdır.

Kürt küçük-burjuvazisi ve onun temsilciliğini yapmaya kalkışan K. Burkay ve şurekası, KUKH içinde mevcut konumuyla ciddi bir güç olamaz, olamayacağı da açığa çıkmıştır. Olsa olsa, "sosyalistlik", "ulusal demokratlık" adına, KUDM'ne küfreden, emperyalizmin basit birer piyonu ve işbirlikçisi olabilirler.

İçine Düştüğünüz Batak, Sizi İhbarcılığa Kadar Götürdü!

Küçük-burjuva reformculuğunun iflah olmaz temsilcilerinin en çok yakındığı, sızlandığı bir husus da, PKK'nin kendisi dışında herkesi ihanetçi ve işbirlikçi gösterdiği iddiasıdır. Bu korkunç bir yalan ve çarpıtmadır. PKK Hareketi, herkesi işbirlikçi ve ihanetçi göstermiyor. Bu konuda, PKK Hareketinin resmi yazılarında konuya ilişkin belirlemeleri gayet net ve açıktır.

KUKH'nin hedefi ne olmalıdır: bağımsızlık mı, otonomi mi veya kültürel bazı haklar mı? Temel mücadele biçimi ne olmalı: uzun süreli halk savaşı mı, toplu ayaklanma mı, parlamenter yöntem mi? Avrupa sosyal-demokrasisinin Kürdistan'a dayattığı, İran KDP ve Yekiti vasıtasıyla uygulattığı politikalara ve bu politikaların aynısının Kuzey-Batı Kürdistan'a da uygulanmasına karşı çıkıyor musunuz, çıkmıyor musunuz? PKK Hareketinin büyük bir azim ve çaba ile, yüzlerce şehidin ve onbinlerce yoksul emekçinin fedakarlığı pahasına ortaya çıkardığı gelişmelere; Diyarbakır direnişi başta olmak üzere, dağda, ovada sahip oldukları ideolojiden, mensup oldukları partinin ve halkın çıkarlarından ve ilkelerinden en ufak bir taviz vermemek için yaşamlarını feda etmekten çekinmeyen PKK önderlerinin, militanlarının ve sempatizanlarının direnişine; Filistin halkıyla omuz omuza çarpışırken, ortaya koydukları görkemli direnişiyle, Filistin halkının ve devrimcilerinin büyük bir saygı, sevgi ve sempatisini kazanan PKK'nin şehitlerine, esaret kamplarında yiğitçe direnen PKK partizanlarına saygılı olacak mısınız, olmayacak mısınız? PKK Hareketini, İsveç sosyal-demokrasisi başta olmak üzere, emperyalist basının sunduğu olanakları da kullanarak gizli ve aleni ihbar etmekten ve jurnallemekten vazgeçecek misiniz, vazgeçmiyecek misiniz?

Yurtsever olmanın kıstası tüm bu hususlara açık cevap vermek ve net bir tutum takınmak değil midir? Açık ki, bu konularda dürüstçe bir tutum takınmamak işbirlikçiliğe ve ihanete kadar götürecektir. Demek ki, PKK, herkesi değil, bu konularda açık ve dürüst bir tutum takınmayanları işbirlikçi ve ihanetçi olarak değerlendirmektedir. PKK, Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinden çıkarı olan tüm sınıf ve tabakaları yurtsever görüyor ve bunları Ulusal Kurtuluş Cephesi etrafında örgütlemeyi de önüne görev olarak koymuştur. Bu konudaki sistemli düşüncelerini, **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu** başlığı altında kitap haline getirerek halka ve devrimci demokratik çevrelere sunmuştur. Buna rağmen ağlamanızın, sızlanmanızın ve çarpıtmalara gitmenizin anlamı ne oluyor? Kendi çürümüşlüğünüzü ve tükenmişliğinizi böylece gizlemek mi istiyorsunuz?

Ama siz hala direniş hareketinin önderlerine "ajan-provakatör", "maceracı", "terörist" demekte ısrar ederseniz ve yine *"bu konuda geçen dönem de yazdık, PKK Hareketinde iplerin ajan-provakatörlerin eline geçtiğine dair çok güçlü belirtiler vardı. Kanıtlar da gösterdik"* (K. Burkay, Devrimcilik mi, Terörizm mi? PKK Üzerine, syf: 204) saçmalıklarınızı sürdürürseniz, açık ki, birer işbirlikçi olmaktan öteye gidemezsiniz. Evet, bu "kanıtlarınızı" nerede ve nasıl gösterdiniz? Alçakça yalan söylemiyor musunuz? "Ajan" dediğiniz Kemal PIR'in direnişi karşısında neden tükürdüğünüzü yalıyorsunuz?

Bay Burkay, sahip olduğunuz saçma düşünceleriniz sizi öyle bir noktaya getirdi ki, basit bir ihbarcı konumuna düşecek kadar alçaldınız. Siyasal tükenmişliğin verdiği hırçınlık ve hiddetle emperyalist basın vasıtasıyla PKK Hareketini, mücadelesini ve sempatizanlarını ihbar ettiniz. Şu tarihin cilvesine bakın ki, "20 yıllık politikacımız", hem de "sosyalist" (!) politikacımız, işi basit ihbarcılığa kadar vardırmış! Sınıf mücadelesidir bu. Devrimci gelişmelere karşı inatla direnir, ısrarla ona karşı savaşırsan bu kadar basit bir konuma da düşersin. Zavallı Burkay. "20 yıllık politikacımız" bu hallere düşmemeliydi!

K. Burkay, zavallı bir ihbarcı oldu dedik, haksızlık mı ediyoruz acaba? Hiç de öyle değil. Resminin yayınlanmasına çok meraklı olacak ki –aslında bayımızda bu tutku eskilere dayanır. Fakat, geleceği değerlendirmede aciz olan TC ve gazeteleri, "milletvekili" adayımızın resmini bir türlü yayınlamamışlar. Neyse ki İsveç gazeteleri imdada yetişti de kor haline gelen bu hasreti bir nebze de olsa giderdiler– **Dagens Nyheter** adlı "sosyal-demokrat" bir İsveç gazetesinin 18 Ağustos 1984 tarihli müshasında aynen TC milletvekilleri gibi arz-ı endam eylemiş. Bu büyük nutku, gazete, bayımızın resmi altında şöyle özetliyor: "*PKK terörist bir örgüttür diyor, Sosyalist Parti Genel Sekreteri K. Burkay.*" Devam ediyor bayımızın açıklamaları: "*Sosyalist adam* (Tam da İsveçlik bir sosyalist. (!) b.n.) *terör için İsveç'i uyarıyor. Kürt Sosyalist Partisi Başkanı K. Burkay, ilticacı Kürtlere karşı işlenen son cinayetten sonra yalvararak* (çok sıkışmış demek ki. b.n.) *bütün Kürtleri terörist bir örgüt olan PKK ile eş değerde görmememizi istedi*" (Aynı günlük gazete)

Yoruma gerek duyulmayacak kadar açık ve net Bay Burkay'ın açıklamaları. Hayır hayır, Bayımız işi çok büyütmüş! Her gördüğü kendisinden büyük güce el-pençe divan duran Bayımız, İsveç'i uyarıyor(!) Akıl(!) veriyor. Bu kadar büyümüş(!), etkin ve de otoriter bir "bilirkişi"(!) olmuş da haberimiz yok. Ne yapalım, bize de, kutlamak, hayırlı-uğurlu olsun demek düşer.

Bu tür şeylere devrimci çevreler yabancı olmadığı gibi halkımız da yabancı değildir. Bilinir, 12 Mart öncesi dönemin hızlı teorisyenlerinden Mukbil Özyörük adında biri, 12 Mart darbesinin hemen ardından soluğu Tercüman gazetesinde almıştı. Yine 12 Mart döneminin tacirlerinden Uğur Mumcu da, gazetesindeki köşesinde Evren cuntasına bol bol övgüler diziyor. Bay Burkay da soluğu İsveç sosyal-demokrasisinin yanında aldı. Durmadan, İsveç'in "demokrasisine" övgüler dizip-duruyordu. Görevini yerine getirmede vicdan rahatlığına kavuşmamış olacak ki, tam "huzura" kavuşmak için son görevi olan ihbarcılığı ve jurnalcılığı da yaptı. Zaten bu işler hep böyle başlar, arkasından hemen devamı gelir. Aydınlıkçılar da işe böyle başlamamışlar mıydı?

Lenin'in, tasfiyeciliğin sınıf temeli ve liberal burjuvazinin ajanları olan küçük-burjuvalara, işçi sınıfı hareketinin saflarını dağıtmak ve maneviyatını bozmak isteyen düşüncelerinin yaygınlık kazanması için, burjuvazinin, dolaylı-dolaysız destek sunduğu belirlemesi, bir kez daha, iflah olmaz küçük-burjuva reformisti Kemal Burkay'ca doğrulanmıyor mu?

Bayımızın ihbarları devam ediyor: *"Kürt örgütleri, katilin, İsveç'te yardımcılarının olduğuna kesin kanaat getiriyorlar." "Katilin PKK'den emir aldığını "* belirtiyorlar. (Aynı gazetede)

"Katilin İsveç'te yardımcılarının olduğunu" belirten bu "*Kürt örgütleri*" kimlerdir? Kendilerini kamuoyundan neden gizliyorlar? Bunları açıklamakla Bay Burkay ve "diğer Kürt örgütleri" ihbarcılığınızı tescil etmiş olmuyor musunuz? Siz böyle mi "ulusal kurtuluşçu", "sosyalist" olacaksınız? Hem emperyalizmle, onun polisiyle işbirliği yapacaksınız, hem de *"PKK, bize yurtsever demiyor, kendisinden başka herkese işbirlikçi, hain diyor"* diyerek, ağlayıp, sızlayıp duracaksınız. Gelelim "katilin PKK'den emir aldığı" şeklindeki zırvalıklarınıza. Soruşturmanın gizli yürütüldüğü, avukatına dahi çok sınırlı bir bilginin verildiği koşullarda, "katilin PKK'den emir aldığını" nerde, nasıl ve hangi kaynaktan öğrendiğiniz? İsveç istihbarat örgütüyle ortak mı çalışıyorsunuz, yoksa bu örgüt içinde "özel" dostlarınız mı var? Ya da İsveç emperyalizminin Kürtler içinde faaliyet yürüten bir kolu musunuz? Tüm bunlara dürüstçe cevap vermek zorunda değil misiniz? Tabii ki, dürüstlüğün kırıntısını üzerinizde taşıyorsanız.

Yalan, Demogoji ve Sahtekarlıklarla Gerçeği Gizleyemezsiniz. Güneşi Balçıkla Sıvayamazsınız.

Burkay ve şürekasının başvurduğu diğer bir yöntem de yalancılık, sahtekarlık ve demagojidir. Hem de gerçekler, herkesçe bilinmesine ve her şey gözönünde olmasına rağmen bu yalanlar niye? Biz, siyasal çürümüşlüğün ve tükenmişliğin verdiği hırçınlık ve saldırgan-

lıktan başka bir anlam veremedik. Aslında bayımızı ve şürekasını, bizim teşhir etmemize hiç gerek yok. Zira kendi kendilerini zaten yeterince teşhir etmişler. Ama yine de, gerçek kimliklerinin bir kez daha bilince çıkması açısından bazı "incilerini" değerlendirmenin yararlı olacağı kanaatindeyiz.

TKSP'nin Merkez Yayın Organı olan Riya Azadi'nin Haziran 1984 tarihli 24. sayısında şöyle diyorlar: *"kendileri Filistin'de verdikleri onlarca şehitten söz ediyorlar. Peki bu şehitlerin adları nedir? Serxwebûn gazetesi Hêzik çayında boğulanların resimlerini çarşaf çarşaf yayınlarken, neden bu direniş sırasında ölen 'onlarca' kişinin adından söz edilmiyor?"*

Pekâlâ, iflah olmaz bu reformistler, başta Filistin halkı olmak üzere dünya, Türkiye ve Kürdistan halklarına, PKK'nin kadro ve sempatizanlarına karşı büyük bir saygısızlık ve alçaklık yapmıyorlar mı? Bu çılgınlık niye? Filistin Direniş Mücadelesinde şehit düşen Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, Abdullah KUMRAL, Şahabettin KURT, Emin YAŞAR, Mustafa MARANGOZ, Şerif ARAS ve İrfan AY yoldaşların akıttıkları kan seli karşısında bu utanmazlığınızı nasıl açıklayacaksınız? Esaretten kurtulup, bugün Partilerine kavuşmuş olan PKK partizanlarına nasıl hesap vereceksiniz? Filistin örgütleriyle Partimizin ortaklaşa çıkardıkları şehitlerin afişlerini gördükçe yüzünüz kızarmayacak mı? Dünyada arsızların utandıkları nerde görülmüştür ki. Biz bu konuda fazla bir şey belirtmeyeceğiz. İsteyen okuyucu, konuya ilişkin detaylı açıklamaları, Serxwebûn Özel Sayı: 6 (Haziran 1984 tarihli)'da okuyabilir.

Saygısızlıkları yetmiyormuş gibi, Hêzik çayında, Türk sömürgecilerinin pusularında şehit düşen yoldaşlarımıza da "suda boğulanlar" diyecek kadar da alçalıyorlar. Yoldaşlarımız şehit düştüğünde, sıkıyönetim komutanlığı ve Hürriyet gazetesi de "suda boğulan teröristler" şeklinde açıklama yapmışlardı. Şimdi soruyoruz: bu açıklamayı yapan güçlerden farklı bir özelliğiniz var mı?

Bazı değerler vardır ki, bunlarla oynanmaz, oynanmamalıdır. Bunlar en kutsal değerlerdir. En kutsal varlığımız olan şehitlerimizle, Parti birliğimizle oynamaya kalkışmayın. Onları polemik konusu yapmayın. Bu, büyük bir sorumsuzluktur ve doğacak sonuçların sorumluluğunun da size ait olacağını belirtmek isteriz.

Yalanlarına devam ediyor baylarımız: "... *saldırının hemen ertesinde Filistin hareketinin 'küçük-burjuva' niteliğini tartışma konusu*" yaptığımızı belirtiyorlar. K. Burkay ve müritlerine göre PKK, Filistin hareketini değerlendirmede "samimi" davranmamış, İsrail saldırısından sonra hemencecik bu hareketi "küçük-burjuva" ilan etmiştir. Bu, korkunç bir sahtekarlık ve çarpıtmadır. Henüz Israil saldırısı olmazdan çok önce, 1981 Temmuz'unda, Parti I. Konferansı'na sunulan Politik Rapor'da, konuya ilişkin şu belirlemeler var: "... *burjuvaziye karşı savaşımında, proletaryanın en güçlü silahı olan proletarya örgütlenmesinin ve öncü birliğin yaratılması sorunudur. Doğru teori ve program ortaya çıkarılamayınca, bunun sonucu olarak güçlü proletarya partileri de örgütlenememiştir.*

Proletaryanın örgütlenmesi sorunununda iki önemli sorun, bugün Ortadoğu ülkelerinde açıkça kendini dayatmıştır. Birincisi, proletaryanın bağımsız marksist-leninist parti örgütlenmesinin yaratılması ve devrimde önder hale getirilmesidir. Proletaryanın parti örgütü olmadan, devrimde önder olması ve hegemonya kurması mümkün değildir; proletarya önderliğine kavuşmayan devrimlerin de günümüz Ortadoğu'sunda zafer kazanması zordur. Bu konuda, devrimci mücadelenin geliştiği **Filistin** *başta olmak üzere çok sayıda ülkede eksiklik vardır."* (Politik Rapor, syf:50)

Görüldüğü gibi, PKK Hareketinin değerlendirmeleri çok eskilere dayanmaktadır. Filistin devriminin küçük-burjuva niteliği, İsrail saldırısı sonrası yapılmış bir tesbit değildir. Bayımızın anlayamadığı, ya da anlamak istemediği şey şudur: İsrail saldırısından sonra Filistin hareketi, mevcut konumuyla, egemen olan küçük-burjuva önderliği aşıp proleter önderliği harekete egemen kılmadığı müddetçe, ortaya çıkan tıkanıklıkları aşamayacaktır. Boş yere gerçekleri ve yazılanları tersyüz etmeye kalkışmayın bayım!

Küçük-burjuvazinin iflah olmaz temsilcilerinin başvurduğu diğer bir demogoji ve sahtekarlık da şudur: *"PKK'cı bayların, kadrolarını apar topar Irak Kürdistan'ına geçirmeleri de tam bundan sonradır* (İsrail'in Lübnan'a saldırı tarihi olan 1982 Haziran'ı kastediliyor. b.n.). *Onlar, bölgenin artık İsrail denetimi altına girdiğini ve kendileri için barınma koşullarının kalmadığı kanısına vardılar... Yine Irak KDP'sinin himayesine giriş de bu aşamada gerçekleşti."* (Gazetenin aynı sayısı)

Bir kez, PKK Hareketinin kadrolarını taşırması, savaştan çok sonra, II. Kongrenin, güçlerin ülkeye taşırılması doğrultusunda aldığı karar gereğidir. Ve hiçbir güç –burjuva ordularında dahi durum böyledir–, tüm varlığını savaş cephesine sürme basiretsizliğini gösteremez. PKK Hareketi de, elbette ki gücünün bir bölümünü geri üslerde eğiterek yedekte bekletirken, bir bölümünü de örgütsel varlığını inşa için seferber edecektir. PKK, hiç kimsenin himayesine sığınmadığı gibi, Irak KDP ile olan ilişkileri de ittifak politikasının bir gereğidir. Açık ki, geliştirilen her ittifak, partiyi ve KUKM'ni geliştiriyor ve ona hizmet ediyorsa bir anlam taşır. Savaş çıktığında, PKK Hareketi "apar topar" gitmiş de olsa, hiç olmazsa bir başka parçada yaşayan ve savaşan halkının yanına gitti, halkının saflarında yer aldı. Ya siz ne yaptınız? Kadrolarınızı nereye taşırdınız? Doğu Kürdistan'da, İran KDP'nin himayesi altında "bol" günlerde "kaymakamlık" yaptınız. İran sömürgecilerinin saldırısı üzerine şapkanızı aldığınız gibi Stockholm'un yolunu tuttunuz. PKK Hareketinin geliştirdiği her ittifak ve ilişki KUKH'nin bir gününü kurtarmak, ona kan ve ruh vermek maksadını taşır. Ortaya çıkan sonuçlar bunu kanıtlamıyor mu? Ya siz ne yapıyorsunuz? Hergün, hem de utanmazcasına övgüler dizerek sosyal-demokrasinin uyduluğunu yapmıyor musunuz?

PKK Hareketi büyük bir sabır ve metanetle güçlerini eğiterek Kürdistan'a taşırdı. Geri üslerini oluşturdu. 4 yıla yakın bir süredir içte ve dışta yürüttüğü bu hazırlıklarını ve örgütsel varlığını yeniden inşa çabalarını 15 Ağustos Direniş Eylemiyle doruk noktasına kavuşturdu. Bu kadar somut ve net gelişmeler karşısında, halkı ve kendi kadrolarınızı daha ne kadar aldatabileceğinizi sanıyorsunuz? Son gelişmeler ve yaşadığınız deprasyonlar dikkate alındığında kendinizden başka kimseyi aldatamadığınız açığa çıkmıyor mu?

Burkay, o meşhur(!) kitabının bir yerinde şöyle diyor: *"12 Eylül'den sonra PKK 'Hareketi' Kürdistan'da son a erdi... Şimdi ortada PKK adına, yalnızca cuntanın televizyon programları ve mahkemelere ilişkin burjuva basınında yer alan haberler var."* Demek ki, Bayımız yatıp kalkıp PKK'nin "bitmesi" için dua ediyormuş ve tüm taktiklerini de bunun üzerine bina ediyormuş!

Bizim, **Devrimcilerdeki "Kafa Karışıklığı" mı, Yoksa Bir Küçük-Burjuva Reformistinin İflah Olmazlığı mı?** adlı broşürümüzde, Bay Burkay'ın, devrimci mücadelenin bittiğini söylediğini ve devrimci mücadeleyi inkar ettiğini belirtmemiz üzerine o büyük bir cinnet geçirerek avazı çıktığı kadar "yalan söylüyorsunuz" diyor. Peki, sizin "PKK bitti" demeniz, iddiamızı kanıtlamıyor mu? "PKK bitti" diyerek kocaman bir yalan ve korkunç bir inkarcılık yapmıyor musunuz? Biri Evren, biri Burkay, her ikisi de rüyalarında PKK'nin bittiğini görmek istiyorlar. Ne garip bir tesadüf değil mi? Acaba Bay Burkay, PKK Hareketinin "bittiğine" kendisini daha ne kadar inandıracak, çevresindekileri bu masalla ne kadar uyutacak?

Devam edelim. Gazetelerinin aynı sayısında şunları söylüyorlar: *"Çoğu genç, ya da deneysiz olan bu kişiler hakkında biz karamsar değiliz. Onlar da yaşadıklarından dersler çıkarıyor, öğreniyor, doğru ile yanlışı seçmeye başlıyorlar."* Yine bilindiği gibi birçok yazılarında da *"bunlar çoluk-çocuktur"*, *"kandırılmışlardır"* ..vb zırvalıklar da yapmışlardı.

Kenan Evren de, "gençlerimizin gencecik yaşlarında kandırıldıklarını", "gerçeği gördüklerinde yanlış yoldan döndüklerini" ...vb. ifadeleri, hemen hemen her konuşmasında belirtmekte ve "kandırılmış" olan bu gençleri, "pişmanlığa" davet etmektedir. Evren'in bu çağrısına kulak veren bir avuç dönek ve hain oldu. Bay Burkay'ın da çağrısına ancak 1-2 provakatör ya da provake edilmiş birkaç unsur cevap verebilir. Baylarımız aksini kanıtlayabilirler mi acaba?

Bakınız aynı şeyleri, "Genç Kemalistler Birliği" örgütü mensupları da Tercüman gazetesinde şu şekilde haykırmaktadırlar: *"Kandırıldıkları için de kendilerini kandıranlara kin ve nefret duymaktadırlar. Ancak örgütün baskı ve tehditleri karşısında şimdilik susmaktadırlar... Kendilerine güven verildiği anda açık tavır almaya hazır binlerce insan olduğu, bütün çıplaklığıyla belli olur."*

Semir provakatörü de kadroların "baskı altına alındığından", "baskılar" kalktığında "bir çok kişinin safları terkedeceğinden" bahsediyor. "Genç Kemalistler Birliği" de yukarda da aktardığımız gibi aynı şeyleri söylüyor. Bakınız, Kemal Burkay da "safların terkedileceği" hususunda "karamsar" olmadığını belirtiyor. Benzer ifadeleri Kenan Evren de sık sık kullanmaktadır.

Bize söylenecek fazla bir şey kalmıyor. Hepsi birbirini bulmuş. Bize de ittifakınız hayırlı olsun demek düşer.

Aslında Kürt küçük-burjuvazisinin ne menem bir sınıf olduğu, çeşitli Parti yazılarında tahlil edilmiş ve bunlar yayınlanmıştır. Kemal Burkay ve şürekası isterdik ki, PKK Hareketinin ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çizgisini seviyeli bir uslûpla eleştirsin. Fakat, baylarımız bunun yerine, entellektüel aydın gevezeliklerine, kavram cambazlıklarına başvurup, ısrarla, KUKH'nin temel problemlerine cevap vermekten kaçınıyorlar, ya da PKK Hareketinin bu konudaki görüşlerini eleştirebilme cesaretini gösteremiyorlar. Çünkü kendilerinin bu konuda sahip oldukları net bir düşünceleri yoktur. Bunun yerine dedikoduculuğa, yalana ve demogojiye başvurmaktadırlar.

· Bay Burkay, bu konularda oldukça da beceriklidir! Her halde, geçmişte "milletvekilliğine" soyunurken, kendisine gerekli olan oyları toplamak için kahvelerde masaların üzerine çıka çıka hem iyi bir "hatip"(!) olmuş ve hem de eşraf politikacılarının uslûbu olan dedikodu ve yalanı iyi öğrenmiş. Aslında Kemal Burkay tecrübeli(!) bir insana benziyor ama, KUKH açısından kıymet-i harbiyesi olmayan bir tecrübe. Ne yapsın zavallı! Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuluğuyla oy avcılığını, insan birbirine karıştırırsa öyle olur.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER, YURTSEVER HALKIMIZ!

Baştarafı 1. Sayfada

Faşist-askeri yönetimin bütün bu zorbalıklarına karşı "özgür" ortamın, kolay günlerin sözde devrimci ve demokratları ciddi hiçbir şey yapamadılar. Burjuvazinin açtığı faşist savaş karşısında paniğe kapılarak dağılan bu reformist, uzlaşıcı ve "sol" maceracı güçler, çareyi emperyalist metropollere sığınmakta buldular. Faşist karşı-devrimin azgın dayatmaları karşısında dayanamayan bu güçler, giderek devrim ve demokrasi davasından uzaklaşmaya, mülteci yaşamı kabul etmeye, faşizme davetiye çıkarmış olan sözde burjuva "*liberalizmiyle*" uzlaşmaya ve umutlarını gerçekte buna bağlamaya yöneldiler. Böyle bir yapı içinde, bu kaçkın konumlarına "teori" uydurmaya ve devrimci harekete karşı mücadele etmeye çalıştılar. Bugün de aynı konumlarını daha de ilerleterek sürdüren bu güçler, çoğunlukla sefil ve çürümüş bir halde, halklarımızın kurtuluş davasına, devrim davasına sırt çevirmiş, devrimi tasfiye etmek ve çeşitli burjuva çevrelerle uzlaşmak isteyen güçler haline gelmişlerdir. Belli ki bu güçlerin devrim ve demokrasi davasına verebilecekleri birşeyleri kalmamıştır.

Ama, faşist-askeri rejimin vahşi baskılarına karşı, rahat ortam devrimcilerinin bu ihanetlerine rağmen, gerçekte devrimci mücadele kesintisiz olarak sürdü. Gerçek devrimciler, halk devrimcileri, devrimin gerçek temsilcileri, faşist-sömürgeciliğin akıl almaz baskı ve zulmüne karşı kentte, köyde, dağda, yurtdışında ve zindanlarda bütün zorlukları ve acıları göğüsleyerek yiğitçe direndiler. Faşist-sömürgeci zindanları ve mahkemeleri birer mücadele alanları, faşist-sömürgeciliğin yargılandığı ve mahkum edildiği alanlar haline getirdiler; işçi sınıfı davasına, halkın kurtuluş davasına, ulusal kurtuluş devrimi davasına her koşul altında yiğitçe sahip çıkarak, etkisi silinmez olan eşsiz kahramanlıklar gösterdiler. Diyarbakır'dan Metris'e kadar faşist zindanları, devrimci ruhun, düşüncenin, politikanın, örgütün savunulduğu yıkılmaz kaleler haline getirdiler. İşte bugün bu direniş tüm topluma yayılıyor; direniş dalga dalga kitleleri sarıyor. Çeşitli kesimlerin faşist teröre karşı çıkışları, protestoları daha sık yaşanan olaylar oluyor. Eruh'tan, Şırnak'tan, Şemdinli'den, Silvan'dan, Kürdistan'ın dörtbir yanından devrimci silah sesleri yükseliyor. Böylece faşist zindanlardan, kentlerden, kırlardan yükselen direniş mücadelesi birleşiyor. Bütün bunlar, faşist teröre karşı devrimci direnişi geliştirme harekâtının, yeni bir gelişme döneminin başladığını ilan ediyor. Partimiz, zindanlarda ve dağlarda yüksek bir bilinç, cesaret ve fedakarlıkla savaşan bu özgürlük savaşçılarını ve yükselen direniş eylemlerini selamlıyor. Bunları kendi öz varlığının en değerli güçleri olarak görüyor.

Yurtsever halkımız!

Faşist-sömürgeci egemenliğin her şeye hükmettiği dönem geride kalmıştır; yeni bir devrimci kabarış dönemi, her alanda devrimci kurtuluş güçlerinin örgütlenip geliştiği, her yerden devrimci direniş eylemlerinin yükseldiği bir dönem başlamıştır. Başından beri halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük mücadelesine önderlik eden, ona kurtuluşun doğru yolunu gösteren ve onunla birlikte, onun önünde ileri yürüyen Partimiz, bu yeni dönemde her bakımdan daha güçlenmiş olarak halkımızın önünde ve ulusal kurtuluş mücadelemizin başındadır.

Bu yeni döneme, akla kara belli olmuş, gerçek devrimcilerle sahte devrimciler, halkımızın ulusal ve toplumsal çıkarları için savaşanlarla kişisel çıkarları peşinde koşanlar ayrışmış olarak girilmektedir. Sahte devrimcilerin, kişisel çıkar düşkünlerinin yüzlerindeki maske yırtılmış, onlar çoktan kendilerini pazara çıkararak, diyar diyar uzaklara kaçarak halkın davasına, devrim davasına sırt çevirmişlerdir. Partimiz, bütün bu kaçkın takımıyla, açıkça işbirliğine oynayarak ulusal kurtuluş davamızı satmaya çalışan bu düşkün takımıyla ilişkisini keserek, kendi içindeki bu tür uzantıları kararlılıkla temizleyerek, bütün bu güçleri lanetleyip onlara karşı mücadele ederek ve böylece daha güçlenmiş, sağlamlaşmış olarak gerçek gelişmeyi halkımız içinde, halkın özgücünde aramaktadır. Bu güç, her şeyi yenmeye, hertürlü düşmanı altetmeye muktedirdir.

Bu yeni dönem, halkımızın siyasal ve silahlı ordulaşmasının yaratıldığı, ülkemizin her tarafında silahlı kurtuluş kuvvetlerinin örgütlenip geliştiği, ulusal direniş cephesinde halkımızın örgütlülüğünün ve birliğinin yaratıldığı, düşmanına karşı kendi yöntemiyle savaşan bir halk gerçekliğine ulaşıldığı bir dönem olacaktır. Daha şimdiden her alanda doğup gelişen ulusal kurtuluş birlikleri, gelişmenin böyle olacağını açıkça göstermektedir. Bu dönemde, genç-ihtiyar, kadın-erkek her Kürdistan insanı, faşist-sömürgeciliğe karşı savaşan yiğit bir savaşçı olacaktır İnsanca yaşam için tek ve bir tek görev budur. Partimiz, dil, din, cins, mezhep ayrımı gözetmeden tüm Kürdistan halkını, ulusal direniş mücadelesinde ve ulusal kurtuluş cephesinde birleşmeye, örgütlenmeye, faşist-sömürgeci düşmana karşı cesaretle savaşmaya çağırır! Yurtsever halkımızdan silahlı kurtuluş kuvvetlerine katılmalarını ve onu desteklemelerini ister!

Yeni dönem, halkımızın emekçi Türkiye halkıyla pratik-örgütsel dayanışmasının gelişip sağlamlaştığı, Kürdistan ulusal hareketinin birliğinin ve dayanışmasının kurulup pekiştiği bir dönem olacaktır. Partimiz, Kürdistan ve Türkiye halkının mücadele ortaklığını yaratmak ve FKBDC'yi güçlendirmek için, Kürdistan ulusal kongresinin toplanabilmesi için elinden gelen herşeyi yapmaktadır ve gücünü bu yolda harcamaya devam edecektir. Bu vesileyle, bir kez daha, ilişkili tüm güçleri sorumluluklarının bilincine varmaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırır.

Bu yeni dönemde halkımız, bölge halklarıyla, devrimci ve ilerici insanlıkla bağlarını ve dayanışmasını daha da geliştirip güçlendirecektir. Bu, kurtuluş mücadelesine atılmış bir halkın hem görevi, hem de hakkıdır. Kürdistan halkı kendi geleceğini kendi elleriyle yaratmaya ve bunun için kurtuluş mücadelesi vermeye cesaret etmişse, bu mücadeleyi desteklemek sosyalist ve ilerici insanlığın görevi olmalıdır. Partimiz, sosyalist ve ilerici insanlığı, hiç bir engel tanımaksızın bütün zorlukları göğüsleyerek en barbar bir güce karşı kendi özgücüne dayanarak yiğitçe savaşan halkımızı ve onun en haklı kurtuluş davasını desteklemeye çağırır.

Girilen mücadele döneminde, gerçek devrimci militanlık, gerçek proletarya ve halk önderliği pratikte ortaya çıkacaktır. Bu mücadelede ne kadar zorluk ve engel olursa olsun, besbelli ki bunlar aşılabilecek, altedilebilecek şeylerdir. Hiç bir şey halkımızın kurtuluş sorununun önünde olamaz. Merkez Komitemiz, tüm Parti militanlarını ve çalışanlarını, dönemin devrimci görevlerini bilinç ve cesaretle omuzlamaya, dönemin istediği devrimci militanlık özelliklerine ve gerçek PKK ölçülerine ulaşmaya çağırır!

*** KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ VE EMPERYALİZM!**

*** YAŞASIN KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!**

*** YAŞASIN ÖRGÜTLÜ VE SİLAHLI DEVRİM HAREKETİ!**

27 Ağustos 1984
PKK-MK

Kürdistanlı ve Türkiyeli Emekçi, İlerici ve Devrimci-Demokrat!

15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında sürecek olan **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle Dayanışma Kampanyasına** *katıl, destek ver, güçlendir!*

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Eylemlerinin Anlamı ve Dayattığı...

Baştarafı 1. Sayfada

Kürdistan'da ulusal bağımsızlıkçı düşüncelerin filiz vermesinin ne anlama geldiğini çok iyi bilen sömürgeciler, sadece ulusal kurtuluşun öncüsüne saldırmakla yetinmeyeceklerinden, tüm bir halkımıza yönelik yeni sindirme, baskı ve katliam operasyonlarına yönelmişlerdir. 12 Eylül'den bu yana, onlarca defa aranmamış bir ev, bir köy, ailesinden, yakınından kayıp vermemiş, işkence tezgahlarından geçirilmemiş bir aile kalmamış gibidir. Kısaca sömürgeci-faşist ordunun süngü ve dipçiği halkımızın bağrında yeniden dayatılarak, ulusal bağımsızlıkçı düşüncelerden zorla uzaklaşması ve hakim ulusun egemenliği önünde eğilmesi istenmiştir. Halkımız, büyük acılar, ızdıraplar ve yoksulluklar'a tanık olduğu bu dört yılda, belki de yılların öğretemeyeceği dersleri öğrenmiş, düşmanın vahşetini ve kendisini tanımıştır. Toplumda belli bir sessizlik yaratılmış olsa da, devrimci güçlerin hazırlıksızlıklarından kaynakalanan bu sessizlik altında toplum patlamaya hazır bir yanardağ gibi içten içe kaynamaya devam etmiştir.

Cezaevlerinde akıllara durgunluk veren vahşi uygulamalar ise, bugün herkes tarafından bilinmektedir. Cezaevindeki PKK'li önder, militan ve sempatizanlara insanlığın tanık olduğu en vahşi işkenceler altında boyun eğdirtilmeye çalışılmış, devrimci iradeye boyun eğdirtmeyi amaçlayan bu uygulamalarla, Kemalizm yeni baştan hakim kılınmak, bağımsızlık mücadelesi cezaevlerinde tasfiye edilmek istenmiştir. Bu süreçte, düşman eline geçiremediği devrimcileri doğrudan karşısında bulamadığından, özellikle cezaevleri ve halk kitlelerine yönelmiş, bütün vahşetini bu alanlara kusarak, devrimi teslim almaya çalışmıştır. Cuntanın azgın saldırıları karşısında güçlü bir direniş hareketini yaratmak için yeterli bir güç birikimine sahip olmayan devrimci öncü, böyle bir güce ulaşmanın hazırlıkları içerisinde olduğu bu süreçte, cezaevlerindeki direniş, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugünkü yükselişinde temel bir rol oynamıştır. Cezaevlerindeki direniş etrafında halkımızın kin ve öfkesi örgütlenmiş, öncüyü pratik faaliyetleriyle yanıbaşlarında göremeyen kitleler cezaevi direnişi etrafında halkalanmışlardır. Cezaevlerindeki işkence ve baskıların en akılalmaz boyutlarda sürdürülmesi, dönemin bu özelliğinden kaynaklanmıştır. Ve cezaevlerindeki direnişin teslim alınamaması, tam tersine sömürgeciliğin bu alanlarda ölüme mahkum edilmesiyledir ki, direniş eğilimi sürece damgasını vurmuş, ulusal bağımsızlık savaşımızın alevi söndürülememiştir. Dışardaki hazırlıkların güçlü olması ve bugün cuntayı çılgına çeviren gelişmeler, cezaevlerindeki başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere, tüm bir tutuklu PKK kitlesinin direnişi temelindedir.

Düşmanın, devrimi teslim almak ve kendi faşist ideolojisini hakim kılmak çabaları, eğer cezaevlerindeki ölüm pahasına yükselen bu direnişlerle boşa çıkarılmamış olsaydı, bugün atılan adımları düşünmek bile mümkün olmayacaktı. Bu nedenledir ki, düşman, içerdeki direnişle bütünlük halindeki dışardaki mücadele hazırlıklarını da önlemek için, tüm çabasını cezaevinde yoğunlaştırarak, satın aldığı uşakları eliyle ihanet eğilimlerini körüklemeye, bu alanda kendi örgütünü yaratarak PKK'nin karşısına çıkarmaya çalıştı. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi, öncelikle cezaevlerindeki PKK'li tutuklulardan başlanarak bir bütün olarak PKK'nin teslim alınmasına yönelik bozguncu-provakatif faaliyetin birincil halkları olarak hazırlandılar. Ve düşman, cezaevlerinde uygulamaya koyduğu bu planını dışarda da Semir haini eliyle dayatarak, amaçlarına ulaşmayı denedi. Semir haininin faaliyetlerinin PKK II. Kongresi sonrasına denk geldiği ve özellikle güçlerin Kürdistan'a taşırılmasının hızlandırıldığı bir süreçte provakasyonun hızlandırıldığı bilinmektedir.

PKK II. Kongresinde, cunta sonrası sürdürülen hazırlık döneminin sona erdiği ve artık karanlıklar döneminin kapanarak bağımsızlık savaşının adım adım geliştirileceği bir sürecin açıldığı ilan edilmekteydi. Bunun anlamı dost ve düşman her güç için açıktı. Artık, yıllardır çıplak göğüsleriyle direniş bayrağını yükseklerde tutmanın mücadelesini veren cezaevindeki yoldaşların elindeki bu bayrak, Kürdistan'ın aşılmaz dağ doruklarına dikilecek ve zindanların direniş sesi yankısını büyüyen bir halk savaşında bulacaktı. Bu ise, sömürgeci-faşist burjuvazi ve her soydan uşaklarının ecel saatini haber veren bir gelişmeydi.

Nitekim, bu süreç, tüm maskeleri düşürdü. Düne kadar en keskin sloganlar ardında devrimciliği kimseye bırakmayanlar, ideolojik tartışmalarla gerçekleri yeniden bulmanın gereğine inanır oldular. Avrupa içlerine dolan ilticacı örgüt ve kişiler, devrim kaçkınlığının teorilerine daha fazla sarılarak, direnişi intihar olarak gösterme gayretine giriştiler. Cezaevlerindeki şanlı direnişler bile bunların hakaretlerinden kurtulamadı. Ve hele, PKK'nin II. Kongre sonrası ülkenin doruklarına doğru yükselişi ve hazırlıklarını buradan geliştirişi, bir çok güç için korkunç bir çılgınlık, macera ve bazılarınca da salt bir propaganda geciliğe karşı mücadelenin gerçek zemini olan ülke pratiğine yönelmeleri doğrultusunda kendi faaliyetleriyle dayatıcılıkta bulunduğu bu dönemde, içten yöneltilen provakasyonla devrimci çalışmalar durdurulmak, devrimcileşmemiş unsurların zaaflarına hitap ederek içten bozgunculuğu geliştirmek ve dolayısıyla karşı-devrimin sinsi amaçları önündeki PKK engelini de böylece ortadan kaldırmak amacıyla Semir provakatörü harekete geçirildi. Sömürgeciler için artık telaş başlamıştı ve bu nedenle de bütün kozlarını panik içerisinde oynadılar. Semir provakatörünün *"erken doğum yaptım"* demesi tam da bu nedenleydi ve sömürgeciliğin PKK'nin geliştirdiği mücadele karşısında daha fazla dayanamayacak bir telaş noktasında olduğunu ortaya koymaktaydı.

Ancak, daha önce "Stêrka Sor" ve "Tekoşin" örneklerinde olduğu gibi, Semir provakasyonunun da PKK karşısında sonuçsuz kalması kaçınılmazdı. Daha doğduğu günden düşmanın çok çeşitli saldırı ve komplolarına maruz kalan PKK, kendi gelişimini her çıkarların bir sonucu olmanın da ötesinde, böylesine bir temele dayanmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu yaklaşımları, onları devrim karşısında kokunç bir gericiliğe sürüklemektedir. Nitekim Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve PKK'nin dayattığı militan devrimciliğe karşı, provakasyona sahip çıkıp ona kucak açmaları, sosyal-şoven mantığın nerelere kadar varacağını gösteren en somut örnek olmuştur.

Yine, Kürt küçük-burjuva reformistleri de, halkımızın kurtuluş sorunlarıyla en küçük bir bağlantılarının olmadığını, sözde talepleri olan "otonomi" için bile adım atma cesaretinden yoksun olduklarını, halkımızın gücüne güvenmediklerini, en son olarak Avrupa sosyal-demokrasisinin kucağına sığınarak ve ulusal direniş mücadelemize yönelik saldırılarını buradan sürdürerek ortaya koymuşlardır. Değil ulusal kurtuluş amaçları için mücadelede etmek, bunun gerçekleşebileceğine inanç bile duymayan bu çevreler kendi yaşamlarını örgütleme kaygıları içerisinde kıvranmakta olarak değerlendirildi. Bu süreçte, düşmanın provakasyon faaliyetleri de alabildiğine geliştirildi. Çok yönlü olarak sürdürülen bu prokasyon faaliyetlerinde örgütler içten dağıtılmaya, parçalanmaya ve tasfiyeye uğratılmaya çalışıldı. Avrupa sosyal-demokrasisinin ideolojik planda etkilemeye çalıştığı bu süreçte, Dev-İşçi örneğinde olduğu gibi bir çok "örgüt" kendilerini bu kışkaçtan kurtaramadılar. Militan devrimciliğin yerine pasifizmin ve teslimiyetin, örgütlü mücadele yerine örgütsüzlük ve dağınıklığın, kollektif ruh ve çalışma yerine bireyciliğin, demokrasi adına başı bozukluğun, toplum hakları yerine kişisel hak adına ahlaki düşkünlüklerin geliştirilmeye çalışıldığı bu süreçte, Avrupa, örgütsel ve kişisel planda devrimciliğin tükenme noktasına getirildiği, cuntanın namlular ve işkence tezgahlarıyla başaramadığını başarma çabasının sürdürüldüğü bir alan oldu. Ve, emperyalizm, bu konuda hiç de küçümsenmeyecek başarılar da elde etti. Gerçekte bu, faşist Türk cuntasının emperyalist devletlerle işbirliği halinde sürdürdüğü devrimi tasfiye hareketiydi ve karşısına çıkarılması gereken şey, en küçük bir taviz bile vermeksizin militan bir devrimcilikti.

PKK, örgütlü bir mücadeleyle böyle bir devrimciliği dayattığı ve büyüttüğü içindir ki, her yönden çok çeşitli saldırılarla yüz yüze geldi. Bir yandan ideolojik dayatmalarla, adına "demokrat" ve "devrimci" denilen gazeteler eliyle kadrolar ve kitleler bu devrim karşıtı düşüncelerin etkisi altına alınmaya çalışılırken, provakatörler de harekete geçirilerek içten bir yıkıcılık gerçekleştirilmek istendi. PKK direnişçiliğinin varlığı, devrimin yaşamasının temel bir garantisiydi ve bunun her ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırılması gerekiyordu. Semir provakatörü almış olduğu rolünü tam da bu noktada hızlandırarak içten yıkıcı faaliyet geliştirmeye yöneldi. PKK'nin hazırlıklarını ülkenin doruklarında yoğunlaştırdığı ve tüm güçlere de faşizme ve sömür-

türlü düşman çabaya karşı militan bir devrimciliği dayatarak sağlamıştı ve PKK iradesi ile örgütsel varlığının sarsılmaz olduğu yaşanan pratikte de kanıtlanmış bir olguydu. Nitekim, Semir provakatörü kendisini daha fazla gizleyemedi ve bütün çirkefliğiyle açığa çıkarıldı. Halkımızı yüreğinden hançerlemeye çalışan günümüzün Raiber'i, suçlarının açığa çıktığını anladığı noktada kurtuluşu başkalarının kanatları altına sığınmakta buldu.

Sömürgeciliğin dayattığı bu provakasyonu, devrimci çalışmalarını derinleştirerek boşa çıkaran PKK, provakasyonun boyutlarının Kürdistan ve Türkiye devriminin tasfiyesini amaçlayan bir kapsamda olduğu gerçeğini ortaya koyarak, bu konuda tüm devrimci-demokratik güçleri uyarmaya çalıştı ve tedbir almaya çağırdı. Ancak zaten kendileri de önemli oranda provake edilmiş olan sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva örgütleri ya bu gerçeği görmezden geldiler, ya da provakasyona kucak açarak ona açıktan destek vermeye yöneldiler. Öyle ki, devrim ve halkın çıkarlarını bir köşeye bırakarak kendi iltica yaşamlarını örgütleme gailesine düşmüş olan bu örgütler, kendileri için çizdikleri yaşamın önünde doğrudan PKK'yi engel olarak gördüklerinden, PKK'ye karşı "kutsal ittifaklar" oluşturma çabaları içine girdiler.

Sosyal-şovenizm açık yüzüyle bir kez daha kendisini ele verdi. Cunta sonrası, mücadelemizin bir dayatması olarak Kürdistan gerçeğini kabule yanaşır gibi görünen, kendi tabanlarının da dayatması ile her biri adeta Kürt ulusunun "sempatizanı" kesilen sosyal-şoven güçler, gerçekte bu halkın bağımsızlık iradesine en küçük saygılarının olmadığını, Kemalizmi aşamadıklarını ve kemalist mantıkları üzerine çekmeye çalıştıkları cilaların her an dökülmeye hazır bir yalancı kabuk olduğunu ortaya koydular. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücünü inkar ve engellemek için gösterdikleri çaba, bunlar açısından sadece dar örgütsel ve yüreklerindeki inançsızlığı bir hastalık gibi yaymayı ve halkımızın mücadelesine saldırıyı varlıklarının koşulu olarak görmektedirler. 15 Ağustos eylemleri sonrasında, küçük-burjuvazinin reformist temsilcisi Bay Kemal Burkay'ın PKK hakkında bir İsveç gazetesiyle yaptığı mülakat bu açıdan ilginç bir örnek oluşturmaktadır. Açık ki, bunların nitelikleri, bağlantıları ve amaçları hakkında daha fazla yazmaya gerek yoktur. Onlar zaten hergünkü pratikleriyle-eylemsizlikleriyle ve mücadeleye saldırılarıyla gerçek yüzlerini, gizlemeye bile gerek duymaksızın sergilemekte ve kamuoyu bizzat bu gelişmeler içinde onları tanımaktadır.

Dönem kesin bir ayrışımı sağlamış durumdadır. Ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm için mücadele eden güçlerle; bu mücadeleden duydukları korkuyla bugün teslimiyet bayrağı altında toplananlar belirgin bir hale gelmiş; süreç kendi akışı içerisinde devrim saflarında bulanıklık yaratmaya çalışanları kıyıya vurmuştur. Bu saflaşmada PKK, belirgin bir role sahiptir. PKK'nin dayattığı militan devrimcilik, direnişe sahip çıkış ve bunun ardından yürüyüşledir ki, en zayıf olanaklar içerisinde bile çok güçlü adımlar atılmış, düşman çılgına çevrilmiştir. Devrim kaçkını, yılgınlar ve teslimiyetçiler için bir çılgınlık olarak değerlendirilen direniş, zindanlardan dağlara ve ovalara taşırılmış, PKK II. Kongresi ile ilan edilen yeni dönem gerçek ifadesini bulmuştur. Ve artık bundan sonra, Kürdistan da zulüm ve baskı, açlık ve sömürü ne kadar fazla olursa olsun, yırtılan bir karanlık vardır; şehit kanlarının ve bir bütün olarak PKK önderliğinin aydınlattığı bu yolda ilerlememiz önünde engel olunamayacaktır.

15 Ağustos eylemleri, bir halkın en kıt olanaklar içerisinde ve her yönden gelen saldırılar ortamında, sadece ve sadece kendi öz gücüne güven temelinde dişi ve tırnağıyla yarattığı bir mevzi olmuştur. Bu mevzi, halkımızın öz gücüne güven duymayan, 600 bin kişilik Türk ordusunu göstererek "bu güce karşı mı savaşacaksınız" diyen teslimiyet tacirlerine de en güzel cevaptır. Bir halkın, eğer kurtuluşu doğrultusunda inanç ve kararlılıkla ileri atılıyorsa, ne kadar küçük ve zayıf olursa olsun ve düşmanları ne kadar çok ve güçlü gürünürse görünsün, adım adım da olsa ilerleyeceği ve bu adımların onu zafere kadar götüreceği, şimdi halkımız için yaşamın içinde görülen bir gerçektir.

Halkımıza güç ve cesaret veren, coşku ve sevincini artıran böyle bir gelişmenin, her yönden saldırıya uğrayacağı açıktır. Nitekim eski teraneler yeniden tekrarlanmaya başlanmıştır. *"PKK halkı katliama götürüyor"*, *"sömürgeciler bundan yararlanarak şimdi köylere saldıracak ve halka baskı yapacaklar, yanlış bir eylemdir, maceradır"* gibi sözler sıkça duyulduğunda, hiç bir şaşkınlık duymamaktayız. Ama, yine de belirtmek gerekir ki, faşist bir sömürgeciliğin her günkü baskı ve işkenceleri altındaki bir halkın direnişine, bağımsızlığa olan susamışlığına en azından saygı gösterilmesi bilinmelidir. Düşmanın baskılarının artışına, direnişi neden olarak göstermek ve hem de bunu devrimcilik ve demokratlık adına yapmak belki de dünya tarihinde en az görülen bir uşaklık örneğidir. Halkımızı her günkü işkence ve baskılarla gün gün yok etmeye çalışan bir düşmanla karşı karşıya olunduğu ve bu düşmanın atılan her direniş adımını kanla, bombardımanla, süngüleriyle yok etmek isteyeceği bilinen bir gerçektir. Bu düşmanımızın açık olan kimliğidir ve halkımız tarafından da bilinmektedir. Ama halkımız, böyle bir düşmana karşı verecek kayıplar ne olursa olsun savaşmak zorunda olduğunu, bunun her şeyin ötesinde bir insanlık borcu olduğunu da bilmektedir. Ulusal bağımsızlık amaçlarına ulaşmak için daha attığımız ilk adımda şehitler vermiş bir halk, bir direniş hareketiyiz. Yolumuz belirgin ve açıktır. Bu yol, Kürdistan'ın dört bir tarafını sulayan şehit kanlarıyla, zindanlarda ölüm pahasına yükseltilen direnişle açılmış, aydınlatılmıştır. Şimdi herkes, biraz haddini bilmeli, eğer düşman savunulacaksa, düşmüş olan maskelerin ardına hala gizlenmeye çalışma gibi utanmazlıklardan vazgeçmelidir.

Şimdi, halkımızın ve dünya ilerici güçlerinin gözleri dağ doruklarımıza çevrilmiş durumdadır. Ulusal direnişin bayrağı burada yükselmektedir. Geleceğimizi belirleyecek olan bu adımları karalamak ve saldırmak hiç kimseye bir şey kazandıramaz. Türk sömürgecileri ve emperyalistler o çok güvendikleri yüzbinlerle sayılan ordularıyla zaten saldırmaktadırlar. Dağlarımız, ovalarımız şimdiden bombalanmakta, insanlarımız katledilmektedir. İçinde yaşadımız ve zaten onlara karşı savaştığımız tüm bu gerçekleri bahane ederek, kimse bize direnilemeyeceğini söylemeye kalkmamalıdır. Çünkü bunun cevabı, hiçbir silahımız, tek bir mermimiz, dıştan tek bir destek bile olmasa, dişimiz ve tırnağımızla savaşacağımız konusundaki kesin kararlılığımızı gösteren 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemlerinde verilmiştir. Halkımız öz kurtuluş amaçları doğrultusunda yediden-yetmişe böyle bir savaşa hazırlanmakta ve atılan her adımda bu konudaki inancını daha da büyütmektedir.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, yaygın bir biçimde boy atacak olan ulusal direnişin meşalesini dağ doruklarına dikmiştir. Şimdi, tüm bir halk olarak önümüzde büyük görevlerin olduğu, büyük acılara katlanmak gerektiği daha açıktır ve bu halkımızca da kavranmıştır. Her türlü saldırısı, provakasyonu ve karalamaları boşa çıkarılarak planları işlemez kılınan cunta ve emperyalist efendileri çılgına dönmüş durumdadırlar. Ve biz biliyoruz ki, direnişimizi büyütüp daha geliştirdikçe, düşmanın çılgınlığı da artacak ve çağımızın tanık olduğu en amansız bir savaş ortamı içinde Kürdistan halkının sesi boğulmak istenecektir. Bu, uzak bir geleceğin değil, yakın bir dönemin gelişmeleri olarak daha bugünden görülmektedir. Öyleyse, başta ulusal direnişin öncü gücü olmak üzere tüm bir halk olarak, amansız saldırılara karşı amansız bir direniş hareketinin geliştirilmesi doğrultusunda önümüzdeki görevleri yerine getirmek için bütün olanaklarımız, gücümüz ve inancımızla ileri atılmalı ve hiç bir engel tanımamalıyız.

★★★

12 EYLÜL DARBESİ YENİ BİR YILDÖNÜMÜNE DAHA GİRERKEN SORUNLAR VE GÖREVLERİMİZ

M. AGİR

1 - TÜRK BURJUVAZİSİNİN GELİŞİMİ, KEMALİZM VE 12 EYLÜL

12 Eylül sömürgeci-askeri faşist Türk diktatörlüğü 5. yılına girerken, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi de yeni bir dönemin yükselişini yaşıyor. Baskı ve karanlıklar döneminin yırtıldığı, şafak vaktinin açtığı; PKK önderliğinin devrimin Marksizm-Leninizm rehberliğinde geliştirilip, güçlendiği bir dönem olarak da adlandırabileceğimiz, yeni dönem: hertürden yıkıcılığa, tasfiyeciliğe ve ajan-provakatör faaliyete güçlü darbeler indirildiği; Kürt küçük-burjuva reformist-milliyetçi ve sosyal-şoven güçlerin maskelerinin düşürüldüğü, Kürdistan Ulusal Direniş Cephesi'nin pratik çözümünün gündemleştiği ve halkımızın 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhu temelinde bağımsızlık ve özgürlük savaşına atıldığı bir dönemdir. Böylesi güçlü gelişme ve değişikliklerle karşıladığımız cuntanın yeni bir yıldönümünde, bir kez daha 12 Eylül faşizmini iktidara getiren koşullara ve geleceğine, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin sorunları ve görevlerine, yine KUKH ve onun önder gücü PKK'nin rolü ve önemine kısa da olsa değinmekte; bugünü ve geleceği kavramak açısından olduğu kadar, mücadelenin vardığı aşama açısından da zorunluluk vardır.

Iktidara gelişinden bu yana 4 yıl gibi uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ve Kürt küçük-burjuva reformistleri bırakalım cuntaya karşı ciddi bir mücadele örgütlemeyi, geliştirmeyi; adeta batağa saplanırcasına bir türlü atamadıkları eksik ve yetersizliklerini aşmada ve bunların üzerine –giderme temelinde– yönelme güç ve cesaretini bile gösterememektedirler. Her yönüyle büyük bir çürüme ve dağılma içinde olan faşist cuntaya karşı, halkın kin ve öfkesi adeta bir sel gibi taşma noktasına gelmiş olmasına rağmen, örgütlü bir müdahaleyi gerçekleştirememektedirler. Herbiri elini kavuşturarak, kitlelerin kendiliğinden devrimi gerçekleştirdiği ve kendilerinin de bunun üzerinde yer aldığı "günlerin" hayalini görmekte ve bunun rüyası ile yaşamaktadırlar. Halbuki biraz da olsa, bu uykudan uyanıp çevrelerine baksalar kendilerinin gerçeklerden ne kadar uzak olduklarını çok rahat görebileceklerdir.

Türkiye "sol"u ve Kürt küçük-burjuvalarında böylesi bir durumun ortaya çıkması, sadece 12 Eylül sonrası ortaya çıkan gelişmelere bağlanamaz. Bunun özellikle de Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi açısından kökleri daha derine dayanan nedenleri bulunmaktadır. Yoksa, bu cunta sonrası izlenen yöntem ve taktiklerin tek başına geliştireceği bir durum değildir. Bu nedenle, Türkiye "sol"unun içine girdiği durumu kavramak için, zorunlu olarak, geçmişe uzanmak ve Türk burjuvazisinin oluşumunu ve bu sırada "sol"un içine girdiği durumu izah etmek gerekmektedir. Türk burjuvazisi daha doğuşunda "sol"a karşı ezme ve satınalma taktiğini oluşturmuş ve bunu uygulamada başarılı da olmuştur. "Sol" ise, kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline gelerek, onun dayattığı sınırlar çerçevesinde bir hareket geliştirmiş; Misak-ı Milli sınırlarını aşamayıp, adeta onu koruyan bir güç durumuna gelmiştir. Tabii ki böyle bir durumun ortaya çıkmasının tarihi kökleri derinde olacak ve ancak burası karıştırılınca bilince çıkarılabilecektir. İşte, bundan dolayı birçok yazımızda ifade etmemize rağmen, biz yine bu yazımızda da böylesi bir yönteme zorunlu olarak başvuracak ve gerçekleri bir kez daha aktaracağız.

«Sonderece dikkat çekici olan bu hususa, açıklık kazandırmak gerekmektedir. Çünkü bugün birçok bakımlardan ikinci cumhuriyet olarak da adlandırılabilecek olan 12 Eylül faşist darbesinin kökleri cumhuriyetin kuruluş yıllarına kadar uzanmakta, bu darbe ideolojik ve siyasal özellikleri itibariyle daha çok o döneme ve Kemalizme dayandırılmış bulunmaktadır. O nedenle de, Türk burjuvazisinin cumhuriyet adı altındaki, ilk iktidar gaspına, dikkatlice bakmak gerekir.» (12 Eylül Faşist Rejimi 4. Yılına Girerken Genel Durum, Sorunlar ve Görevlerimiz, syf: 28-29) Osmanlı sultanlığıyla uzlaşma içerisinde iktidar gaspına yönelen Türk burjuvazisi, İttihat ve Terakki'nin I. Dünya Savaşında yenilgi almasıyla bu şansını yitirmiştir. Dağılan imparatorluk koşullarında yaşama umutları arayan Türk burjuvazisi, İttihat ve Terakkicilerin bir başka kliğine, kemalist burjuvaziye dayanarak, iktidara yürümüştür. İttihatçılara nazaran daha gerçekçi davranan M. Kemal, uluslararası koşulların elverişliliğinden yararlanarak, Türk Ulusal Kurtuluş Hareketinin başına geçerek, TC'yi kurmuştur.

Cumhuriyetin kuruluşu ilginçtir. M. Kemal bir gecede yeni yönetimin, cumhuriyet olarak ilan edileceğini arkadaşlarına söyler ve onların da kabul etmesiyle, ilan edilir. Cumhuriyet kuruluş deneyimi geçiren ülkelere bakıldığında, cumhuriyet için mücadele ve savaşım uzun yılları kapsamakta ve çok öncesinden toplum ve rejim tüm kurum ve yapılarıyla buna hazırlanılmaktadır. Kemalist diktatörlükte bunun en ufak bir örneğine bile tanık olamamaktayız. Herşey bir gece içerisinde olup, bitirilir. Cumhuriyetlerin nasıl kurulduğu ve ilan edildiği hakkında birazcık da olsa bilgisi olan her aklıbaşında kişi, TC'nin nemenem, sahte birşey olduğunu görmekte gecikmeyecektir.

Daha doğuşunda böyle gerici özelliklerle ortaya çıkan Türk burjuvazisinin gerçek yüzü o dönemde açığa çıkmamışsa, bu, koşulların henüz yeterince elverişli bir duruma gelmemesinden dolayıdır. Yoksa, bazılarının yakıştırmaya çalıştıkları ilerici vb. özelliklerinden kaynaklanmamaktadır. İktidara oturuş biçimi ve muhalefete karşı takındığı tutum gözönüne getirildiğinde bu durumu görmek o kadar zor bir şey değildir.

TC burjuvazisinin yaşadığı bu döneme başka ülke deneylerinden de örnekler gösterilebilir. Bu örneklerde, rejim faşizm olarak değil, onun bir ön biçimi olarak değerlendirildiği gibi, kemalist diktatörlüğü de, bu biçimde ve hatta gericilikte bunlardan daha ileri bir konumda olarak değerlendirmek gerekir. Fransa'da Louis Bonaparte, Almanya'da Bismarck, Rusya'da Kornilov için söylenenler, Türkiye'de Kemalizm için daha fazlasıyla söylenebilir. O, cumhuriyet ve parlamento maskesi altında gizlenen koyu bir yarı-faşist, yarı-askeri diktatörlüktür. *«Denilebilinir ki, Türk burjuvazisinin cumhuriyet biçiminde lanse etmeye çalıştığı kemalist diktatörlük, aslında daha gerici diktatörlüklerin de öğelerini içinde taşıyan Türk Bonapartizminden başka bir şey değildir. Bu öyle bir diktatörlüktür ki, sadece işçi-köylü düşmanlığı yapmak, komünistleri, demokratları ve ezilen halkları katletmekle kalmamış, burjuva ve küçük-burjuva güçler üzerinde de sert baskılar uygulamıştır..»*(Age, syf:35)

Milli yönü ve kendi iç dinamikleriyle gelişmesi zayıf olduğundan, kemalist burjuvazinin faşist öğelerle ortaya çıkması daha da ağırlık kazanır. Daha çok imparatorluk fideliğinde ve emperyalizmle sıkı ilişkiler içinde gelişen Türk burjuvazisinin yönelimleri de bu çerçevede olacaktır. Feodal-komprador ilişkisi ile hem imparatorluğa ve hem de emperyalizme bağımlı olan Türk burjuvazisi, adeta Alman burjuvazisinin bir beslemesi olarak, deyim yerindeyse piç olarak dünyaya gelmiştir. İttihat ve Terakki döneminde Alman emperyalizmi ile içerisine girilen sıkı ilişkiler, emperyalizme olan bağımlılığı arttırmıştır. Bu nedenle, kemalist burjuvazi de daha iktidara gelmeden hem emperyalizmle ve hem de sultanlıkla bağlarını oluşturmuştur.

M. Kemal daha savaş içerisindeyken emperyalizmle uzlaşma yollarını aramıştır. Yine bilinir, M. Kemal Anadolu'ya sultanlıktan aldığı görev üzerine, isyanları bastırmak ve imparatorluğun egemenliğini sağlamak için geçer. Anadolu'da, isyanları bastırmasının imkansız olduğunu gördüğünden, ulusal kurtuluş hareketinin başına geçer. Hatta bu dönemden sonra da sultanlıkla ilişkilerini sürdürür ve sık sık çektiği telgraflarda padişaha bağlılığını dile getirerek, uzlaşma yolları arar. Cumhuriyetin ilanına kadar, M. Kemal'in kafasında yer alan iktidar biçimi, sultanlıkla uzlaşarak ortak bir yönetim oluşturmaktır. Fakat, imparatorluğun dağılması ve halktan önemli oranda tecrit olması da, kemalist burjuvaziyi böylesi bir planı uygulamaktan vazgeçirtmiştir.

Yine, Kemalizmin katliamcı ve azgın gerici yüzü, daha savaş yıllarında açığa çıkmış ve halklara karşı kullanılmıştır. Ermeni ve Rumların mallarını gaspederek palazlanırken, başta Kürtler olmak üzere, Ermeni, Rum ve diğer azınlık halkları vahşi ve barbar katliamlardan geçirmiştir. Böylece bir yandan gelişebilecek herhangi bir muhalefetin önüne geçerken, diğer yandan da Misak-ı Milli sınırları üzerinde egemenliğini pekiştirir.

Kemalist burjuvazinin iktidara geliş döneminde üzerinde durulması gereken diğer bir husus da, "sol"a karşı yürütülen yöntem ve taktiklerde başarılı olunmasıdır. TKP'nin kemalist burjuvaziyi değerlendirmedeki eksik ve zaaflarından da yararlanan M. Kemal bizzat kendisinin verdiği bir emirle, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını katlettirmiştir. Geride kalan önderleri de satın almayı veya kuyrukçu bir duruma getirmeyi başaran M. Kemal, Süreyya Aydemir, Vedat Nedim Tör gibi satılık "komünistler" eliyle TKP'yi tasfiye etmeyi ve kendisinin bir uzantısı haline getirmeyi gerçekleştirmiştir. Hatta bu dönemde sahte komünist partileri kurdurtarak, kendisini "sol" gösterme çabalarını daha da ileri götürmüştür. Bu konuda, **"12 Eylül Faşist Rejimi 4. Yılına Girerken Genel Durum Sorunlar ve Görevlerimiz"** adlı broşürde şöyle denmektedir: *«Bu diktatörlüğün komünistlere karşı tutumu ise, dünya çapında bir üne sahiptir. TKP örneğinde görüldüğü gibi Kemalizm, komünist hareketi gerek yoketme ve gerekse kuyrukçu yapmakta, sonderece başarılı bir örnek sergilemiştir. Kemalistler bu partiyi, bir kısım unsurlarını yok ederek ve diğer bir kısım unsurlarını da içerden ele geçirerek en sadık bir kuyrukçu haline getirmişlerdir. TC'nin komünistler üzerindeki bu yöntemi, bugün bile, alınması gereken önemli derslerle doludur. Bizzat sahte bir komünist partisi kurması ise; Kemalizmin bu konudaki azgınlığının bir başka kanıtıdır.»* (Age, syf:46)

1925-40 yılları arasında, Kürtleri, Rumları ve Ermenileri vahşice kılıçtan geçirirken, egemenliğini daha da güçlendirerek, koyu bir asimilasyon altında bunların ulusal varlıklarına kastetmek istemiştir. Bunların yanısıra, birlikte iktidar olduğu burjuva muhalefete bile tahammül edemeyen kemalist burjuvazi, Terakki Perver Cumhuriyet ve Halk Fırkaları örneğinde görüldüğü gibi, en liberal muhalefeti bile ezmiştir.

Doğuşu, gelişmesi ve iktidar oluşu döneminde böylesi özelliklerle şekillenen kemalist burjuvazi, açık ki, günümüzde de, daha işin başlangıcında kazandığı bu özelliklerini sürdürecek, bir çöküş aşamasını yaşadığından dolayı, bu özelliğini daha da ilerletip, geliştirecektir.

1950'lere gelindiğinde tek şef-tek parti yönetimine son verilerek çok partili sisteme geçiş sağlanmıştır. Çok partili sisteme bizzat tek şef-tek parti döneminin yaratıcıları tarafından geçilmiş ve evrimci bir gelişim yolu izlenmiştir. Dünya çapında faşizmin geriletildiği, demokratik eğilimlerin geliştiği bir döneme denk düşen Türkiye'deki bu adım, demokrasiye geçiş olarak değerlendirilemez. Örnekleriyle karşılaştırıldığında çok geri bir konumda olduğu gibi, aynı zamanda faşist özellikler de taşıyan bir geçiş olduğu açıkça görülmektedir.

Ağırlıklı olarak, orta burjuva kesimlerin içinde yer aldığı CHP'den, daha çok sanayileşme temelinde giderek tekelleşmek isteyen toprak ve ticaret burjuvazisinin içinde yer aldığı DP ayrılarak, CHP ile iktidar mücadelesine girişti. Fakat, burjuva çıkarlarını savunmada CHP ile DP arasında öyle ciddi farklılıklar yoktu. DP'nin kuruluşu Türk burjuvazisinin uluslararası tekellerle işbirliği temelinde daha da gelişme arzusunu dile getiriyordu.

Kapitalizmin gelişmesi temelinde toplumdaki ayrışma gelişmiş, işçi sınıfının oluşumu hızlanırken, köylülük parçalanmış ve yoksul köylülük önemli bir güç durumuna gelmiş ve yaygın bir aydın-gençlik tabakası ortaya çıkmıştı. Bu da toplumdaki gelişim ve değişimleri hızlandırmıştır.

DP iktidarı altında hızlı bir tekelleşmenin yaşanması, küçük ve orta burjuva kesimlerin çıkarlarının sarsılması anlamına geliyordu. daha önceleri devlet eliyle çıkarlarını güvence altına alabilen bu kesimler, bu durumuyla artık kendilerini ayakta tutamaz duruma gelmişlerdir. Bunun yanısıra, işçi, köylü ve aydın-gençlik kesimlerinde de DP iktidarına karşı hoşnutsuzlukların gelişmesi ve daha büyük tepkilerden korkulduğundan daha çok ordu içindeki orta ve küçük-burjuva kesimler tarafından 27 Mayıs 1960 darbesi ile iktidara el konulmuştur. Darbe orta ve küçük-burjuva kesimler tarafından gerçekleştirilmiş olmasına rağmen, sonuçlarından işbirlikçi sanayi burjuvazisi yararlandı. Tekelci burjuvazi, kendi gelişimi için darbeyi bir basamak olarak kulanan işbirlikçi sanayi burjuvazisi, orta ve küçük-burjuva kesimlerin muhalefetinden yararlanarak, ticaret ve toprak burjuvazisini arka plana iterek öne çıktı. 27 Mayıs darbesi köklü değişikliklere yol açacak bir nitelikte değildi. Ancak siyasal açıdan önem taşıyan bir olay durumundadır. Bu nedenle, toplum bünyesinde ciddi değişikliklerle sonuçlanmadı.

«Darbenin en önemli sonuçlarından biri de oluşturduğu 1961 Anayasasıdır. 27 Mayıs anayasası da denilen bu yeni anayasa, Türkiye'de çok partili cumhuriyete, sınırlı da olsa demokratik bir nitelik verdi. Diğer bir deyişle, hastalıklı Türk burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletti. Ama unutmamak gerekir ki, bu 'demokratik' anayasa bile süngülerin gölgesinde oluşturuldu. Marx'ın 'Louis Bonaparte'ın 18. Brumaire'de dediği gibi 'Anayasa daha sonra süngüler altında katledildiyse de, anayasayı daha anasının bağrında gene süngü darbeleri ile, hem de halka doğrultulmuş süngülerle koruduğunu ve anasının da onu süngülerin yardımıyla dünyaya getirdiğini unutmamak gerekir.» (Age, Syf:53)

27 Mayıs darbesi görünümde bazı değişiklikler yaratmasına rağmen, özünde hiçbir değişiklik ortaya çıkarmamıştır. Ortaya atılan "demokratik haklar" denilen şeyler aslında "sol"u oyalamanın taktiğinden başka birşey değildi. Nitekim, "sol" kendisini bunlara kaptırarak, tümüyle "demokratik haklar" demiş başka şey söylememiştir. Mücadelesini ve hareket tarzını bu çerçeveyle sınırlamışlardır.

27 Mayıs darbesi ile daha da palazlanan işbirlikçi sanayi burjuvazisi, tekelleşme yönünde ileri adımlar atarken, adım adım devlette de faşizmi geliştirmiştir. 70'li yılların başına gelindiğinde, devletin yönelimi giderek belirginleşmiş ve sola karşı en sert yöntemlere başvurmuştur. Solda, reformist çeperin kırılması doğrultusunda radikal çıkışların yaşanması ve aydın-gençlik hareketinin giderek halk arasında daha geniş taban bulmaya başlaması karşısında, tekelci burjuvazi faşist yüzünü göstermeye başlayarak, devrimci hareketin üzerine en sert bir biçimde yöneldi.

12 Mart askeri faşist darbesine bu koşullar içinde gelindi. Devrimci hareketin önderlerini katlederek etkisiz kılan işbirlikçi-tekelci burjuvazi, orta ve küçük-burjuva kesimlerden gördüğü tepkiden ve henüz kendisinin de hazır olmamasından dolayı faşizmi kurumlaştıramamış, başını geçici de olsa biraz daha geri çekmiştir.

Fakat, bu hedefinden vazgeçmemiş, bizzat darbenin koşullarını hazırlayarak, yeniden iktidara elkoymanın planlarını yapmıştır. Giderek adım adım da bu hedefine yaklaşmıştır. Faşizm bu şekilde her gün biraz daha yaklaşırken, sol ise, adeta bu gelişmeleri göremez bir durumda hareket etmekteydi.

Özel Harp Dairesi ve Kontrgerilla eliyle ordu içinde faşistleştirmeye hız verilirken, MHP'nin toplumsal tabanı genişletilmeye çalışılmış; böylece de faşizmin kolayca iktidara gelmesinin koşulları hazırlanılmıştır. Maraş katliamı, ardından giderek kapsamı genişletilen sıkıyönetim uygulamaları artık faşizmin habercisi olmuştu. 12 Eylül 1980'e gelindiğinde, faşizmin geleceği çok açık görünüyordu. Bunu ortaya çıkarmak o kadar zor birşey değildi; veya dahi olmaya gerek yoktu. 12 Eylül darbesi, muhaliflerden en ufak bir tepki dahi görmedi. Hatta, Demirel'ler, Ecevit'ler cuntanın başa gelmesine en yakın yardımı göstermişlerdir.

Bu duruma rağmen "sol" bilinen rotasına adeta ısrarla devam etti. *«Türkiye sol güçleri herşeyden önce, düzeni tahlil etmekte yetersiz kalmış; hangi düzenle savaştıklarını, ne teoride ne de pratikte gösterememişlerdir. Bu güçler, yıllarca burjuvaziye atıp tutmuşlar, faşizm üzerine ahkâm kesmişler, ancak hangi program ve strateji ile düzene karşı yürüyeceklerini bir türlü ortaya koymamışlardır. Denilebilir ki onlar, savaştıklarını iddia ettikleri şeyin kendisiyle değil, gölgesi veya hayaliyle savaşmışlardır. Halbuki iktidar için ve hem de en sinsice geliştirilen faşizme ve diğer kurumlara karşı savaşım; gölgelere karşı yürütülen bir savaşım değil; hiçbir hata ve yetersizliği affetmeyen gerçek ve kızgın bir savaşımdır.*

Ama Türkiye'de sol, iktidar için savaşı hiçbir zaman böyle anlamamıştır. Teori adına keşmekeşliği, program adına programsızlığı, eylem adına eylemsizliği ve örgüt adına örgütsüzlüğü alabildiğine derinleştiren bu güçler, devrimci şiddet adı altında yürüttükleri ilkesiz eylemlerle de, düşmanı bu alanda geriletmeleri bir yana, daha da güçlendirmişlerdir.» (Age, syf: 67) Bu durumda da cunta başa gelmede kozlarını daha rahat oynamıştır. Uluslararası dayanaklarına da dayanarak, varlığını yaşatmak ve içine girdiği çöküş ve çürüme sürecini durdurmak için, 12 Eylül darbesini gerçekleştiren işbirlikçi-tekelci burjuvazi, böylece faşizmi kurumlaştırma doğrultusunda adımlarını hızlandırmıştır. Bu darbe, aynı zamanda şimdiye kadar gerçek yüzü çeşitli nedenlerden dolayı açığa çıkmamış olan, Kemalizmin hortlatılmasından başka şey değildir.

«Düzenin kurucuları bu döneme ister '2. Kurtuluş Savaşı' ister 'cumhuriyetin yeniden kuruluşu', isterse 'Atatürk ruhunun yeniden diriltilmesi' desinler ve yine isterse 'yeni bir demokrasinin temellerini atmakta olduklarını' iddia etsinler; bu cafcaflı sözlerin altında yatan gerçek, çöküşe giden Türk kapitalizminin, yalnız fiziki anlamda değil; ideolojik, siyasal vb. tüm alanlarda varlığını ancak, baştan ayağa çıplak zor aygıtlarıyla bezenmiş bir faşist diktatörlükle ayakta tutabildiğidir. İşte bu dönem üzerinde yükselen 2. Atatürk Kenan Evren böyle bir dönemin kurucusu, dönemin iktidar biçimi olarak lanse edilen Kemalizm böyle bir Kemalizm, yine tüm bunları formüle eden cumhuriyet de böyle bir cumhuriyettir.» (Age, syf: 70)

Bu anlamıyla da çok yeni bir şeymiş gibi gösterilmek istenen 12 Eylül darbesi aslında kökleri tarihsel-toplumsal geçmişinde bulunan ve daha Kemalizmin doğuşunda varolan bir özelliktedir. Türk burjuvazisi daha doğuşunda orduya dayandığı gibi, çürüme ve çöküş aşamasında da yine orduya teslim olarak, ona dayanıp yaşamak istemektedir. Kemalistler, daha doğuşunda burjuvazinin tüm kesimlerini temsil ediyor veya hepsinin çıkarlarını yansıtıyordu; fakat tekelleşmenin hızlanması ve

ayrışmanın sağlanması ile giderek bir yüzü işbirlikçi-tekelci burjuvazinin faşist eğilimi biçiminde ortaya çıktı. Bir anlamda da giderek kendi gerçek temeline oturdu.

Parlamento maskesi ile yüzü gizlenmeye çalışılan faşizmin, bu yüzünün örtülemeyeceği açıktır. Şimdi değil, geçmişinden buyana Türk parlamentosu sürekli bir biçimde düzenin yüzünü gizleme aracı ve sahte bir demokrasinin görüntüsü olmuştur. Hele faşizm koşullarında bunun sahteliği daha da ileri olacaktır. Bu nedenle faşist cuntanın "demokrasiye dönüyoruz" vb. biçimdeki sahtelikleri "parlamento seçimi" gibi oyunları birer aldatmacadan başka bir şey değildir.

Cunta başı Evren sık sık "demokrasiye geçişin I. evresini tamamladık, ikinci evresindeyiz" biçiminde yönlü ifadelerde bulunmaktadır. I. evre denilen, Danışma Meclisi seçimi, anayasa ve partiler kanununun çıkarılması dönemidir. Bu girişimlerle faşist cunta, ne kadar sadist, halk düşmanı unsur varsa, Danışma Meclisi'ne seçmiş ve bunlar eliyle kanunlar çıkarmıştır. Çıkarılan bu kanunların demokrasi ile ne derece bağları olacağı ortadadır. Cunta adım adım tüm planlarını uygulayarak, önüne koyduğu hedeflere ulaşmak istemektedir.

Anayasa ile kendi diktatörlüğünü kurumlaştıran Evren cuntası, seçimlerle de faşizmin kurumlaşmasını tamamlamak istemiştir. "Anayasa ve seçimlerin" cuntanın ayıplarını örtmeye çalışan birer incir yaprağı olmaktan öte bir değerleri yoktur. Bugün bile sürdürdüğü o kadar barbarlığa rağmen, tüm dünyaya "ben demokrasiye geçtim, benim demokrasim budur, beni böyle kabul etmelisiniz" demektedir. Bunu da eli-yüzü kan içindeyken söylemektedir.

Burjuva muhalefete bile tahammül etmeyen cunta, bunların seçimlere katılmalarına dahi müsade etmemiştir. "BTP"yi kapatmış, SODEP ve DYP'yi ise seçimlere sokmamıştır. Burjuva muhalefeti ile cunta arasında bir çelişki bulunsa da; bunun cuntanın yıkılması ile sonuçlanma olanağı bulunmamaktadır. Çünkü burjuva muhalefetin özellikleri bunu yaratacak bir durumda değildir. Cuntanın yaptıklarına adeta sessiz kalmaları, onay vermeleri niteliklerini açığa çıkarmaktadır. Bu anlamda da Türkiye'de burjuva muhalefetin demokratik bir iktidarla sonuçlanmasının koşulları yoktur. Hatta iktidarını faşizme beceriksizce terkeden bu kesimin yeniden iktidar olma şansı da yoktur. *«Hele hele burjuva demokratik anlamda hiç yoktur. Bunların burjuva demokrasisini geliştirmelerini beklemek eşyanın tabiatına aykırıdır. Bir kere çöküş aşamasını yaşayan Türk kapitalizminin, burjuva demokrasisine yönelmesinin objektif koşulları yoktur. Türk burjuvazisinin bundan sonra dayanabileceği tek nokta, sürekli artan baskı ve zor, yani faşizmdir. Ama halen burjuva demokrasisi gelebilir, ihtimali üzerine politika geliştirenler, eğer ard niyetli değillerse büyük bir gaflet içindedirler.*

Türk burjuvazisinin olgunluk ve gelişme çağında bile, demokrasiyi ne kadar uygulayabildiği herkesçe bilinmektedir. Çöküş aşamasında, en ağır bunalımını yaşayan Türk burjuvazisinin, burjuva demokrasisini uygulamasını beklemek, eğer bilinçli bir ihanet değilse ham hayalden başka bir şey de değildir.

Evet bir burjuva muhalefet gelişmektedir, ama bu muhalefet, burjuva demokrat bir muhalefet değildir.

Bir başka deyimle bu muhalefet, burjuva demokratik bir iktidarla sonuçlanamaz. Ordu içinde veya dışında, demokratik ya da gerici görünümlü, yani, yeni faşist klikler ve cuntalar çıkabilir. Ama bunların hiçbiri gerçek demokratlık adına ve burjuva demokrasisi için muhalefet etmeyecektir. Çünkü Türk burjuvazisi için artık açık olan bir şey vardır ki o da, işlerin ancak faşizmle idare olunacağıdır.» (Age, syf: 126-127)

2 - 5. YILINDA FAŞİST CUNTAYI BEKLEYEN SORUNLAR VE GELECEĞİ

İçerde faşizmi kurumlaştırma doğrultusunda bir hayli adımlar atan cunta, henüz önüne koyduğu hedeflere ulaşmaktan uzak bulunmaktadır. Ekonomik bunalımını ve sorunlarını çözememiş, içerde yokluk, pahalılık, işsizlik alabildiğine artmış; sömürü derinleştirilmiştir. Kitlelere bir "umut" gibi lanse ettirilen Özal hükümeti daha işe başlarken tökezlemeye başlamış, düşekalka güçlükle yol alsa da, daha uzun süre bu şekilde yol alamayacağı da açıktır. İçerde kitlelerde muhalefet giderek yaygınlaşmakta yer yer patlamalara da yol açmaktadır.

Kitleler açlıktan kırılır derecesine gelmesine karşın, başta Turgut Özal olmak üzere, halkın tepesine çökmüş karabulutlar durumunda olan tüm hükümet yetkilileri "durum çok iyi, halk şikayet etmiyor" diyerek, adeta halkla alay etmektedirler. Yine halka "açlıktan da kırılsanız, tekeller daha büyük vurgunlar vuruyor, işte bizim için iyi olan budur" demekte; durumların iyiliğiyle de zaten kastedilen budur.

Ekonomi için bir kurtuluş yolu olarak görülen dış ihracat mevduatının arttırılması planı da tutmamış, zorla ve bazı fırsatlardan yararlanarak, bazı gelişme olanakları yakalamış; giderek bunların da tıkanması ile, kendisi de tıkanmıştır. Bu gidişle raydan çıkan ekonomiyi değil düzeltmek, kendisinin de raydan çıkma durumu vardır. Dış ticaret açığı büyümüş, ithalatın serbest bırakılmasıysa adeta bunun tuzubiberi olmuştur.

İlk altı ayını dolduran hükümet, neredeyse bir yıla yakın bir süre olacak, henüz yaraları bırakalım tedavi etmeyi, sarmış bile değildir.

Bunalımın bu şekilde gelişmesi, burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki ilişkiyi de etkilese, fakat değişikliklere gidecek bir düzeye yansımamaktadır. Özal'ın başarısızlığı artık tartışılmaz bir gerçek halindeyken, tüm muhalif partiler görüntüde birkaç kelime söyleseler de özünde uygulanan yöntemlere destek vermekte, kendilerinin de bunun dışında yapacakları bir şey olmadığı da açıktır. Burjuva basınında sık sık yer alan "Özal'ın alternatifi yoktur" biçimindeki değerlendirmelerin gerçek anlamı budur.

Ekonomik sorununda üzerinde, cuntanın hala çözümleyemediği diğer bir önemli sorun da TDD hareketi ve özellikle de KUDH'ni ezememesidir. Faşist cunta, en hayati sorunlarından biri olan bu konular üzerinde hayatiyetle durmaktadır. Nitekim dışarda emperyalizm ve bölge gericiliği ile içine girdiği sıkı ilişkiler çerçevesinde daha da saldırganlaşırken, yeni üs alanlarının açılması, silah vb. araç-gereçlerin getirilmesi ve ordunun modernleştirilme çabaları, başta Kürdistan olmak üzere tüm bölge devrimci hareketlerine karşı atılmış bir adımdır. Direkt ordu gücüyle yönelmesinin yanısıra cunta, çeşitli yöntemlere de başvurarak (saptırma, satınalma, provakasyon vb.), devrimci hareketi ezmek istemiştir. Ancak bu oyunları da tutmayarak boşa çıkmıştır. Bu yönüyle de KUDH ve TDDH cuntanın karşısında bir güç olma konumunu sürdürmüş ve gelinen noktada KUDH daha da güçlü gelişmeler katetmiştir.

İşte, cunta 5. yılında böylesi iki önemli sorunun çözümü ile karşı karşıyadır. Bu sorunlarını çözmedikçe hiçbir biçimde çürümüşlüğünü ve yokoluşunu engelleyemeyecektir.

Yine, bu sorunlarını çözmeden bölgede emperyalizmin istediği tarzda at koşturması da mümkün değildir. İç sorunlarını çözmek için dışa karşı saldırgan bir konumda bulunsa da, böylesi bir durumun çöküşünü daha da hızlandıracağı gerçeği, onu adımlarını atarken çok temkinli davranmaya sevketmektedir. Fakat, ecel terleri döken ve her an komada başına ne iş geleceği belli olmayan cuntanın, her türlü çılgınlığı yapmaktan geri durmayacağı da açıktır. "Yok olmaya yok oluyorum" mantığıyla girişemeyeceği saldırı, katliam olmayacaktır.

4 yıl süresince bu yaralarına derman bulamayan faşist cuntanın, aradığı bu darmanı, KUKH'nin yükseldiği ve güçlü gelişmeler katettiği bu dönemde bulmasının olanakları açık ki olmayacak, bu sorunlar onu boğulmaya götürecektir. Ne emperyalizmin desteği ve ne de cuntanın baskı ve katliamları, onu bu sonundan kurtaramayacaktır. 60 yıllık tarihi boyunca kemalist burjuvazi içte ve dışta yüzünü rahatlıkla gizleyebilmişse de, fakat artık tüm oyunları açığa çıkmış; bunları gizlemesinin olanakları olmadığı gibi, başarılı olma şansı da yoktur.

3 - CUNTANIN PROVAKASYONLARI KUDH'NİN GELİŞİMİNİ ENGELLEYEMEZ!

Cunta işbaşına geldiğinde önüne en önemli hedef olarak, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin ezilmesini koydu. 1980 Eylül'ünden buyana uyguladığı tüm yöntem ve taktikleri hep bu hedefe yönelikti. Kürdistan'da PKK'ye yönelik olarak giriştiği yoğun tutuklama, baskı ve katliam uygulamaları, en erkenden bu amacını gerçekleştirme hedefine yönelikti.

Cezaevlerinde özellikle de, Diyarbakır zindanlarında uyguladığı yöntemler, Mayıs 83'de Güney Kürdistan'a müdahalesi, yine aynı döneme rastlayan 35 PKK önder kadro ve militanına verilen idam cezaları, cezaevlerinde örgütlenen "Genç Kemalistler Birliği"nin dış kolunun harekete geçirilmesi vb. gibi gelişmeler hep bu amaca yönelik olarak uygulanmış ve sonuç alınmak istenmiştir.

Faşist cunta *"biraz daha gecikseydik devlet bölünecekti"* diye nitelendirdiği KUDH'nin gelişimini 80'lerden buyana adım adım izlemiş ve atılan her adıma mutlaka cevap vermeye çalışmıştır. PKK'nin yurtdışına çıkışı ve yürüttüğü hazırlık çalışmalarının ülkeye dönüş ve mücadeleyi en güçlü bir biçimde yükseltmeyle sonuçlanacağını bile cunta, daha Hareket yurtdışındayken ezmek istemiştir. Plan ve uygulamalarını da buna uygun bir tarzda geliştirmiştir.

I. Konferansla hazırlık çalışmalarını geliştiren PKK; Ağustos 82'de yaptığı II. Kongre ile, bu çalışmaların yeterli bir sonuca ulaştığını belirterek, ülke pratiğine aktarılması kararını aldı. Bu karar birçok çevre üzerinde hemen etkisini göstermiş; dost güçler tarafından büyük bir coşku ve sevinçle karşılanırken, düşman ve işbirlikçilerinde panik yaratmıştır. Yine, sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva çevrelerde endişeyle karşılanmış "PKK geçmişe tekrar dönüyor", "PKK acele ediyor, dur demokrasi gelecek" vb. teranelerle bu tarihsel adıma karşı çıkmışlardır. Niyetleri ne olursa olsun koro halinde Partimizi içine girdiği bu tarihi yoldan geri döndürmeye çalışmışlardır. Çünkü atılan bu adım cuntaya karşı olmakla beraber, bu güçlerin de maskelerini düşürmekte ve gerçek yüzlerini açığa çıkarmaktadır. Bundan dolayı, bu güçler de eski asalak, devrimci mirasın sömürülmesi temelinde en soysuz güdüleri geliştiren yaşamlarını sürdürmek için bu adıma karşı çıkmaktadırlar.

Sömürgeci-faşist cuntanın baskı, katliam ve işkencelerinin, değil mücadeleden kopmayı sağlamak, mücadele azmini daha da geliştirdiğini görmesi, onu, bir diğer taktiğini öne çıkarmak durumunda bırakmıştır. Kemalizmin dağarcığında en baş köşeyi tutan bu taktik geçmişte TKP, bugün de Tükiye "sol"u üzerinde uygulanmış ve başarılı olunmuştur da. Cunta, aynı başarıyı bu kez PKK ve onun önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi üzerinde de görmek istemiştir. Bunun için de elinden gelen her türlü yönteme başvurarak, sonuca ulaşmaya çalışmıştır.

Diyarbakır zindanlarında uşaklaştırdığı birkaç hain vasıtası ile teslimiyet ve ihaneti dayatmış, direnişin önderleri Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşları satın almaya çabalamıştır. "Genç Kemalistler" olarak adlandırılan Şahin-Yıldırım ihanet çetesininbu oyunları, başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere tüm yoldaşların yükselttiği direniş bayrağı karşısında tutmayarak büyük bir fiyasko ile sonuçlanmıştır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin *«PKK'den vazgeçin, gelin yeni bir PKK yaratalım»* sözlerine, Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar *«Bizi yargılayıp idam edebilirsiniz, ama bu iğrenç yöntemlerinizden vazgeçin, bu alçakça bir yöntemdir, siz Partimizi böyle teslim alamazsınız»* diyerek karşı koymuş ve alçakça oyunları boşa çıkararak, Parti bayrağını yükseltmişlerdir.

İçerde bu oyunun tutmaması karşısında faşist cunta bizzat Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin de önerisi ile bu oyunlarını dışarıya taşırmıştır. Sömürgeciler şunu çok iyi bilmektedirler ki, birkaç haini ve sıradan bazı unsurları uşaklaştırmak ve satın almakla, PKK'ye ve önderliğine hiçbir zarar veremezler. Bu nedenle özellikle önderler üzerinde durarak, onları ihanete çekmeye çalışmışlardır. TKP örneğinde görüldüğü gibi, mücadeleye bağlı önderleri katıederken, geride kalanlarını da teslim almak istemişlerdir. Diyarbakır zindanlarında bu oyununun boşa çıkması karşısında, aynı kozları bu kez dışarda oynamaya yönelmişlerdir.

Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin yurtdışı kolu olan Semir hainini harekete geçirmiş, içerde başarılamayan, bu kez Semir eliyle dışarıda gerçekleştirilmek ve başarılmak istenmiştir. Semir provakatörü de efendilerinden aldığı emir gereği, Hareket yurt içinde daha sağlam zeminlere yerleşmeden, faaliyetlerine hız vermiş ve cuntanın Güney Kürdistan'a saldırısı ile birlikte bu girişimlerini sonuçlandırmak istemiştir. Geliştirilmek istenen provakasyonun çapı ve boyutları düşünüldüğünde, halkımızın geleceği olan PKK ve onun önderlik ettiği KUDH'ne karşı nasıl korkunç bir oyun sergilenmek istendiği görülmektedir. Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin "yeni bir PKK yaratalım" talimatı gereği Semir provakatörü de "demokratik PKK" sloganı ile ortaya çıkmış ve Kenan Evren İşçi Partisi'ni yaratma yolunda adımlar atmıştır.

Yine, geliştirilmek istenen bu provakasyonun da Parti önderliğimizce boşa çıkarılması ve gerçek yüzünün teşhir edilmesi. cuntanın bu oyununun da fiyaskosunu getirmiştir. Bu gelişmeler karşısında adeta çılgınlaşan cunta, işbirlikçileri ve dostları emperyalistleri harekete geçirerek, *«Avrupa'da Türkiye aleyhine hiçbir faaliyete müsaade etmeyin»* diyerek *«Kürdistan UDM'ni ezmem ve PKK'yi yok etmem için bana askeri, siyasi, ekonomik her türlü desteği vermek zorundasınız, yoksa Kürdistan'da başarılı olamam, bu sizin de, benim de çöküşümdür»* biçiminde çıkışlarla, ülkede gelişen mücadeleye darbeler vurmanın hayalini yaşamaktadır.

Cuntanın bu şekilde yana yakıla dostlarından acil yardım istemesi, tek başına yetmediğinin bir ifadesi olduğu gibi, aynı zamanda Kürdistan'daki gelişmelerin bir bütün olarak emperyalist sistemin çıkarlarını da sarstığının bir ifadesidir. PKK devrimci Marksizm-Leninizm temelinde ve Kürdistan halkından aldığı güçle oyunları boşa çıkararak, KUDM'nin gelişimini daha da yükseltmektedir.

Geçmişte şu veya bu nedenden dolayı başarılı olabilmiş, fakat günümüzde PKK karşısında hiç de şansı kalmayan cuntanın, bundan sonra da provakasyonlarına hız vereceği açıktır. Fakat, hemen belirtelim ki, cuntanın provakasyonları KUDM'nin gelişimini engelleyemeyecek ve her geçen gün mücadelenin daha da geliştiği ve yükseldiği bir gün olacaktır.

4 - SOSYAL-ŞOVEN VE KÜRT KÜÇÜK-BURJUVA REFORMİST GÜÇLER KENDİLERİNİN DE SONUNU GETİRECEK OLAN POLİTİKALARINDAN VAZGEÇMELİDİRLER!

Türkiye "sol" güçleri, bugün de hala tarihi yanılgılarını sürdürmekte, bir türlü bu çeperi kırıp, doğru devrimci bir gelişme yoluna girememektedirler. Bu yanılgının daha TKP'nin doğuşuna kadar dayandığı ve bu dönemden beri adeta sanki "ilk göz ağrısı" denilerek yaşatıldığı görülmektedir. Bu yazımızda "sol"un geçmişini fazla karıştırmayacağız. Evet geçmişte ciddi eksik ve hatalar içine girdiler. Fakat bizi daha fazlasıyla ilgilendiren bugün içinde bulundukları durumdur. Geçmişten en ufak bir ders dahi çıkarılmamış, dayanak olarak alacakları güçlü devrimci miras ve direnişler olmasına rağmen, bunların yanından bile geçmemekte ve adeta tüm bu gerçeklere gözünü kapatarak, sanki 60 yıl hiçbir şey yaşanmamış, hiçbir gelişme olmamış her şey yeniden başlıyormuş gibi, hareket etmekte ve gelişmeleri böyle değerlendirmektedirler. Açık ki, bu konumlarıyla da bırakalım devrimi geliştirme, niyet ne olursa olsun objektif durumlarıyla engel haline gelmişlerdir.

Sosyal-şoven güçlerde bir Avrupa hastalığı gelişmiş, bir çoğu bu alanı devrimin değil, kendi yaşamlarını güvence altına aldıkları bir alan olarak değerlendirmişlerdir. Yine, Avrupa sosyal-demokrat çevreleriyle içine girdikleri ilişkiler, troçkist, euro-komünist vb. gruplarla ortak hareket etme gibi durumları yaşamakta, alabildiğine devrimden uzaklaşmaktadırlar. *«1980'lerden sonra sol'un kendisini yenilemesi zıt bir şekilde, yani devrimcilik ve ilericilik adına ne varsa onlara sırt dönülerek, emperyalizmin sol içindeki uzantıları, sosyal-demokrasi, Euro-Komünizm, Troçkizm, Avrupa'daki 'komünist' partileri ve uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojileri, özümsenerek ve bu anlayışlardan bir takım ilkeler yaratılarak, buna da 'yeni sosyalizm' adı takıştırılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Bu, açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve politikada, proletaryanın demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin iğdiş edilmesi, devrimci mücadelenin önüne engel dikilmesidir. Yine açık ki bu, 'yeni sosyalizm' değil, kendisine ne isim takarsa taksın, en eski oportünizm ve revizyonizmdir. Bernstein ile doğan, II. Enternasyonal'de gelişen, Sosyalist Enternasyonal'de kangrenleşen, Troçkizmde emperyalizm ile bütünleşen ve bugün devrimin gelişmesi önünde engel teşkil eden en gerici revizyonizmdir.»* (Age, syf: 143) Bu alıntı solun içinde bulunduğu durumu çok iyi vermektedir.

Kürt küçük-burjuva reformist güçlerin durumunun da bundan farklı bir yanı yoktur hatta, mevcut olumsuz konumlarını daha da derinleştirerek devam etmektedirler. Geçmişte "UDG"-lerle KUDH'nin karşısına çıkarken, bugün de 5'liler, 3'ler biçiminde yine engel olarak dikilmek istemektedirler. Avrupa sosyal-demokrasisi ile içine girdikleri en yoz ve gerici ilişkilerle, mücadelemizin gelişimini engellemeye çalışmaktadırlar.

Gerek küçük-burjuva reformistleri ve gerekse sosyal-şoven güçler, geçmişte ileri sürdükleri iddialara yine son hızla yapışmakta; PKK'ye "terörist", "ajan-provakatör", "karşı-devrimci" diyerek, saldırılarına bir meşruluk kazandırmak isterken aynı zamanda, Partimizi kitlelerden ve ilerici-devrimci kamuoyundan tecrit etmeyi hedeflemektedirler. Son dönemlerde de bu saldırılarına yoğunluk vererek ve adeta herşeyi bırakarak PKK aleyhine propaganda da seferberliğine girişmişlerdir. Kitlelerin kin ve öfkesinin faşizme karşı geliştirilmesi gerektiği çok açıkken, bu güçler baş hedef olarak PKK'yi almış ve saldırmaktadırlar. "PKK geçmişe dönüyor" diyerek, saldırı hedefi haline getirmektedirler. PKK'nin bugünü ve geçmişinin ne olduğu, PKK'nin geçmişte ne yaptığı, yine bugün de neyi geliştirdiği apaçık ortadadır. Halka sonuna kadar bağlı olan ve bu temelde devrimci direnişi geliştiren bir güç olduğunu belirtmeye bile gerek yoktur.

PKK'yi tasfiyeye ve onu üstlendiği tarihsel rolü yerine getirmekten alıkoymaya yönelik, provakasyon faaliyetlerine hız verildiği bir dönemde, bu güçler de "PKK'ye karşı yeni bir koz bulmanın" sevinciyle, denize düşen yılana sarılır misali Semir hainine sahip çıkmışlardır. Açık ve gizli bu düşmanca faaliyete destek olmuş ve mücadelemiz karşısına bir güç olarak dikmek istemişlerdir. "Demokrat Türkiye" vb. değişik adlar altında gizlenmiş olan gazeteler, bu provakatörlere sayfalarını açarak, devrime, direnişe ve devrimci şehitlere küfretmelerine sessiz kalmışlar ve onay vermişlerdir. Niyet ne olursa olsun içine düşülen objektif durumun bilinçli veya bilinçsiz olarak provakasyona alet olunduğu biçimindeki bir yorum hiç de haksız değildir. Bu durum, tarihte eşine rastlanmayan bir "demokrasi, örgüt içi ilişkiler" mantığıyla da gizlenmek istense objektif konumun bundan başka şekilde yorumlanması mümkün değildir.

Ajan-provakatörlerin ne zamandan bu yana "demokratlık" adına yayın yapan gazetelerden devrime küfretmeleri normalleşmiştir? Yine diğer birçok güç de bu düşüncelere sayfasını açmakta, geçmişte "Baş Parçacılar", "Tekoşîn" için kullandıklarını, bugün bunlar içinde kullanmakta, "yurtsever" vb. gibi sıfatlar yakıştırmaktadırlar. Sosyal-demokrasiden alınan birkaç kırıntı uğruna, devrime bu denli düşman bir konuma sürüklenen bu güçler, kendi durumlarını iyi bir biçimde değerlendirmek zorundadırlar.

Bu güçler halklarımızın halk demokrasisi hedefiyle hiçbir biçimde bağdaşmayan bu tutumlarından vazgeçmelidirler. Bırakalım ilericilik-yurtseverlik görevi, insan olmanın

Devamı 18. Saytada

12 EYLÜL ASKERİ-FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ 5. YILINA GİRERKEN HALKIMIZIN KİN VE ÖFKESİYLE PROTESTO EDİLDİ!

NEDEN AYRI BİR YÜRÜYÜŞ?

İktidara gelişinden bu yana Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde amansız bir baskı, işkence ve sömürü uygulayan; özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve onun öncü gücünü yoketmek için, emperyalizmden aldığı destekle çılgınca saldırılar düzenleyen 12 Eylül sömürgeci-faşist Türk diktatörlüğü, bu yıl da Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçi kitlelerin derin kin ve öfkesiyle protesto edildi.

8 Eylül'de merkezi olarak Almanya'nın Duisburg kentinde, 15 Eylül'de Batı Berlin, Fransa'nın Paris, Hollanda'nın Den Haag, İsviçre'nin Bern, İsveç'in Stockholm kentlerinde düzenlenen protesto eylemleri, KUKH ve öncü gücü PKK'nin içine girmiş olduğu yeni dönem çalışmalarının bir ürünü olarak ortaya çıkarken, aynı zamanda başta 12 Eylül sömürgeci-faşist Türk diktatörlüğü olmak üzere, onun açık ve gizli uşaklarına indirilen bir darbeyi de ifade eder. Bu nedenle, bu yıl düzenlenen 12 Eylül faşizmini protesto gösterilerini, geçmiş yıllardan farklı olarak ele almak ve izah etmek gerekmektedir. Bu yapılmadan, gerçekleştirilen protesto eylemlerini birçok yönüyle kavramak mümkün değildir.

Bu yıl düzenlenen 12 Eylül'ü protesto eylemleri, önceki yıllardan çok farklı bir siyasal zemin üzerinde gelişmiştir. Doğal ki bu farklı siyasal gelişmeler, eylemlerin oluşum ve sonuçlarını da doğrudan etkilemiştir. Öncelikle, bu yılki protesto eylemleri, PKK ve önderlik ettiği KUKM'nin yeni bir döneme girdiği ve bu yeni dönem çalışmalarının, Partimiz önderliğinde ülkemiz somutunda yoğunlaştırıldığı; bunun ifadesi olarak güçlü eylemlerin ve başta da 15 Ağustos saldırı eylemlerinin düşmanı canevinden vurduğu bir dönemde gerçekleştirilmiştir. Artık, Kürdistan devrimi açısından sözkonusu olan, geriye çekiliş ve hazırlık değil, inşa ve yükseliştir.

Ulusal Kurtuluş Devrimimizin yükseliş dönemine girmesi çeşitli çevrelere değişik biçimlerde yansımış ve bu çevrelerin Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yönelim ve davranışlarına daha da netlik kazandırmıştır. 12 Eylül 1980'le birlikte halkımız ve Partimiz üzerinde yok etme faaliyetlerini daha da yoğunlaştıran, askeri-faşist Türk devleti, emperyalizm ve bölge gericiliğinden aldığı destekle, bu faaliyetlerinin içinde tasfiyecilik ve provakasyonu önemli bir koz olarak kullanmaya çalışmış, özellikle Partimizin ülke içi çalışmalarının yoğunlaştığı bir dönemde, bu tür saldırılarla sonuç almak istemiştir. Cezaevlerinde Mazlum, Kemal ve Hayri'lerin eşsiz direnişleriyle yenilgiye uğratılan ihanet, tasfiyecilik ve provakasyon, bu sefer, Avrupa sosyal-demokrasisinin dumura uğrattığı, Türk ve Kürt küçük-burjuva gruplarca dışarda desteklenmeye başlanmıştır. Semir provakasyonu halkasıyla ve Avrupa alanından hareketle, Partimizin başına musallat edilmek istenen tasfiyecilik ve provakasyon, kendileri de tasfiyeye uğrayan ve bu yolun yolcusu olan sosyal-şoven ve reformist teslimiyetçilerce yoğun şekilde desteklenerek, Partimiz ve UKM içine girilen bu yeni dönemde soylu çalışmalarından vazgeçirilmek veya güçsüz bırakılmak istenmiştir.

12 Eylül darbesiyle birlikte Türkiye ve Kürdistan devrimlerine öncülük iddia ve çığırtkanlıkları tam bir fiyaskoyla sonuçlanan ve artık cunta ve onun Avrupalı dostlarıyla uzlaşma arayışları içine giren; provakasyon ve tasfiyeciliği yaşayan bu güçler; önlerine en önemli hedef olarak PKK ve öncülük ettiği KUKH'ni engelleme, içten ve dıştan ona yönelen tasfiyeci-provakatör faaliyetleri destekleme görevlerini koymuşlardır. Halklarımızın kurtuluşu amacıyla devrimci çalışmalar ve bunun gerektirdiği eylem birliklerini oluşturup, geliştirme gibi çabaları olmayan, tersine önceki yıllarda bu konuda atılan olumlu adımları da ortadan kaldırmak isteyen güçlerin bu yönelimleri, en açık biçimiyle 12 Eylül'ün 4. yıl dönümünü protesto için yapılan eylem birliği toplantılarında ortaya çıkmıştır. Sosyal-şovenizm cephesinde Devrimci İşçi'nin, reformist-teslimiyetçi milliyetçilik cephesinde TKSP'nin önderlik ettikleri bu gruh, 12 Eylül'ü protesto için oluşturulması gereken eylem birliğini engellemek, bu noktada cunta ve Avrupalı dostlarını rahatlatmak için bölücü faaliyetlerini, bazı grupları da alet ederek derinleştirmişlerdir.

12 Eylül faşizmine karşı mücadele ve eylem birlikleri, cuntanın rahminden doğan tasfiyecilik ve provakasyona karşı etkin mücadele ve kararlı tavırla diyalektik bir bütünlük arzederken, bu güruh tasfiyecilik ve provakasyonu sol içi bir olay olarak göstermeye, bundan hareketle, kendi ihanetlerine, dağılma ve çözülmelerine, cuntanın ve sosyal-demokrasinin devrimci hareket içindeki faaliyetlerine, meşruiyet kazandırmaya çalışmışlardır. Böylece Kürdistan ve Türkiye'de direniş cephesinin başını çeken PKK'nin, yıllardır büyük fedakarlıklarla geliştirdiği direniş savaşını mahkum etmeyi amaçlamışlardır. Doğal ki, halkımızın ve Partimizin can düşmanı tasfiyecilik ve provakasyonu meşrulaştırmayı, Partimiz ve Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi içine girdiği yeni dönemde güçsüz kılmayı hedefleyen ve bu temelde oluşturulmak istenen bir "eylem birliğine" FEYKA KURDİSTAN'ın katılması asla mümkün değildir. FEYKA KURDİSTAN her türlü eylem birliğine ilkeli yaklaşır ve özellikle cuntayı, onun uşaklarını sevindirecek "eylem birliklerini" red eder. İşte, 12 Eylül'ün 4. yıldönümünü protesto için eylem birliği sağlamak amacıyla gerçekleştirilen toplantılarda ortaya çıkan ve öz olarak izah edilen bu durum nedeniyle FEYKA KURDİSTAN, merkezi olarak Almanya'nın Duisburg kentinde, kendi insiyatifi altında ayrı bir protesto eylemi planlamış, örgütlemiş ve gerçekleştirmiştir.

8 EYLÜL 1984 DUİSBURG

Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin içine girdiği yeni dönem ve özellikle 15 Ağustos saldırı eylemlerinin ulusal ve uluslararası alanda ortaya çıkarmış olduğu siyasal gelişmeler ve yarattığı coşku ortamı içinde düzenlenen Duisburg'daki 12 Eylül'ün 4. yıldönümünü protesto yürüyüş ve mitingi, binlerce Kürdistanlı emekçinin katılımıyla gerçekleştirildi. Almanya'nın bütün bölgelerinden yaşlı, genç, kadın, erkek ve çocuk binlerce insanımızın sabahın erken saatlerinde Johannes Markt alanına toplanmasıyla başlayan yürüyüş, büyük bir düzen ve disiplin içinde başladı. En önde PKK flaması, Parti Bayrağı ve Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın büyük boy fotoğrafını taşıyan bir grubun yeraldığı yürüyüşte, Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin içinde bulunduğu dönem ve çalışmalar, ayrıca cuntanın kanlı yüzü çeşitli biçimlerle dile getirilmiştir. Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden binlerce kadın-erkek, genç-ihtiyar ve çocuk, PKK bayrağı altında biraraya gelerek, ulusal birliğimizi yaratma faaliyetlerine güç vermiş, düşman ve onun uşaklarının bölücü çabalarına bir darbe indirmiştir. Avrupa alanında cuntanın, sosyal demokrasinin, tasfiyeci-provakasyon çizgisinin ve sol maskeli devrim kaçkınlarının, yalan ve demogoji temelinde yürüttükleri Partimizi kitlelerden tecrit çabalarına önemli bir cevabı, 15 Ağustos eylem ruhuyla, Partimizin şiarları altında biraraya gelen binlerce Kürdistanlı emekçi vermiştir.

Miting alanında devrim andı içilirken.

Yürüyüş kortejinde, şehit düşen PKK-MK üyesi Haki, Mazlum, Kemal, Hayri ve Mehmet yoldaşların taşınan büyük boy resimlerinin arkasında, diğer şehitlerimizin anılarını ifade eden grup ve idam hükmü verilen PKK'li savaş esirlerinin durumunu dile getiren idam elbisesi giyinmiş arkadaş topluluğu yer almıştır. Özellikle yürüyüş kortejini dışardan izleyen çeşitli uluslardan insanların büyük ilgisini çeken 5'li çetenin resimleri ve idam sehpasının ardından, partizan ve peşmergeleri temsilen erkek ve kadınlardan kalabalık bir gruba, geleceğin savaşçı neslini temsilen partizan giyimli küçük kız ve erkeklerden oluşan çocuk grubu eşlik ederek, askeri yürüyüş kolunu oluşturmuşlardır.

Uzunluğu ikibuçuk kilometreye yaklaşan yürüyüş kortejinde, mücadelemizin yeni dönemini, Partimizin savaşçı ruhunu, şehitlerimizin direnişçi anılarını, Parti önderliğimizin mücadeledeki önemini, halk savaşı ve ulusal kurtuluş cephe faaliyetlerini dile getiren; cuntaya teslimiyet ve ihanete karşı halkımızın taşan kin ve öfkesini vurgulayan; 15 Ağustos eylem ve saldırı ruhunu, Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK)'yi ve savaşçılarını selamlayan yüzlerce pankart ve döviz taşınmıştır. Yürüyüş boyunca 3 bini aşkın kitle hep bir ağızdan **"Bijî Serok Apo!"**, **"Bijî PKK!"**, **"Mazlum, Kemal, Mehmet, Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri!"**, **"Kahrolsun Sömürgecilik, Yaşasın Bağımsızlık!"**, **"Partimize Uzanan Elleri Kıracağız!"**, **"Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş!"**, **"Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu!"**, **"Yaşasın HRK!"**, **"Yaşasın Ulusal Direniş Cephesi"** ve uluslararası dayanışmayı da dile getiren sloganlar haykırdı.

15 Ağustos eylemci ruhunun oluşturduğu coşkunluğu disiplin ve kollektif hareket tarzıyla birleştiren kitlemizin miting alanına girişte yarattığı tablo, eylemin önemli anlarından birini oluşturdu. Büyük bir düzenlilikle miting alanında yerlerini alan yürüyüş kolları, Başkan Abdullah Öcalan Yoldaşın büyük boy fotoğrafını sloganlarla selamlayarak, onun etrafında insandan bir zincir oluşturdular.

Saygı duruşuyla başlayan miting programında, bir yoldaşın, içine girdiğimiz yeni dönemin özelliklerini, Partimizin ülke faaliyetlerini, HRK'nin kuruluş ve 15 Ağustos saldırı eylemlerini ve ayrıca Partimize yönelen düşmanca saldırıları ifade eden konuşması, sık sık kitlelerin alkışlarıyla ve **"Bijî Serok Apo!"**, **"Bijî PKK"**, **"Bijî HRK"** sloganlarıyla kesildi. Benzer muhtevada Almanca ve Kürtçe konuşmalardan sonra, Hunerkom çocuk grubunun ve sanatçılarının sunduğu koro ve folklor gösterileri ardından, dönem ve HRK eylemlerinin kitleler üzerindeki etkisini yansıtan kısa bir tiyatro sergilendi. Yürüyüş ve miting boyunca büyük bir coşku içinde olan kitlelerin bu coşkunluğu kapanış konuşması sırasında, Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın büyük boy resminin eller üzerinde dolaştırılması anında doruğa ulaştı.

FEYKA KURDİSTAN'ın Duisburg'da düzenlediği ve 7 saati aşkın bir zaman süren 12 Eylül protesto eylemi, içilen devrim andıyla son buldu.

Almanya'da merkezi olarak Duisburg'da düzenlenen protesto eyleminin dışında, 15 Evlül'de Batı Berlin, Fransa, İsviçre, Hollanda ve İsveç'te de Kürdistanlı emekçiler protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Paris'te 1000, İsviçre-Bern'de 500, Hollanda-Den Haag'da 300, Berlin'de 200, Stockholm'de 100'e yakın emekçinin katıldığı eylemler, 12 Eylül faşizmine karşı Kürdistan emekçilerinin nefretini dile getirirken, PKK'ye sahip çıkışın açık örneklerini ifade etmişlerdir.

8 Eylül Duisburg: faşist cuntaya karşı tek yürek-tek yumruk...

*** YAŞASIN HALKIMIZIN ŞANLI ÖNDERİ PKK!**

*** YAŞASIN HËZËN RİZGARÎYA KURDİSTAN VE 15 AĞUSTOS DİRENİŞ RUHU!**

*** KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST TÜRK CUNTASI!**

*** KAHROLSUN TESLİMİYET-YAŞASIN DİRENİŞ!**

*** YAŞASIN TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!**

"15 Ağustos Eylemleri İle Biz Bir Halk Olarak Ergeç Kurtuluşa Gideceğimizi Kanıtladık"

Değerli **Serxwebûn** *okuyucuları;*

Sizlere, iznini Kürdistan'da geçirmiş ve 15 Ağustos eylemlerinin Kürdistan halkı üzerinde yarattığı olumlu etkilere, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine duyduğu inanç ve devrimcilere bağlılığına, Türk sömürgecilerinin gelişmeler karşısında içine düştüğü telaş ve halkımız üzerindeki baskılarına bizzat tanık olmuş Kürdistanlı bir emekçiyle yaptığımız röportajı sunuyoruz.

Geçmişten bugüne ulusal kurtuluş mücadelemize saldırıyı ve halkımıza inançsızlığı temel bir özellik haline getiren, ulusal kurtuluş mücadelemizi "terörizm"le damgalayarak, bu konuda sömürgecilerle ağızbirliği eden Kürt küçük-burjuvalarının bu son gelişmeler karşısında da sürdürdükleri bu tutumlarını pratik gerçekleri gözler önüne sererek boşa çıkarması açısından da röportaj önem arzediyor. Halkımıza duyduğumuz inanç ve sömürgeci baskı, zulüm ve sömürünün yolaçacağı gelişmeleri devrimci bir bakış açısıyla yorumlayarak bunun doğal sonuçlarını bilince çıkarmanın bir sonucu olarak bizler açısından açık olan bu gerçekler bir emekçinin gözlemleriyle de ortaya konulmakla en geniş çevreler aydınlatılmış olmaktadır. Bu gerçekler, Kürt küçük-burjuva reformistlerinin devrime ve halkımızın özgücüne inaçsızlık ve yokoluşun verdiği hırsla mücadelemize yönelttikleri saldırıları, devrimci eylemlerin "halka baskı yapılmasına yolaçtığı" iddialarını ve halkımızın korkudan sindiği, bir ulusal kurtuluş mücadelesi yolunda ayağa kaldırılamayacağı (!) safsatalarını bir kez daha ve kesin bir biçimde yerle bir etmektedir.

Halkımız bugün önderleriyle yeniden kaynaşmanın, kendi geleceğini yaratma yolunda ayağa kalkmanın coşkusunu yaşıyor. Uzun bir karanlık dönemin ardından mücadele alevinin yeniden tüm Kürdistan dağlarını, köy ve kasabalarını sarmasının heyecanını, mutluluğunu yaşıyor. Ve bu coşkuyu alevlendiren 15 Ağustos şanlı saldırı eylemlerini coşkuyla selamlıyor. Bu eylemlerle yükseltilen bağımsızlık ve özgürlük savaşımıza tüm gücüyle katılmanın hazırlığını yapıyor. Evet, direnişten ölesiye korkan ve bu korkunun verdiği ruh haliyle tüm gelecekten umudunu kesen küçük-burjuva teslimiyetçilerinin aksine halkımız, gelecek güzel günlere beslediği sarsılmaz inançla direnişe dört elle sarılıyor, onun bizzat yaratıcısı oluyor. Önderi PKK Hareketi ve onun kadrolarıyla kaynaşarak düşmana karşı onur verici eylemlere omuz veriyor, güç katıyor. Halkımız bu savaşın yalnızca bir grup öncünün değil, kendi savaşı olduğunu biliyor ve yerini almakta tereddüt etmiyor.

Bütün bu gelişmeler karşısında paniğe kapılan ve tüm ordu gücünü halkımız üzerine salan sömürgeci-faşist Türk cuntası ise, halkımızın yeniden uyanan bağımsızlık ve özgürlük umutlarını bastırma gayreti içerisinde insanlık dışı baskı ve işkencelerine hız veriyor. Halkımız, cançekişen vahşi düşmanın son çırpınışları olan bu barbarlığı karşısında düşmana olan kin ve nefretini daha da biliyor ve bu kin ve nefretini mücadelesine sonuna kadar sahip çıkma azmine dönüştürüyor.

Evet, 15 Ağustos eylemlerinin yaktığı mücadele alevi tüm Kürdistan halkını sararak ve teslimiyetçi hertürlü anlayışı yerle bir ederek Ulusal Direniş Savaşımızı daha da yükseltiyor.

Soru- *Kürdistan'ın hangi şehrindensiniz?*

Cevap- Batmanlıyım.

Soru- *Ülkeye ne zaman gittiniz ve ne kadar kaldınız?*

Cevap- Sekizinci ayın üçünde ülkeye gittim ve dokuzuncu ayın başında Avrupa'ya döndüm.

Soru- *Kürdistan'a giderken ne tür güçlüklerle karşılaştınız?*

Cevap- Kapıkule'den geçtikten sonra İstanbul, Ankara ve İzmir üzerinden Kürdistan'a gittim. Saydığım şehirlerin hiçbirisinde herhangi bir aramaya rastlamadım. Kürdistan'a geçtikten sonra Maraş'a girer girmez hemen aramalar başladı. Malatya ve Kayseri'den itibaren başlayan aramalar ülke içlerine doğru ilerledikçe daha da sıklaşmaktadır. Bu arada ben de birçok defa aramadan geçtim. Aramalar sırasında sağa-sola küfredilmekte, kimliği olmayanlar cezaevine götürülmekteydi. Aramalar sırasında tanık olduğum bir olayı anlatmak istiyorum: biz Kürdistan'a girdikten sonra otobüse binmiş yaşlı bir kadın otobüsün arka tarafında, başındaki başörtüyü yüzüne örtmüş uyuyordu. Yolda otobüsümüz durdurularak aramadan geçirildik. Jandarmalardan birisi ihtiyar kadına yaklaşıp yüzünün üzerindeki tülbendi kaldırdı ve yüzüne baktı. Daha sonra, "*bu bölgede kimliksiz dolaşmak yok*" diyerek aramalara devam ettiler.

Soru- *Ülkenin hangi şehirlerini gördünüz, neler ile karşılaştınız?*

Cevap- Batman, Mardin, Elbistan, Diyarbakır, Antep, Urfa, Viranşehir, Kızıltepe vd. yerleri dolaştım. Biliyorsunuz, Türk sömürgecileri tüm güçleri ile ülkemize girmişler. Kürdistan halkı her türlü barbarlık ve vahşete tabi tutulmaktadır. Mardin'e gittiğimde sadece Mardin'in içinde dört defa aramadan geçtim. Yanımda ihtiyar bir köylü vardı. Jandarmalar kendisine, "*bugünden sonra yaşlı, genç, kadın ne olursa olsun hiç kimse Doğu'da kimliksiz gezmeyecek*" dediler.

Diyarbakır'a gittiğimde ise 15 Ağustos eylemleri gerçekleştirilmişti. Radyolar Eruh ve Şemdinli'nin 600 kişi tarafından basıldığını söylediler. Daha sonra 29 Ağustos tarihli gazeteler, eylemin 70 kişi tarafından gerçekleştirildiği haberini yaygınlaştırdılar. Aslında bu çarpıtmalar ile sadece kendi kendilerini kandırmaktadırlar. Kürdistan halkı, eylemin ne kadar güçlü yapıldığını, kimler tarafından gerçekleştirildiğini çok iyi bilmektedir.

Gittiğim yerlerde en büyük baskıya Mardin'de tanık oldum. Mardin'i askerler ile doldurmuş, uçaklar yerleştirmişlerdi. Tam bir savaş hazırlığı vardı. Batman'da yine öyle, sömürgecilerin 30 Ağustos bayramında halk dükkanlarına, mağazasına bayrak asmaya zorlanıyordu. Halkı törenlere katmaya çalıştılarsa da halk hiç ilgi göstermedi ve sömürgeciler kendi başlarına kutlamak zorunda kaldılar. Amaçları komando ve silahlarıyla halka gözdağı vermekti, ama halk hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Şehirlere arabalar ile girişler yasaklanmıştı. Arabaların şehir dışında parkedilmesi ve şehir içine vasıtasız girilmesi zorunluydu. Şehirlerde varolan tüm otobüslere elkonularak halk indiriliyor ve askerler bindirilerek eylemlerin gerçekleştirildiği Eruh ve Şemdinli'ye gönderiliyordu. Bunları gözlerimle gördüm.

Batman halkı şöyle konuşuyordu: "*Kenan Evren 'devrimcileri bitirdim, ülkemizde bölücü kalmadı' diyordu, ama bu sözlerin üzerinden bir hafta geçmeden devrimciler büyük bir eylem gerçekleştirdiler. Kenan Evren'in yalanları açıkça ortaya çıktı. Devrimciler bu eylem ile kendilerinin bitmediğini, tam tersine daha güçlü mücadele ettiklerini ispatladılar.*" Kürdistan halkı eylemden çok memnundu. Dükkanlara gidip alış-veriş yaptığımda bana Avrupa'daki gelişmeleri soruyorlardı. Kendilerine bilgi verdikten sonra ülkenin durumunu soruyordum. Kendileri de ülkenin durumundan, 15 Ağustos eylemlerinden sözediyorlardı. Devrimcilerin 18 karakolu bastıklarını, iki şehri ele geçirdiklerini, cephanelikleri boşalttıklarını ve cezaevinin bombalandığını –hem de bayanlar tarafından bombalandığını– anlatıyorlardı. Basılan şehirlerin belediyeleri de devrimciler tarafından uzun bir süre işgal edilmişti.

Türk askerleri fırınlara gidip araştırmış, 150 torba ekmeğin 15 Ağustos günü fazla çıktığını tesbit etmişler ve fırıncıları bu ekmeklerin nereye gittiği konusunda sorguya çekmişler. Eruh'ta böylesi bir eylemin halkın direkt desteği ile gerçekleştirildiğini bizzat kendileri de belirtmekteydiler.

Ülkede en fazla Batman'da kaldım. Kime sorduysam bu eylemden çok memnun olduğunu belirtiyordu. "*Bu eylem ile biz bir halk olduğumuzu, ergeç kurtuluşa gideceğimizi kanıtladık*" diyorlardı.

Soru- *Halkımızın içinde bulunduğu durum ve devrimcilere karşı tutumları nedir, bunun gelecekte yolaçacağı sonuçlar neler olabilir sizce?*

Cevap- Halkımız gerçekten çok fakir bir durumdadır. Türkiye'ye hergün kamyonlar, TIR'lar dolusu buğday, karpuz, fasulye vb. her çeşit ürün gitmektedir. Yeraltı ve yerüstü zenginliklerimiz günden güne daha da fazla sömürülmektedir. İnsanlarımız işsiz güçsüzdürler. Bu pahalılıkta köyden Batman'a gitmek isteyen bir çoban 4-5 bin lira yol parası vermek zorundadır. Şehirde bir yemek yense 5 bin lirayı geçiyor.

Kürdistan halkı artık gerçekten uyanmıştır. Yediden yetmişe herkes Kürt olduğunu, ülkesinin Kürdistan olduğunu bilmektedir. Hiçkimse halkımızın uyanmadığından bahsedemez. Ancak halkımız henüz tam anlamıyla örgütlenmiş değildir ve beklenti içerisindedir. Hernekadar devrimciler ülkeye girmişlerse de tüm halkı henüz örgütlemiş değildirler. Devrimciler yaptıkları eylemlerle Kürdistan halkına seslerini duyurdular. Henüz ulaşamadıkları köylüler onları dört gözle bekliyor. Zaten koşullar öylesine zor ki, herkes devrimci olmak zorunda bıraktırılmıştır. Hemen her aileden ya biri öldürülmüş, ya tutuklanmış veya birkaç kişi mutlaka işkenceden geçirilmiştir. Bu durumu yaşayan insanlarımız sömürgecilerden nefret etmektedirler. Örneğin, benim gittiğim bir köye 12 Eylül'den önce PKK'liler gidiyor, köylülere kitap vs. veriyor, onlara ülkemizin durumunu anlatıyorlardı. Şimdi ise ülkeye yeniden döndükleri halde o köye henüz uğramamışlar. Köylüler, "*neden devrimciler ülkeye döndükleri halde, bizim köye de gelmiyorlar*" diye sabırsızlanıyorlardı. Gittiğim yerlerde herkes durumları soruyor, gelişmeleri merak ediyor ve devrimcileri dört gözle beklediklerini anlatıyorlardı. "*Devrimciler bizim köye de gelsin*" diyorlardı.

Gittiğim yerlerde tüm duvarlara "**Yaşasın PKK**" sloganı yazılmıştı. Kenan Evren televizyondan halka "*herkes evini beyaza boyasın*" diye çağrı yapıyordu. Sömürgeciler yazıları sildiklerinde devrimciler aynı yere "**Biz yıkılmayan bir örgütüz**" diye yazıyorlardı.

Soru- *15 Ağustos eylemlerinin etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Cevap- Aslında Türk devleti kendi gerçek ölü sayısını söylemiyor. Gerçekte yapılan eylemle Türk devletine büyük bir darbe indirilmiştir. Batman'dan sürekli ölü asker taşınıyordu ve çoğu da subaydı. Halk, devrimcilere yapılan işkence ve katliamların hesabının şimdi devrimcilerce onlardan sorulduğunu söylemekteydi.

15 Ağustos eylemlerinin büyük yankıları oldu. Hernekadar sömürgeciler olanları gizlemeye çalıştılarsa da halkın eylemi duymasını engelleyemediler. Halk çok memnundur. Biraz korku olsa da, devrimcilerle beraber olduklarını açıkça belirtiyorlardı. Eylem Kenan Evren'i yalanlamıştır. Halk büyük bir umut içerisindedir. Sömürgeciler birinci gün eylemin Kürtler tarafından gerçekleştirildiğini belirttilerse de, daha sonra "teröristler" tarafından yapıldığı haberini yaygınlaştırdılar. Ama Kürdistan halkı, eylemi yapanların terörist olmadığını, tam tersine onları kurtuluşa götürecek PKK olduğunu iyi bilmektedir. Kürdistan halkı devrimcilerin arkasından gitmeseydi, onlar eylemi gerçekleştiremezlerdi. Eylem direkt halkın desteği ile gerçekleştirilmiştir. Halkın desteği olmasaydı subayların gazinosu bombalanamaz, cephanelik boşaltılamaz, 18 köyün karakolu basılamaz ve bir çok subay rehin alınamazdı. Gerçekten bu eylemden sonra halkta büyük bir canlanma oldu. Eski bekleyiş büyük oranda giderilmiştir. Artık halk devrimcileri bekleme yerine onlarla birlikte eylem gerçekleştirmektedir.

Eylemden sonra Diyarbakır'da birisi ile görüştüm. Kendisi eskiden DDKD'li imiş. Bana Avrupa'daki durumları sordu. Benim, DDKD'nin bölünüp-parçalandığını, dağıldığını belirtmem üzerine o da sözlerime katılarak "*Avrupa'ya gittiler, orada da parçalanıp yok oldular*" dedi. Diğer örgütlerin durumunu sordum. Ülkede hiçbirisinin olmadığını söyledi ve "*ben de eskiden DDKD'li idim, ama şimdi evimde oturuyorum*" dedi. Gerçekten de bugün hangi köye ve şehire gidilirse gidilsin, yalnızca PKK vardır. Kürdistan'da onun dışında hiçbir grup ve örgütün varlığından sözetmek mümkün değildir. Yirmi şehirden fazla dolaştım, hiçbir örgütle karşılaşmadım, PKK'den başka. Her tarafta PKK yazılıdır. Sömürgeciler halkı bu yazıları silmeye zorlasalar da bunu halkın gönlünden silemezler.

Kürdistan'da acılar dayanılmaz hale gelmiştir. Yapılan bu eylemler halkımıza çıkış yolunu göstermekte, onu mücadeleye seferber etmektedir. Bugün devrimciler örgütlenmek için ne kadar halkı arıyorlarsa, halk da o kadar devrimcileri aramaktadır. Ben bir yurtsever olarak ülkede gittiğim her dükkanda gelişmeleri anlatırken, çevrede bulunan tüm dükkan sahipleri yanıma toplanır, beni dinlerlerdi. Devrimci değil, bir yurtsever olduğum halde benim etrafımda böylesine toplanan bir halk açık ki devrimcileri daha büyük bir coşkuyla bağrına basacaktır. Bazı kişiler hala Kürdistan halkının uyanmamış olduğunu iddia ediyorlar. Bu kesinlikle doğru değildir. Kürdistan halkı uyanmıştır ve artık kendisini tanımaktadır. Örgütlenme bugün de yıllarca sonra da yapılsa sonuç pek farketmeyecektir. Çünkü düşman ne zaman olsa elinden gelen zulmü esirgemeyecektir. O halde örgütlenme mümkün olduğu kadar erken yapılmalı, geç kalınmamalıdır. Bilinmelidir ki, Türk sömürgecileri her zaman mücadele karşısına çıkacak, barbarlık uygulayacak ve halka işkence edecektir. Bizim topraklarımız şimdi onların elindedir ve en büyük işkence de budur. Oysa mücadeleden kaçan örgütler kurtuluş için hiçbir çaba harcamadıkları gibi, sanki baskı, işkence zaten yokmuşcasına, "*eğer mücadele edersek halka işkence yapılır, o zaman sessiz kalmalıyız*" diyerek yükseltilen mücadeleye de dil uzatmaktadırlar.

Bu eylemler yaygınlaştırıldıkça halk öncü etrafında kenetlenecek ve onu destekleyecektir. Halk şunu çok iyi biliyor ki, devrimciler Avrupa'da, İran'da, Irak'ta değil, ülkededirler ve mücadele etmektedirler. Yapılan eylemler düşmanın baskılarının dozunu arttırsa da halkı yıldırmak bir yana, tam tersine onu mücadeleye seferber etmektedir. Örneğin, bizim köye yapılan baskılar köylülerin sömürgeciliğe olan kinini daha da arttırmıştır. Halk bu kin ve öfkeyle devlete karşı çıkmaktadır. Açık ki, onlar bize ne kadar işkence ederse biz de onlardan o kadar nefret ederiz.

Aslında Türk devletinin bizden duyduğu korku, bizim onlardan duyduğumuzun on katıdır. Bizden bu kadar korkmasalardı, ikinci orduyu Siirt'e kaydırmaz, hergün onlarca otobüsü sivillerden gaspederek asker doldurup eylem bölgesine göndermezlerdi. Sömürgeciler, halk savaşını bastırma temelinde hazırlık yapmaktadırlar. Bu nedenle, İkinci ve Üçüncü orduları Kürdistan'a yerleştirmişlerdir. Halk bu askerlerin Kürdistan'a neden gönderildiklerini çok iyi bilmektedir. Baskılar gün geçtikçe artmaktadır. Mücadele geliştiği oranda baskı ve işkenceler de katmerleşmektedir. Ancak sömürgeciler halkımızı harmana doldurup işkence ediyorlarsa da daha derin bir nefret kazanmaktan başka bir sonuca yol açamamaktadırlar. Sömürgeciler her köşeye, her benzinliğe polis dikmişler, köylerde ise karakollarda sürekli nöbet tutulmaktadır. Karakol nöbetçileri korkudan sürekli düdük çalıyorlar, adeta "işte biz uyumuyoruz, tetikteyiz" dercesine. Bizim köy karakolundakiler çuvallara kum doldurarak karakolun çevresine dizmişlerdi. Köylüler bunun nedenini sorduğunda ise, "*bizim karakol da basılacak, onun için hazırlık yapıyoruz*" cevabını vermişlerdi. Hasankeyf ile Midyat arasındaki karakolu ise korkudan kapatmışlardı.

Kürdistan'daki ajan ve muhbirler büyük bir korku ve panik içerisinde Türkiye metropollerine kaçmaktadırlar. Urfa'da bir lokantaya gittim. Çok moderndi. Garsona lokantanın kime ait olduğu sordum. "*Ağanındır*" dedi, "*ağa kaçıp İstanbul'a gitti, lokantası da böyle kaldı.*" Daha sonra ekledi: "*ağabey, kaçsınlar, onlar kaçtımı malları bize kalır*". Yine Midyat'da Bino adında bir muhbir eskiden halka çok çektirmiş, yüzlerce insanı yakalatmış ve onlara işkence ettirmiş. Şimdi ise Ankara'ya kaçmıştır. Aslında Kürdistan'da zenginlerin yeri artık kalmamıştır. Mücadele geliştikçe hepsi kaçacaktır.

Bir çoban ile görüştüm. Çobanın bir oğlu Avrupa'da, diğerleri de ülkededir. Kendisi cuntadan nefret ettiğini anlatıyor, Avrupa'daki oğluna seslenip "*mücadele içerisindeki yerini almalısın*" diyordu. Ülkedeki oğulları ise marksist kitaplar okuyordu.

Batman'da bir I-KDP'li ile görüştüm. Kendisi, yapılan eylemin çok güçlü olduğunu, PKK'nin takdir edilmesi gerektiğini belirtiyor ve "*çok memnun olduk*" diyordu. Aslında halkın tümü PKK'yi desteklemektedir.

Avrupa'ya kapağı atmış küçükburjuvalarımız istedikleri kadar viski şişelerini tokuşturup mücadelenin aleyhinde konuşsunlar, onlar halkımızın mücadelesini hiçbir zaman engelleyemeyeceklerdir. Belirleyici olan Avrupa değil, Kürdistan'dır ve orada da mücadele son hızı ile gelişmektedir.

Soru- *Gidiş-geliş sırasında özel zorluklarla karşılaştınız mı?*

Cevap- Aramalar ve trafik kazaları dışında herhangi bir zorlukla karşılaşmadım. Aramalarda silahı olmayanları kontrolden sonra bırakıyorlardı. Ama silah yakalatan olursa ocağı sönüyordu. Aramalar genellikle Kürdistan'da oluyor. Ben Malatya'dan geçerken jandarmanın biri bana "*ne için erken dönüyorsun*" diye sordu. Aynı soruyu bir polis de sordu. Polis Kürdistan'daki olayı duymuştu. Sanki biz o nedenle kaçıyormuşuz gibi bir düşüncesi vardı ve böyle bir cevap almayı umut ediyordu. Ama ben hiçbir cevap vermedim. Bana "*Arap mısın*" diye sordu, "*hayır*" dedim.

Soru- *Geleceğe ilişkin düşünceleriniz nelerdir?*

Cevap- Ülkemizin durumuna, onun yeraltı ve yerüstü zenginliklerine bakıldığında görülecektir ki, sömürgeciler bu ülkeyi kaybetmemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Ama şu da açıktır ki halkımız da ülkesine sahip çıkmak, onu kurtuluşa götürmek için her şeyini ortaya koymaktan kaçınmayacaktır. Bugün sömürgeciler de, halkımız da çok iyi bilmektedir ki, PKK yeniden ülkeye dönmüştür ve mücadele etmektedir. Yapılan eylemler bunun en büyük kanıtı olmuştur. Halkımız bütün varını-yoğunu Partiye adamaktan ve onun arkasında yerini almaktan geri durmayacaktır. Ülkede konuştuğum insanların ve kendimin görüşüne dayanarak şunu inançla belirtebilirim ki, işçi-köylü ittifakı temelinde halkımız kurtuluşa gidecektir. Ne kadar örgüt olursa olsun, PKK olmaksızın bu halk kurtulamaz. Çünkü bu Parti Kürdistan'ın yükünü omuzlamıştır ve halk da onu takip etmektedir.

Soru- *Son olarak gazetemiz* **SERXWEBÛN** *vasıtasıyla Kürdistan halkına söyleyeceğiniz birşey var mı?*

Cevap- **SERXWEBÛN'a** bana açmış olduğu bu olanaktan dolayı teşekkür ederim. Bu söylediklerim Kürdistan'daki gerçeklerin sadece bir kısmıdır. Şunu bir kez daha belirteyim ki, Kürdistan halkı, son eylemlerden çok memnundur, onlardan büyük bir güç almıştır. Bugün küçük-burjuva devrim kaçkınları PKK'nin attığı bu şerefli adıma saldırarak, "*eylem yaptılar, halka baskı yapılmasına yolaçtılar*" vs. demektedirler. Oysa Kürdistan halkı hiç de böyle düşünmemektedir. Bu eylemler bizzat halkın isteği ve desteği ile gerçekleştirilmiş eylemler-

Devamı 18. Sayfada

PARTİZANIN MEKTUBU

(Uzun süreden beri tutuklu olup, yakın dönemde bırakılan bir PKK taraftarının mektubudur.)

İŞKENCE TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜNÜ KANITLAR!

Sömürgeci askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle, Kürdistan ve Türkiye halkları üzerindeki baskılar daha da katmerleşti. Özellikle Kürdistan'da durum çok daha vahim bir hal aldı. Zaten sömürgecilikle eş anlamlı olan talan, sömürü, işkence ve baskı görülmemiş boyutlara ulaştı. Kentte, kırda, dağda, ovada; kadın-erkek, genç-ihtiyar, suçlu-suçsuz denmeden, tek suçu Kürt olmak olan binlerce insan işkencehanelere alınarak, bir çoğu sakat bırakıldı veya öldürüldü. Bunlardan bir kısmı rüşvet karşılığında serbest bırakılırken, bir kısmı da direnmeleriyle gerçekten devrimci birer okul olduğunu ispatladıkları cezaevlerine dolduruldular.

Ben de bir PKK sempatizanı olarak, gördüğüm işkenceleri, Türk sömürgecilerinin barbarlığını, vahşiliğini ve korkaklığını anlatmayı görev bildim. Ancak hemen şunu belirtmek isterim ki, bana yapılan işkenceler, PKK partizanlarına yapılan ve Kürdistan halkının yaşamının bir parçası haline gelen işkencelerin yanında bir halk deyimiyle "solda sıfır" kalır.

Sömürgeci kolluk kuvvetlerince köyüme yapılan bir operasyon sonucu yakalanarak ilçeye götürüldüm. Akşama kadar ne için getirildiğimi bilemeden bekledim. Akşam karanlık bastıktan sonra, kapatıldığım daracık, küf ve pislik kokan hücreden alınarak, birinci kattaki bir odaya götürüldüm. Sayısını hatırlayamadığım kalabalık bir asker-polis grubu vardı. Bütün soruları soran ve onların sözcüsü niteliğindeki polis bana hitaben *"hakkındaki herşeyi biliyoruz. Arkadaşlarının hepsini yakaladık, bülbül gibi konuştular. Sen de sakat kalmak veya ölmek istemiyorsan, bildiğin tüm şeyleri söyle..."*dedi. Ben, arkadaşlarımla kimin kastedildiğini bilmediğimi söyleyip ne anlatmamı istediklerini sorunca, sonradan polis olduğunu öğrendiğim asker kıyafetli biri suratıma çok sert bir yumruk attı, 180 derecelik bir dönüş yaparak, arkamdaki duvara yapıştım. Mutlaka boksör olmalı diye düşünürken, aynı tarzda bir yumruk daha yedim. Yumruğu atan polis hızını alamamış olacak ki, bıyıklarıma yapıştı ve bir tutamını çekip kopardı, ancak o yumrukların etkisiyle olacak ki, hiç acı hissetmedim.

O anda yine, sözcüleri niteliğindeki polis yanıma yaklaşarak ajanlık teklifinde bulundu. Kimseyi tanımadığımı, bu yüzden isteklerini yerine getiremeyeceğimi söyleyince, çeşitli rüşvetlerde bulundu. Para, okul, iş, işyeri, Avrupa, kadın, vs.. Daha devam edecekken, söyledikleri midemi bulandırmıştı, reddettim, kimseyi tanımadığımı tekrarlayınca "pekala sen istedin" deyip, bir başka odaya alındım.

İşkence başlıyordu. Aç kurtlar gibi saldırarak, beni soymaya çalıştılar, sonra vazgeçip yalnız belden aşağı kısmını soymakla yetindiler. Hepsi bir taraftan vurmaya başladı. Jopların değdiği yer hemen morarıyordu. 10-15 dakika sonra bir şey bilmediğimi söyleyince, sırtüstü yatırılıp, ayaklarım falaka sopasına geçirildi. Jop ve sopalar peşpeşe indiğinde iradem dışında bağırmaya başladım. Üç grup, ikişer kişi halinde sürekli dövüyor, gruplar değişirken sözcüleri konuşup, konuşmayacağımı soruyordu. Bir ara bana *"bilmiyorum, tanımıyorum, görmedim dışında ne söylersen sana işkence yapmaktan vazgeçeceğiz"* dediler. Kabul ettim, ama daha ilk soruda (Partizanların nerede olduğunu sormuşlardı) *"bilmiyorum"* deyince daha da azgınlaştılar. İşkence bir müddet devam ettikten sonra, yakalanan ve çözülen bir unsuru yanıma getirerek, *"bak bakalım tanıyormusun"* dediler. *"Tanımıyorum"* deyince, çözülen unsur "yalan söylediğimi, kendisini tanıdığımı ve kendisine çeşitli konularda yardımcı olduğumu" söyledi. Psikolojik olarak ilk darbeyi yemiştim. Daha düne kadar uğrunda ölüme gidebileceği davaya ihanet etmişti. Tekrar vurmaya başladılar. Bu sırada çok yumuşak sesli ve iyilik timsali olduğunu ispatlamaya çalışan bir polis ile çözülen unsur sürekli telkinlerde bulunuyor, konuşmamı istiyorlardı. Dayanamayarak çözülen unsura küfrettim. O sıra zayıf unsurun gözleri doldu ve geri çekildi, şaşırmıştım. Bunun üzerine polisler daha barbarca üzerime atılarak tekme-tokat dövmeye başladılar. Bir yandan da *"ulan sen onun... kadarı olmuyorsun, o konuşuyor, sen de mi direnmeye kalkıyorsun"* dediler. *"Sende mi"* kelimesi benim için umut olmuştu, demek direnen insanlar vardı. Falaka ve meydan dayağı devam ediyordu. Islatılan zemine su dökülüyor, üstünde yürütülüyordum. Sırayla meydan dayağı ve falaka arka arkaya geliyordu. Bir ara jop ve sopalar öyle sert inmeye başladı ki, artık daha şiddetlisi olamaz, diye düşündüm. Ama o anda joplardan bir tanesi yavaş vurmaya, sinirler de buna uyarak gevşemeye başladı. Ardından yine sert, yine yumuşak. Sinirlerim alt-üst olmuştu, acıyı daha fazla hissediyordum. Bir ara sözcüleri *"şimdilik bu kadar yeter, seninle sonra ilgileniriz"* deyip, dışarı çıktı. O sıralar gece yarısını çoktan geçmişti. Oradaki polislere çok sakin bir sesle *"ayakkabılarımı giyebilir miyim?"* diye sordum. Hepsi duraksadı, sonra kızgınlıkla küfretmeye başladılar, *"... çocuğu, sanki o dayağı biz yemişiz"*. Sevincim sonsuzdu, onları psikolojik olarak yenmiştim, ayrıca bir şey söylemediğim için sanki gerçekten dayak yememiş gibi rahattım.

Elbiselerimi giydikten sonra, elim kelepçelenerek bir jipe konuldum. Oradaki polisler *"seni götürüp öldüreceğiz, yazık değil mi sana, bari kendine acımıyorsan ailene acı"* gibi laflarla etkilemeye çalışıyor, ben ise onları dinlemiyor, sürekli olarak *"sende mi direniyorsun"* kelimesiyle, zayıf unsurun gözlerinin dolmasını düşünüyordum. Kendilerini dinlemediğimi görünce vazgeçtiler ve en iğrenç şeyler anlatmaya başladılar. Öyle adice şeyler anlatıyorlardı ki, onlara karşı olan nefretim daha da arttı. Jip hareket ettikten bir süre sonra köye gittiğimizi anladım. Ama köye 10-15 dakika uzakta durarak, sabah olmasını beklediler, çünkü gece köye girmeye cesaret edemiyorlardı. Bu davranışları bile bu ülkede yabancı olduklarının ve zora dayalı olarak kaldıklarının en açık bir ifadesiydi. Beni arabadan indirerek dipçiklemeye başladılar ve sürekli olarak **kaçmamı** istediler. Her biri biryandan "kaç, kaç, kaç" diyerek zorluyorlardı. Bir ara iradem dışında kaçmak istedim, ancak elim kelepçeliydi, ayrıca da gündüz olmak üzereydi. Nereye gidebilirdim ki? O sırada sözcüleri olan polis *"akıllı davrandın, kaçsaydın seni vuracak, kaçarken vuruldu veya üzerine bir tabanca atar, çatışmada ele geçti derdik"* dedi. Şimdi işkencelerde öldürülenlerin yollarda, nehirlerde cesetlerinin bulunuşunu daha iyi anlıyordum.

Sabah köye girdiler, ancak beni köyün dışında bir yere çıkararak dövmeye başladılar. Israrla PKK partizanlarının yerlerini söylemem isteniyordu. "Bilmediğimi" söyleyince, dayak faslı devam ediyordu. Bir ara sırtıma yediğim bir tekmeyle yüzükoyun yere uzandım. Elimdeki kelepçe saatime çarpmış, saat kırılmıştı. O tekmenin değdiği yer yara oldu ve izi ikibuçuk yıl sonra bile görülebiliyordu. Otomatik silahlarla sağıma-soluma ateş ediliyor, öldürüleceğim iddia edilerek, psikolojik işkence uygulanıyordu. Kurşunlar saçlarımı yalayarak toprağa saplanıyordu (yere yatırılmıştım). Geçici bir süre o sesten dolayı işitemez olmuştum. Ama kendi kendime gülüyordum. Çünkü bu sadistler işkencenin herşeyi yapabileceğini sanıyorlardı. Aynı anda hiçbir şeyle ilişkisi olmayan köylüler, benden fazla işkence görüyor, bağırtıları yeri-göğü inletiyordu. Bir ara çözülen unsuru yanıma getirerek, beni ikna etmesini söyleyip, ikimizi başbaşa bıraktılar. O zaman hiç unutmayacağım şu konuşmayı yaptı. Ağlamaklı bir sesle *"ben dünyanın en adi insanıyım. Devrim şehitleri ve direnen insanların yarattığı değerlere ihanet ettim. Kendimden utanıyorum. Arkadaşlar direniyor* (birkaç arkadaş toplu yakalanmıştı), *sana da direnme demiyorum, diren, sonuna kadar diren. Beni senin yanında öyle bir tarzda konuşmaya polis zorladı, içten değildim. Eğer olur da bir gün bırakılırsan, yerin şerefli insanların yanında, Partili yoldaşlarının yanında olmalıdır"* demesi üzerine etkilendim. Bu unsur düşmana teslim olmuştu, zayıflıklarını kullanan düşman kendisini teslim alabilmişti, ama geçen süre içerisinde yaptığının çok iyi bilincine varmış ve bu yüzden pişmanlık göstererek, tekrar devrim saflarına kendisini kabul ettirmeye çalışıyordu. Gözlerinin dolmasının nedeni buydu. (Bu unsur daha sonra kendisini Kürdistan halkına ve Partiye affettirmek için cezaevinde direnmeye başladı.)

Polisler bizi çağırdıklarında aynı tavrımı tekrarlayınca, çözülene bir-iki yumruk atıp *"sen onu direnmeye teşvik etmişsin"* dediler. Bu kez de soyularak, dikenlerin içine atıldım ve tekmelenmeye başlandım. Dikenler her yanıma batıyor, dayanılmaz acılar veriyordu. Bir ara askerin birinden beni tekmelemesini isteyince, askerin sert bir tarzda silahını kavradığını gördüm. O anda işkenceci şef Ahmet Eryiğit adındaki polis koşarak yanıma geldi. "O benim adamımdır. Siz ona karışamazsınız" deyip, elbiselerimi giydirdi. Ben yine psikolojik bir oyun olduğunu sanmış, pek önemsememiştim. Oysa gerçeği daha sonra öğrendim. O sıralar polisler boş bir sığınak bulmuş ve işkence durmuştu. Öğleye doğu köyden çıktık, ama bu kez Bingöl'e gidiyorduk.

Bingöl'de konulduğum hücrede direnen PKK partizanları vardı. Bir kısmının gözleri bağlıydı. Benden direnmemi, Kürdistan halkına ve onun davasına ihanet etmememi istediler. Sanki yeniden doğmuş gibiydim. Bu güçlü, kararlı devrimciler düşmanın tüm teknik olanaklarına karşı direnebiliyor ve sömürgeciliği mahkum ediyorlardı. Zayıf bir-iki unsur dışında partizanlar bağlı oldukları düşünceye sahip çıkıyor ve direnme yolunu seçiyorlardı. Kısa bir süre sonra onlar yanımdan alınarak, hücreye yaşlı köylüler getirildi. Bunlar da en az bizim kadar işkence görmüşlerdi. Nedenini sorduğumda *"benim bir oğlum devrimcidir, yani APO'cudur, getir teslim et diyorlar. Bana böyle işkence yapılıyorsa, oğlumu görseler havada parçalarlar. Deli miyim ben. Bunu onlara da söyleyince daha çok dövdüler"*dedi birisi.

Ertesi günlerde, birgün tuvalete gitmek istedim, ancak yapılan falaka işkencesi sonucu yürüyemez haldeydim. Hücredeki yaşlının yardımıyla tuvalete gitmek isterken, kapıdaki nöbetçi çok sert bir tarzda köylüyü içeri tıktı. Ben kendisine tek başıma gidemeyeceğimi, birinin bana yardım etmesi gerektiğini anlatmaya çalışırken, yumuşak bir tarzda *"ben ederim"* dedi. Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

– Niye sana o kadar işkence ettiler?
– PKK'lilerin yerini söylememi istiyorlar.
– Peki yerlerini biliyor musun?
–Kendileri de biliyorlar ki, ben bilmiyorum. Ama sırf kendilerini tatmin etmek için işkence ediyorlar işte.
– İnan bana, sana köyde işkence yaparlarken dayanamadım. Tekmelemem için ısrar etselerdi, önce polisleri tarar sonra da kendime sıkardım...

Beni tuvalete götürdü ve yine onun yardımıyla hücreye geldim. Yalnız bu ara gözaltında çok sayıda insan olduğundan (25 kişi kadar) her gün işkence görmüyordum. Daha doğrusu sıra gelmiyordu. Birgün yukarıya, birinci kata işkenceye götürüldüm. Çırılçıplak durumdayken,polislerden birisinin karısı bana bakıp gülüyordu (2. ve 3. katlarda işkenceciler oturuyordu), utancımdan kıpkırmızı oldum, nasıl davranacağımı şaşırdım, elimle kendimi kapatmaya çalışıyordum. Ancak kendimi toplayarak asıl utanması gerekenlerin ülkemizde zora dayalı olarak duran ve bu insanlık dışı uygulamaları yapanlar olduğunu düşündüm.

Sedye gibi bir yere bağlandım. Ve manyetonun bir ucu ayak baş parmağıma, diğer ucu vücudumdaki her noktaya sırayla değdirilerek, akım verilmeye başlandı. Acı dayanılmaz gibiydi. Çıkardığım sese ben bile inanamıyordum, o ses benim miydi acaba diye. Bağırtılar çarşı ortasında duyuluyor, ancak dönüp bakan bile olmuyordu. Çünkü işkence sesleri artık Kürt halkının yaşamının bir parçası haline gelmişti. Uzun bir süre devam ettikten sonra bıraktılar. Çok susamıştım, su isteyince güldüler *"olur veririz"* deyip, gözlerimi tekrar kapattılar. Biraz dolaştırıldıktan sonra bir yere kapatıldım. Çok pis kokuyordu, ayrıca gözlerimin bağlı oluşu nedeniyle başım çatlarcasına ağrıyordu. Kimsenin olmadığını sanıp gözlerimi hafif araladım. İşkence odasının yanındaki tuvaletteydim. Gözlerimi açıp, su içmek istedim. O an tekmelerle yere düştüm. Meğer askerin birini nöbetçi dikmişler. Akşama kadar aç ve susuz tuvalette kapalı kaldım.

Bazı şeylerin açığa çıkması sonucu PKK sempatizanı olduğumu kabul etmeye karar verdim. Yine işkenceye götürülürken, kendilerine *"PKK sempatizanıyım, ancak herhangi bir çalışma yürütmedim"* dedim. Sevinçleri sonsuzdu. "YEMİ YUTTU" diye birbirlerine müjde veriyorlardı. Keşke yerin dibine geçseydim, diye düşündüm. Ardından başka talepleri gelmeye başladı. Kimi tanıyorsun? Nasıl PKK'li oldun? vs. vs.. Belli şeyleri söylemenin bir çözüm olmadığını anladım, ve bunun dışında bir şey söylememeye karar verdim. Azgınlaşmışlardı, sanki daha da acımasızdılar. Falaka, meydan dayağı, elektrik şoku birbirini izliyordu. Ama konuşmayacaktım, her işkenceden kalkışta, kendimi rahatlamış ve mutlu hissediyordum. Yine bir gün yaralı bir arkadaşı tuvalete götürmek istedim. Tuvalet yasaklanmıştı ve hücrede yapmamız isteniyordu. Zorunlu olmadıkça hücrede yapmamaya karar verdik. Nöbetçilere baktım, görünürlerde yoktu, tuvalete gittik, dönüşte koridorun kapısı açıldı, PKK ve devrim düşmanı, TKİP üyesi olduğunu söyleyen nöbetçi içeri girip bizi dipçiklemeye başladı. Ağababaları Türk sömürgecilerinin sadık birer uşağı olduklarını bir kez daha kanıtlıyordu.

Diğer PKK partizanlarına yapılan işkenceler daha uzun ve acımasız oluyordu. Bağırtılarını dinlemek bile korkunçtu, elimle kulaklarımı kapatıyor, duymak istemiyordum. Ama o yiğit insanların ağzından *"PKK'liyiz, bununla gurur duyuyoruz"* dışında laf alamıyorlardı, hiçbir zaman da alamadılar.

Bir ay boyunca Bingöl'de poliste kaldık. Sürekli fiziki işkence görmesek de her saat işkenceydi. Bir ay sonra Elazığ'a götürüldük ve bir kısım PKK partizanlarıyla birlikte tutuklandım. Benim için yeni bir dönem başlıyordu.

Cezaevine gidersek işkence biter, diye düşünüyordum. Yanıldığımı anlamam için fazla bir süre geçmedi. Tutuklanan bir grup savaş esiriyle birlikte cezaevine götürüldük ve hücreye konulduk. Her gelen gardiyan hangi örgütten olduğumuzu soruyor "PKK" deyince, *"başka örgüt bulamadınız mı"* deyip gidiyorlardı. Fotoğrafımız çekilip alınırken, "hazır ol"da durmadığım için sert bir tekmeyle elim dizime yapıştı. Ama tekmeyi vuran titriyordu. O anda acıyı unuttum, çünkü bu barbarlar eli-kolu bağlı da olsa PKK'li adından bile korkuya kapılıyorlardı. "HOŞ GELDİN" dayağından sonra, koğuşlara konulmak üzere tekrar aşağı indirildik (üst kat idareydi). Bir hafta boyunca ekmek verilmedi. Diğer savaş esirlerinin ekmeklerini yiyordum. Ancak çok az olan yemek ve ekmek doyurucu olmuyordu. İki kişiye bir kepçe çorba, günde bir ekmek. Doyunca yiyen hiçbir devrimci yoktu. Zaten cezaevinde devrimcilerden fiziki olarak sağlıklı tek bir insan bile yoktur. Zor bela doktora çıkıldığında ise, *"size bir şey olmaz"* veya *"acı patlıcanı kırağı çalmaz"* diyerek, hastalık ne olursa olsun, ister tüberküloz, ister mide rahatsızlığı olsun, aspirin ve D vitamini dışında hiçbir ilaç verilmemektedir. Yemeklerin kalitesizliği söylendiğinde *"askerlerle*

aynı yemeği yiyorsunuz" diye cevap veriliyordu. Gerçekten de gardiyanlara sorduğumuzda bize nohut gelmişse, onlar da nohut yedik diyorlardı, ama gerçek bir gün açığa çıktı. Yemek olarak pilav gelmişti. Yağlı, salçalı ve boldu. Şaşırdık, aradan 10 dakika geçmeden çavuş gelip "*yanlışlık olmuş, o bizim yemeğimizdi*" dedi. Evet, isim olarak aynı yemeği yiyorduk, ama ayrı kazanlarda pişiyordu. Zaten çok az olan yemekler de bazen sade su, bazen de birkaç kaşık taneydi, tanelerin leblebi gibi yendiğini söylesek hiç de abartmış olmayız.

Poliste yapılan sistemli işkencenin tersine, cezaevinde kaba dayak atılırdı. Özel seçilmiş gardiyanlar, acımasızca ve ölümüne vuruyorlardı. Koğuşlarda 3 kişi bir yatakta yatıyorduk. Su çok azdı, normal süresi 15 günde bir olan banyoya bazen 2 ay götürülmüyorduk. 24 tabak sayıncaya kadar 24 jop yiyiyordum. Dayaklar hiçbir neden olmaksızın keyfi atılırdı. Tek amaç yıldırmak, teslim almaktı. Ama savaş esirleri burda da eşsiz direnmeler göstererek teslimiyeti yere çaldılar.

Birgün boş yemek kaplarını çıkarmak için koğuştan çıkarken, 15-20 gardiyanın saldırısına uğradım. Kendimi koruyamıyordum. Her taraftan jop, tekme, yumruk geliyordu. Yere düştüm, yerde de dayak atmayı sürdürdüler. Kendileri yeterli görmüş olacaklar ki, sonra vazgeçtiler. Kendimi zorla koğuşa atabildim. Bu tarz dövülmede **Mazlum GÜLER** adındaki Dev-Sol sempatizanı 4 Mart 1983 günü katledildi. Yine sudan bahanelerle koğuşlara toplu olarak saldırılıp, komalık edilinceye kadar dövülüyorduk. Bazen artık neden bulunamadığından, dışarıda bir gardiyan sanki dayak yemişcesine bağırıyor, kimin bağırdığını anlamayan direnişçiler, tepki gösterip, kapılara vurunca içeri girilip, "*isyan çıkarıyorsunuz ha*", denip dövülüyorduk. Bu dövmeler esnasında birçok kişi ölümden döndü.

5 Kasım tarihinde (1981) koğuşlara saldırdılar, tutuklular dışarı çıkarılıp dövülmek istendi. Ancak tutukluların kolkola kenetlenmesi sonucu çıkarılamayınca içeri gaz bombası atıldı. birçok savaş esiri bayıltılarak, dışarı çıkarıldı. O güne kadar görmediğim sayıda gardiyan üzerimize atılarak, rastgele vurmaya başladı, birçok arkadaşın kafası, burnu kırıldı. bizleri yere yatırıp üzerimizde tepindiler. Bunun sonucu poliste yara olan sırtım kanamaya başladı ve yara daha da azgınlaştı. Tutuklular çıkarıldıktan sonra, gardiyanlar boş koğuşlara girerek, ranza ve televizyonları kırdılar. Nedenini daha sonra anladım ki, devrimcileri yalnız dayakla teslim alamayacağını anlayan sömürgeciler, isyan süsü verip cezalar yağdırarak, yıldırmaya çalıştılar. 110 kişi 2 yıl 9 ay ile 3 yıl 2 ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldı. Fakat sivil cezaevine götürülen devrimciler tünel kazıp dokuzu kurtulmayı başarınca, bu onlar için büyük bir darbe oldu, ve cezaevlerine (sivile) gönderdiklerine ve ceza verdiklerine pişman oldular.

Bir çocuk karıştırdı kitabı
Çevirdi sayfaları
Kürdistan tarihinde
"Kızıl Direniş'i" okudu
Sonra ayağa kalktı
Direnişe saygı durdu
Ardından düşündü
Kürdistan
Tarihte
Zifir karanlıkların
Çatlaklarından akan
Güneş sızıntısı
Newroz ateşidir!
Saçılır konar tüm dünyaya!

Cezaevi Eylül 1982'de acı bir haberle çalkalandı. Kürdistan halkının önderleri, kahramanları, yiğit devrimciler, direniş önderleri Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve bir grup savaş esiri şehit düşmüştü. Bu durum yalnızca PKK'liler arasında değil, diğer tüm grup ve kişiler arasında üzüntü yaratmıştı. Bu eşsiz insanların eylemini desteklemek ve zindanlardaki katliamı protesto etmek için açlık grevlerine başlandı. İdare şaşkına dönmüştü. 9 gün sonra Ankara'dan gönderilen bir kişi cezaevi yöneticisi olan yüzbaşıyla cezaevlerini dolaşarak, olaydan üzüntü duyduklarını belirtip, Diyarbakır'a protesto yazısı gönderceklerine ve cezaevinde işkenceyi kaldıracaklarına dair söz verdiler. Diyarbakır'a protesto yazısı gönderme dışındaki sözlerini tutmadılar ve işkenceler bir ayı geçmeden yeniden başladı.

Cezaevindeki uygulamalar eğer anlatılmak istense, her günü sayfalarca kağıt dolduracak niteliktedir. Ama tüm bu olumsuz koşullara rağmen PKK ve Partizanları direniyor. Öyle ki komalık oluncaya kadar dayak yiyen savaş esirlerinden ayakta kalabilenler gardiyanların koğuştan çıkmasıyla devrimci marşlar söyleyerek, halay çekerek, savaşı psikolojik olarak kazandıklarını gösteriyorlardı. Bu tavırları idareyi çılgına çeviriyor, "*bunlar insan değil, bu gücü nerden alıyorlar*" dedirterek, zayıflıklarını itiraf ettiriyordu. Bilmiyorlardı ki, bizim düşüncemiz teslimiyeti yere çalan ve kahreden bir düşüncedir, ve yine bilmiyorlardı ki, biz bu direnişçi ruhu tarihimizden ve direnerek şehit düşen yoldaşlarımızdan alıyoruz.

Mazlum GÜLER adındaki devrimci sempatizanı katleden MİT mensubu üsteğmen Faruk, bir gün devrimciler arasına girdi ve girdiğine pişman oldu. PKK'li savaş esirleri onu çembere alarak, konuşmaya başladılar. Bir PKK'li savaş esiri kendisine "*işkenceci, katil ve namussuz olduğunu, kendisinin mutlaka cezalandırılacağını*" söyledi. Dizleri titreyen üsteğmen yerine oturarak, ağlamaklı ve titrek bir sesle, söylenilen tüm şeyleri kabul etti, bir daha cezaevine uğramayacağına söz verdi. Gerçekten de bir daha uğramadı. En güçlü olduklarını hissettikleri cezaevlerinde bile PKK'liler karşısında titreyen, yalnız teslimiyetçilerin gözünde kahraman kesilen bu zavallılar, varlıklarını daha ne kadar sürdürebilirlerdi ki?

İkibuçuk yıl süreyle kaldığım Elazığ cezaevinde, bu tür uygulamalarla sık sık karşılaştım. Bir hafta süreyle kötü dayak yemeyen, kendisini şanslı sayıyordu. Tüm baskı ve zorluklara rağmen, başta PKK olmak üzere, birçok devrimci ve yurtseverin direnişiyle Elazığ cezaevi, devrimcilerin eğitildiği, sınandığı bir okul olduğunu kanıtladı. 2,5 yıl sonra hakkımda tutuklu kalmam için yeterli maddi kanıt bulunmadığından ve istenilen cezanın büyük bir kısmını yattığım için tahliyeme karar verdiler.

Gerek tutuklu olduğum sırada, gerekse serbest bırakıldıktan sonra, yapılan işkencelerin nedenlerini düşündüm. Kendisini uygar diye nitelendirenlerin böylesine ilkel ve insanlık dışı olmalarının nedenleri neydi? Anladım ki, yıllardan beri halkımızı yoğun bir talan, baskı ve sömürü altında tutan Türk sömürgeciliği, gelişen devrimci mücadele karşısında aciz kalmış, ekonomik sorunlarını çözememiş, hatta daha da derinleştirerek, bir çıkmaz içerisine girmiştir. Bu bunalımlarından kurtulabilmesi için, Türkiye'deki ilerici muhalefeti ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini bastırması, yoketmesi gerekiyor. Ancak bunu da yapabilmesi için açık faşist zora ihtiyacı vardı. Çünkü daha önceden denedikleri sivil maskeli iktidarlar bu sorunu çözememiştir. Biz biliyoruz ki, faşizm halkları baskı altında tutan finans kapitalin en gerici, en şoven, en kanlı iktidar biçimidir. Ve yine biz biliyoruz ki, faşizm, kapitalist sömürgeci sistemin en son başvurduğu, en son dayanağı olan bir sistemdir. Yani, sömürgecilik yaşamak için işkence yapmak zorundadır, kan dökmek zorundadır.

Ancak toplumsal işlevini tamamlayan kapitalist-sömürgeci sistemi, hiçbir işkence yöntemi kurtaramaz, bunalımlarının derinleşmesini önleyemez. İşkence, yüzlerine uygarlık maskesi takmaya çalışan sömürgeciliğin iğrençliğinin ve çürümüşlüğünün kanıtından başka bir şey değildir. Ve bu kokuşmuş kof düzen, yürütülen devrimci mücadeleyle yıkılacak, sömürgeciler döktükleri kanda boğulacaklardır.

*** Kahrolsun İşkenceci Faşist-Cunta!**

*** Yaşasın Kürdistan Halkının Şanlı Önderi PKK!**

Bir PKK Sempatizanı

Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan da PÊŞMERGE'nin 6. sayısında yayınlanmıştır.

DEVRİM YAŞIYOR!

İlk devrimci silah sesleri gürledi. Hem de öyle bir gürleme oldu ki bu, faşist-askeri yönetim yerinde sarsıldı: yankısı sadece Kürdistan ve Türkiye ile sınırlı kalmadı, dünyanın dört bir yanında duyuldu.

Çeşitli haber ajansları, 15 Ağustos gecesi Eruh ve Şemdinli ilçelerinde silahlı eylem yapıldığı haberini verdiler. Ve bu eylemleri yapanların "Apocu militanlar" ya da "Kürdistan İşçi Partisi Eylemcileri" olduğunu eklediler. Olayların dışarıya yansımasını önleyebilmek için faşist askeri yönetim hertürlü yayına sansür uyguladı ve bu nedenle olaylar kamuoyunca tam olarak öğrenilemedi. Buna rağmen, gerçeği yansıtmazsa da verilen sonuçlar şöyle: olaylarda 3 sivil, 7 asker, 1 subay ve 1 astsubay yaralandı, bir asker öldü; bir başka kaynağa göre ise 5 ölü 9 yaralı; Eruh Kaymakamı ve Belediye Başkanı olay sırasında tutuklandı ve sonra serbest bırakıldı; eylemciler belediye hoparlöründen halka hitaben bir konuşma yaptılar, afişler asıldı, bildiriler dağıtıldı, duvarlara sloganlar yazıldı; askeri depo soyularak mevcut silahlara el kondu; cezaevi açıldı ve tutuklular serbest bırakıldı; vb., vb.

Aynı zamanda dağıtılan bir bildiride, "*Kürdistan Kurtuluş Birliği'nin kurulduğu, bunun PKK önderliğindeki silahlı kurtuluş güçleri olduğu*" belirtiliyor ve halk kitleleri faşist-sömürgeciliğe karşı aktif mücadeleye çağrılıyordu.

Besbelli ki ortada planlı ve örgütlü devrimci bir eylem var. Siyasal bir gösteri, devrimci bir güç gösterisi yapılmıştır. Esas olarak halka hitap edilmiş, çarpışmalar ise bunu engellemek isteyen güçlerle çıkmıştır. Eylemler, kapsam olarak çok yönlü ve zengindir, ayrıca derin içeriğe sahiptir. Güçlü bir siyasal etki yapmıştır; devrimci silahlı eylemlerin hedeflemesi gereken güçleri belirlemiştir; ayrıca taktik açıdan canlı, öğretici ve çok yönlü pratik olmuş, paha biçilmez dersler sunmuştur. Silahlı çarpışmada insiyatifi elde tutmanın, planlı ve örgütlü olmanın, bir anda ortaya çıkıp derhal kaybolma yönteminin başarılı sonuçlar verdiğini açıkça göstermiştir. Belki eylemciler bundan gereken tüm dersleri çıkaracaklardır.

15 Ağustos eylemcileri faşist-askeri yönetime ciddi bir darbe vurmuştur. Nitekim hükûmetin başı, 16 Ağustos günü yaptığı basın toplantısında, "*12 Eylül öncesi durumun yeniden ortaya çıkması tehlikesi var*" diyerek korku ve telaşını açıkça ifade etmiştir.

Olaylar, sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de pratik siyaset açısından yeni bir durumdur. Siyasal savaşımda bir dönüm noktası oluşturur. 12 Eylül darbesine ve faşist-askeri yönetime karşı esas mücadele alanında ve onun anladığı dille gerçekleştirilen ilk ciddi eylemdir. Faşist teröre karşı halkın devrimci tavrı ve devrimci şiddeti ortaya konmuştur.

Besbelliki bu eylemler, sadece Kürdistan'da değil, aynı zamanda Türkiye'de de devrimi temsil eder. Böylece devrim, bir siyaset olarak, toplumun bir yaşam ve kurtuluş yolu olarak pratikte en geniş kitlelerin karşısına çıkmıştır. Bu 1980'den beri ilk defa gerçekleşmektedir. Bilindiği gibi, 12 Eylül darbesiyle iktidara zorla el koyan generaller cuntası, burjuvazinin yeni bir yönetimi olarak, bir faşist-askeri yönetim olarak kendisini toplumun karşısına dikmişti. Kendisi dışındaki hertürlü siyasetçiliğe yasak koyarak bir faşist-askeri rejim örgütlemeye girişmişti. Daha sonra "sivilleşme" sahtekarlığı ile kendisini birkaç parti biçiminde ortaya koymuştu. Böylece "genişleyen" siyasal ortamda yeni bazı partilerin daha kurulmasıyla çeşitli burjuva kesimler kendilerini siyasal arenaya ve toplumun karşısına çıkarmış oldular. Yine Türkiye ve Kürdistan'da hertürlü devrimci siyasal örgütlenmenin eskiden beri yasak olduğu herkesçe bilinir. 12 Eylül faşist-askeri darbesiyle geliştirilen karşı-devrimci savaş ile, her türlü devrimci örgütlenme dağıtılmak, ezilmek ve böylece devrim öldürülmek istenmiştir. Böyle bir süreçte, küçük-burjuva devrimci-demokratlığı, yurtdışındaki bazı şiddet gösterileriyle ve bazı televizyon yayınlarına girmekle kendisini toplumun karşısına çıkartmak ve devrimci olduklarını böylece göstermek istemişse de bu yöntemler tutmamış ve pratik bir sonuç vermemiştir. Umut bağladığı yöntemler tutmayan küçük-burjuva siyasetçiliği giderek yozlaşmış, dağılmış, çürümüş, umudunu burjuva "liberalizmine" bağlayarak ve onun bir kuyruğu haline gelerek devrim davasından gerçek anlamda vazgeçmiştir. Böylece Kürdistan'da ve Türkiye'de devrimi yaşatacak tek güç olarak proletarya devrimciliği ortada kalmıştır. Proletarya devrimciliği, bu süreçte, yurtdışındaki ideolojik-politik çalışmalarıyla, faşist saldırılara karşı direniş eylemleriyle ve cezaevlerindeki kahramanca direnişleriyle kendisini göstermiş, devrimi politik olarak yaşatmış ve geliştirmiştir. Bu gelişmelerin bir devamı olarak ortaya çıkan Eruh ve Şemdinli eylemleri, Kürdistan'da (ve de Türkiye'de) proletarya ve emekçi kitlelerin, bunların devrimci siyasetinin, proleter devrimciliğin, devrimin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi ile Türkiye Demokratik Halk Devriminin esas mücadele alanındaki pratik eylemlerle 1980 sonrası toplumun karşısına çıkması demektir.

Artık gelecek, toplum içindeki yoğun politik-örgütsel çalışmalarla, çeşitli politik güçler arasındaki siyasal-askeri savaşımla, devrim ile karşı-devrimin amansız savaşıyla belirlenecektir. Devrim politik-örgütsel ve askeri bir güç olarak yaşıyor, onu öldürmeye ve tasfiye etmeye, karşı-devrimin hiçbir mihrakının gücü yetmemiştir ve gelecek onun olacaktır.

Bitirirken, eylemlerden kaynaklanan iki noktaya daha değinmek gerekiyor:

Birincisi; karşı-devrimle ilişkili. Eylemlerden sonra Eruh'a giden 18 kişilik "yüksek yönetim heyeti" içindeki İçişleri Bakanı, konuşmasında şunları söylemiş: "*Unutmayın ki, biz sizin hükümetiniziz. En kısa zamanda Eruh'u bir cennet yapacağız.*"! Birinci cümle ne "garip" değil mi? Hiçbir hükümet yetkilisi Türkiye'nin herhangi bir yerinde böyle bir cümle kullanır mı? Bazı gedikli "solcuların" garip bulacağı bu sözler, açık gerçeğin karşı-devrim tarafından ifade edilmesi olmuyor mu? İkinci cümle ise halk kitlelerine yönelik ciddi bir tehlike oluşturuyor. Karşı-devrimin "şeker ve kamçı" politikasının, sözle şeker vadeden ve fakat uygulamada katliamı dayatan Türk sömürgeciliğinin şekerciliği oluyor. Bu sözlerin uygulamada vahşi baskı, zulüm ve katliam olacağı kesin bir gerçektir. Bu gerçek, yeterince bilmeyen halk kitlelerine devrimciler tarafından kavratılmalı, duyarlı ve tedbirli olunmalıdır.

İkincisi; burjuvazinin sadık uşaklığıyla ilgili. Bugün, yani 19 Ağustos sabahı, başka ajanslardan aldığı haberden eylemi gerçekleştiren örgütün adını çıkarıp bu noktada sıkıyönetim komutanlığının dilini kullanarak haberi veren ve kendi muhabirlerinden henüz haber alamadığını söyleyen **TKP'nin Sesi**, henüz bilgi alamamış olduğu bir olay üzerine doldurulmuş bant gibi kesin yorumu bastı. Şunları söyledi: "*Bu tür olaylar emperyalizmin ve faşizmin işine yarıyor. Kritik olan bölgede Mayıs 83'teki gibi olaylar gelişebilir. Bunlar Kürt ve Türk halklarının çıkarına karşıttır.*"! vb.

Bu sözler, faşizmin ajanlarınca değil, "devrimci" ve hatta "komünist" olduğunu söyleyenlerin ağızlarınca söyleniyor. Kırk yıl çalışsa burjuvazi böyle sadık uşak yetiştirebilir miydi? Ama diyeceksiniz ki, altmış yılda yaratmış işte.

Faşist-askeri diktatörlüğe 80'den beri en güçlü pratik darbeyi vuran bu ilk eylemler, emperyalizmin ve faşizmin işine yarıyormuş, Kürt ve Türk halklarının çıkarına karşıtmış(!). Hiç garip karşılamayalım, Olaf Plame'nin ve benzerlerinin kucağında oturanlar başka ne söyleyeceklerdi ki?!

En azından bu alçakça sözleri ve sahiplerini yerlebir etmek için bile olsa, insan, daha çok çalışmak ve devrimci görevlerini mutlaka başarıyla yerine getirmek istiyor!

19 Ağustos 1984
A.

LİVBAZÎYÊN 15ê TEBAXÊ, TEKOŞÎNA BERXWEDANA ME A NETEWÎ DE, DESTPÊKÊN DANEZANA PÊVAJOKÎ NÛJENİN!

Livbazîyên 15ê Tebaxê kû di demekî de –bilî împerîalîzm alîkarîkî bêsînor dide sazûmana leşkerî a mêtingera faşîst û hercûre terora dij-şoreşê ê harûhov li hundurê welat û pîkolî û kedxwarîya bêtixûp li ser girsên gel çetin û xedar dibe û weke dema derbasbûyî hilweşandin û bihevrexebatdarî li hemberê bizava şoreşgera demokratîk tabêgotin tê zordan û paldan û bi taybetî mîna bin şêw û hoyên koçberî de, dighîje nijadperestîya reformîstîya burjuwa û xwe dipalîne, her babet xwesiparî germûzixt dibe û dakû li nav sefên Partîyê û li derî van refan pejilandin, rizîbûn û herifandinkarî bighijînin taxên nehatî dîtin, karûbar xwe lezandine–, hatin birêvexistin, ne tenê dengdan û danezana pêvajokî nûjenin. Livbazîyên 15ê Tebaxê, ji bona qulkirina tarîyên faşîzmê kû li navçên Tirkiye û Kurdistanê tên palandin wextekî beyanê ne, jibona serfirazîya berxwedana netewî a bisecer, li Kurdistanê aşîkarên xwedîra ne û ji bona dîroka tekoşîna PKK a kû paldayê Marksîzm û Lenînîzma şoreşgerîye, xwedîyê têdayî û mana domanekî berez û birûmete.

Karbidestîya mêtingera faşîsta kû serê çar salane ti zagon nasnekirye, dakû rewşa pîkolî û kedxwarîya dijwar biniximîne, bi dekûdolabên mîna "zagona-bingehî", "partî", "parlamento" hwd. danezan û daxûyan da kû derbasbûna demokrasîyê bi çakûpakî mîsagor bûye. Reagan jî, kû ser rêya, bibe Hitlerê împerîalîzmê herroj gavek din pêşvediçe, pesna jêhatîya generalên Tirkên faşîst dida, wanan bi terzê çakûjêhatîtirên ji tevgerên dij-şoreşê yên li seranserê cîhanê pêşkêşdikir û didanasdan, serde jî bêbizdan alîkarîya bêsînor dida wan. Ev livbazîyên, di domenekî de kû generalên faşîst,bo bingeh kirina faşîzmê gavên jêhatî kû hêç nekaribin zelîl bên dîtin, pêkanîne û bivê serxweş bûne, li derveyî û hundurê welat jîr û jêhatîbûna xwe bi herkesî bidin derivandin de qonaxên mezin bidest anîne û vêna ne tenê li ser împerîalîstan, noker û bihevrexebatdarên wan, lê li ser hêzên çep jî dane palandin, karê hilweşandina hêzên çep de, qonaxên pêwîst paşxweve hiştine, hatin birêxistin, hewceye baş bên fahmkirin û mana wan yên dîrokî kûr bên têgihîştin. Ligel vê nedefete kû aqsîonên bicîh hatin, bi awahîkî rast, dirist, xwedîbingeh, qenç, vêrastî û ligora manan wan, bên fahmkirin.

Divê demwexta kû tê serokatîya kevnare (klasîk), ne tenê li Kurdistana Bakûra-Rojava, li hemû perçên Kurdistanê nekarîye bihevrexebatdarî paşî xwe dabihêle, bihevrexebatdarîya girêdayî mêtingerî û împerîalîzmê Tekoşîna Berxwedana Netewî a nûjen re, gitekî nûwe, an aşkartineke sexlem û jidandî, ji bo bêzanîn kû wê bi kîjan bîrdozî (îdeolojî) û rêzanîyê (polîtîka), ev wê biafirê ye. Aqsîonên 15ê Tebaxê ne tenê hew tenha hebûna gelê me didin aşîkartin û nasdan, herweha dakû gelê me têkilî nasdanên xetûxêza rizgarîya netewî a hemdemî bibe, îspatên nûh bi mêrxasî û keleşî şanîdidin. Ev giş, girînge bi terzekî rastûxas mejî û bîran de bên kolandin û cihkirin.

Partîya me ne ji ber xwe hat vê pêvajoyê. Çawan kû bin rewşên şerandineke (înkar) netewî a girsegir û fêris, hoyên civakî yên qels, melisî û sekinî dijîyan, hêzên civaka me an civata me ji serî hejta binî lihevketibûn û li dijhev zixt û proveqe bibûn û xerîbî dawûdoz, bîrdoz û konevanîya şoreşger ketibûn –belê ev herweha berjewendên wan yên zikmakî û kakilkî bixwe bûn–, û bivî rengî hatibûn enîşkekî kû xwe bixwe nedikarîn êdin nasbikin, bingehên îdeolojîk yên Partîya me hatibin avêtin û çawan kû; ev pêşketina bextîyar û mihrîvan destpêkê de piçûk dihat qîmkirin, lê mana vê gava dîrokî piştre hatibe fahmkirin û dîsa çawan kû; danezan û dengdana partîyên şoreşger bo Kurdistan, bêmejîtî hatibê qayîlkirin û dema vejinandina partîyên wûsa li hemberê dijminên mêtinger hêj nehatîye, "wê bibe sedemên qirkirin û vebirandinan" hatibe gotin; û kêlîka, partîyên hêj nekarîbûn navên xwe dîyarbikin, derketin holê, bilezûbez navên xwe guhurandibin; û çawan kû; bin şert û şirûtên, hin dorûkes diangaştin (îddîa dikiran) kû rêkxistineke bi etîketa partîkî sosîalîstî(!) dehsal emrî ne, lê encex piştî polîs nav û bernamecên (program) wan derxist pêşberê, li derveyî welat xwe îlankiribin û ev yek ji xwere huner û karekî-çak hesibandibin, berxwedanên evînîdoz û xwedîrûmet li Hêlwan û Sêwrekê derketibin û pêre jî bi vekirina sing li ber her-çûre zehmetî û zorîyan, danezana polîtîk a Partîyê hatibe nasdan û ev bi kîjan fîdekarî, hogorî û canmerdî û bi gemşûşera li dijî çe de hatibe pêkanîn, nasîne; û çawan kû; girînge ev giş bi hemû kêmasî, xeletî û qezencên xwe yên dîrokî bên têgihîştin; wûsa jî bi eynî terzî, hewceye kû livbazîyên 15ê Tebaxê jî, ji ber çavan bên borandin û li ser wan bê danûstandin.

Di van salên kû tê, serdestên burjuwên nûh yên dîroka çinên jordestên Tirk ê hemdemî, bi rewşekî dirêjtirîn, sazûmana leşkerî anîn serkar, berî hertiştî bi granî li hemberê Berxwedana Netewî li Kurdistanê kar bidestgirtin û li dijî afirandkarê vê berxwedanê –hêza pêşenga wê PKK– bi destpêka salên 1980 pêde, karûbarên mîna pîkolî, qirkirin, hingavtin û vebirandin gihandin merhelên kû dîroka mirovatî de hinkar û mînakê wan kêm bê dîtin û wûsa bikaranîn de, lawên gelê me yên serbilind, hêja û hogirtir Mazlum, Kemal û Hayrî'yan, berxwedanên kû hevalên wan neyî danîn holê û pêşkêş kirin. "*Em dev ji bîrdoza xwe bernadin, divê pêtikê de, emê li hemberê hemû leyistokên we kû hûn dixwazin pêkbênin, birawestin*" gotin û bi salan, sîngên xwe li ber hingavtinan jidandî ragirtin. Vê yekê bi bedela dayîna serên xwe pêkanîn; ev rêhavalên kû heryek bibûn nîşana xweragirtin, şêwr û bîrûraya PKK û lihemberê xwesiparîyê, berxwedan anîn niqtekî kû êdin nikare bêbinkeftî kirin, bi vî awahî keleporên berxwedana dîroka me yên buha û mezintir, li şun xweve hîştin. Di hengam û serborîkî de kû, keleporên bivî rengî hatine dewrgirtin û li ser vê esasê li derveyî welat jî, bilî herbabet çeper û zehmetîyên dijwar, amadekarîyên berxwedana netewî bikûrkirin û bîryarî tên birêvexistin, û cûnta faşîsta Tirk dakû vê gavê rawestînê û pûçbike, piştgirt û nokerên xwe yên derveyî û hundurî dide tevgerandin û bi hêzên çep yên rûçik-niximî (rûçik-maske) û azînên terora eşkere, leyistok û êrîşên bêaman li dijî Partîyê dilivîne de, avêtina vê gavê, ne tenê keda wêrîn (mêrxasî) û canbexşîya fêrise, welew kifşûdiyare kû keda xetekî konevanîya rastî ye. Nexasim, aqsîonên 15ê Tebaxê dîsa aşkartin kû, ger xêzekî rêzanîya vêrast nebe, tenha bi qinyada xweragirtinê, desthildanê û fîdakarîyê, ne gengaza jîrûjêhatinên çak an jî serkeftin pêkbêtin.

Divê dema alozîyê de, kû hêzên çep jê derbasdibin, proveqasîon û hilweşandkarîya neyê dîtin û neyê nasîn, hat palandin. Ji vê metirsê (tehlûkê) tenê hin rêxistinên kêm, karîn xwe xelasbikin. Lewma, bi taybetî li girtîgahan ta dawî, berxwedanên nayin hişan hatin bilindkirin. Belê dîsa jî, burjuwazîya Tirk, hilweşandkarî û pejilandina xwe li ser tevgerên şoreşgerên demokratîk, karî bigihîjîne gitûtaxên gewre. Divêt ji bîran dernekeve, ji ber kû Partîya me behtir ji her hêzî li dij hilweşandkarî û pejilandinê xweragirt, dijminan jî karûbarên xwe li hemberê Partîya me, ger li girtîgahan û ger jî li derve, gihandin pêlîk û derecên dijwartirîn.

Dakû qewz û gavên berxwedanê neyin avêtin, pîşengî û bitaybetî ji ser qada Awrûpa, xebatên bêhişmejî bikarhatin. Roşmanekî de kû, bona li dijî reş-zilûmata faşîzmê, çirûskên (şefeqa) berxwedana dema nûh bêavêtin, li hemberê zehmetîyên derîhiş, sing û bejn hat ragirtin û bi gorînkirina şoreşgerên bêhejmar, li ser rêça vê dawûdozê pêşveçûn pêkhat, ne hesanî bû kû, li pêşberê bayê xwesiparî û îxaneta (bêbextîya) ji vir dihat, bêtin rawestandin. Deqene jîyana xwe a xwerû û besît rêzgarkin û li welatên tê dijîn de, jîyana xwe a koçberîya belengaz û rûswa bingeh û gerantî bikin, bi xebatên bêmejî û bêbext êrîşî Partîya me kirin, belavok li dû belavokan weşandin û belavkirin. Ew "îttîfaqên pirfîraz", ji bona van sodên xwe yên xwerû û yekta, birêvebirin. Ev bextreş û xaînên kû, bi kiritandina bunyada (gewde) rêkxistingerîya xwe bixwe û taybetî bi rêvebirina îxaneta adî û dilreş li beramberê berxwedanên li girtîgahan, têr nebûn; dakû gunehên xwe veşêrin û dijberîya kû ger ji refên rêkxistinên wan derkeve bidewisênin, hêj fermanên sifte bo bêdengkirina PKK hatin dayin de, ne badîhewa êrîşî van gavên berxwedanê kirin.

Hêjabûn û giranbuhatîya vê gava berxwedanê, kû demekî de, bawer û gomandikiran pejrandin û hilweşandkarîya bikarhatî daxwaza xwe –kû dijwartir ji xebatên wûsa yên dîroka tevgera sosîalîst û şoreşgerîya demokratîka Tirkîye de ye– hat avêtin; gelek mezine. Vê gava kû bi dehhezaran kes evîn û hêvîdarîya berxwedanê li girtîgahan berdewamî zînde digrin de, gihandina dengê berxwedanê ê awaz û xurt ba wan, têdayî û manekî kûr xwede hildigre. Dîsa, bo kesên bêhejmar yên sosîalîst û demokrat re, hevqas eşkere dengdana (îlankirina) heyîna gengaz û rêhebûnên berxwedanê, ji bona bizava şoreşgera demokratîk û sosîalîsta Tirkîye re jî, bidestanîna û qezenceke pir bûha û mezine. Ev berxwedan, bi taybetî ser bingeha li erdê xistina sosîal-şoventî, reformîstî, oportunîstî û revîzyonîstî pêşveçûye; keleporên tevgera komunîst a 60 salan –ger pir hatîgihiştî nebûyin bin jî– yên li ser esasên derivandina heqîqeta gelê Kurdistan dewrgirtîye; xelekên berxwedanê a kû ji Dr. Hikmet Kivilcimli'yan ta dirêjî Mahir, Deniz û Îbrahîm'an dibe, avadike; û pêre jî, ji bo tevgera şoreşgera-demokratîk û sosîalîst a kû, bilî tewayî bizutnawên perçiqandinan, kû burjuwazî, bi destpêka sala 1980an pêde, bi destê generalên faşîst li dij dilûcegera gelê Kurdistan birêvedibe –ser rikna bilindkirina ala xweragirtinê– pêşketîye û ji bo tevgera şoreşgerîya xortan –ê van panzdeh salên vê talîyê– bicîhanîna girîngîya berpirsîyarîyê bixwe ye.

Pir eşkere tê zanîn kû, li Kurdistanê pîkolî û kedxwarî bi terzekî sext û dijwartirîn dije, dakû netewek bê tunekirin û wî milletî, pêtik û nirxekî de –kû jê vegerandin tunebe– bigrin, mêtingerên Tirk bi pêvendî û girêdanên xwe yên hundurî û derveyî ve, gişanî hîm û qewetên xwe bikartênin; bihevrexebatkarîya ji qurna-navîn maye, jehra lihevhatina bi neyaran re, bin cilikên (libasên) nûjen û bi avahîyên gelek metirstir, ji nûhvede diverişîne û dixwazin bi gotinên weke "dem nehatîye" gelê me, herdem bin rewşa paşmayîtir ji xelqên gêtî (cîhanê), bigrin û bihêlin. Belê, divê heyama kû, dikarê bê gotin, li seranserê cîhanê gelekî dîlbend (kole) tê nemaye de, tiştekî bawerî û sernêrîyên sitûxwarkar kû hêj xwesiparî û mirina qetî, bi me dipalînin, kû pêşkêşî gelê me bikin, ê din nemaye. Xwûdankar û xwedîyên van dîtinan, kû dibêjin "ne çaxê liberxwedanê ye, wê xusar bide gelê me", dikarin bona jîyanên xwe yên reben, sefîl û tewtewe bidamendînin, bi temamî sekreter û endamên navendîyên rêkxistinên xweve, wext bo jîngarîya xwe li Awrûpa peyda bikin. Ji bona wan, wext bo berxwedanê tuneye, lê bo wê jîyana çepel û bêsecer, dem qenç pijaye. Dema ew, wê jîyana xwe a kû şerm û fihêtî belavdike, didomînin, peqandin û afirandina berxwedanekî serbijor û bi fîrazmendîkî wûsa şabilindîye, rûmetevînîye! Û ji ber kû, ev gav ser xeta berjewendên gelê me a serxwebûn û azadîyê jî, demekî rûmettir datîne holê, manekî hêja dixede dadihildigre.

Her tekoşîna berxwedana netewî, destpêkê de xwe bi gavên piçûk davêjê pêş. Ev gavên destpêkê kû li Vietnamê, Kubayê hwd. de jî jînkirin, li gora qama livbazîyên 15ê Tebaxê nepir xurttir û pêşveçûyîtirin. Aqsîonên 15ê Tebaxê, ne tenê li dorhêlekî welatê me, li çarhêl û cigehên welatê me, bi rengekî dijwar û serfiraz, tên meşandin û pêre jî, lew ser bingehên amadekarîyên zexm birêvediçin, ne encam, lê bo pêşketinên ji niha û pêde, encex destpêkên xwenas û sergiranin. Nexwe, livbazîyên 15ê Tebaxê, kû dîroka tekoşîna berxwedana netewî a gelê me de gitekî nûhne, daxûyan dikin kû, wê najhibin gavên dîroka me, yên timdorî bi neyînî û binkeftinî dawîpêhatibûn. Ger îro, artêşên dijmin bi hêzên leşkerîyên gerreza (girsegir) êrîşî vê gavê dikin û bilî vê gişteberê (seferber) nikaribin yek mîlîtan tenê jî bidestbixin, ev aşkartî dike kû ceng û berxwedana ji niha û pêde wê hêj leztir û bi mana pêşvebiçe. Partîya me, bi vê pratîka xwe carek din aşkart (îspatkir) kû, bêyî pişt bi derfetên derveyî bêgirêdan, berxwedana ser bingehên hîma xwe bixwe bêajotin, jêhatî û qadirê çiye.

Xudanê partî û xetekî wûsa, kû li pêşçavê dinê û gelê me, dilawerî û wêrîbûna berxwedanekî bivî rengî –xwedîsecer– dimeşênê û rêdelîliya vê xweragirtinê dike, bûyîn, zikmaka serfirazîya serxwe sazîmendî dike. Ev rastî, hewceyîya sehkirina li dû kanîyên hîma bingehî dide der û pêre jî, pêşketinên xwe li ser vê destikê dilezênin, dipalîne. Bêgûman, ev gav wê ne yê pîşengî bê û ne jî yê talî be. Livbazîyên 15ê Tebaxê, bo xebatên fêris yên bîrdozî, konevanî û emelî –kû Partîya me hejta niha birêvebir û gihand vê gitê– re, bingehên xwedîra, ji bo karûbarên zexmtirîn yên atîyê, amadekirin. Nexwe, pêşî de birên gelên me yên kedkar û welatperwer, hemû birên kû li dijberê cunta faşîstin, zorhewceye hêrsûgira xwe kû serê sedsalane dilan de kombûye, li dora vê gavê behtir tûjbikin û xwe aqtîftir têkilî karûbarên rêkxistinkirinê, perwendekirin û zanistîya ser vê riknê bikin, cihên xwe van sefan de bigrin.

Livbazîyên 15ê Tebaxê berî her tiştî, pêtika jor a hêrsûgira gelê me, a kû gihîştye nirxên nayin ingaştinê (tesewurkirin) û rojbiroj behtir dijwar û zêde dibe û bi hêrsûgira zanistî, rêkxistinbûyê girsegir, a kû Partîya me li pelkên banîdev de amadekirîye xwe girêdidê ye. Ewa kû li vir dibe-yek û tê zman, ne tenê berrabûn, berxwedana rêkxistinbûyî û heyfhildane. Niha, zanistî û rêkxistingerîya sosîalîzmê û hêrsûgira gelê me yekîtîkî jêhatî û çak birêvedibin; tiştê li jor qala wê dibe jî, ev yeke. Yekbûnek halo kû wê hatina wê ronîbe, lewma xwedî-siûd û xwedîyê têdayîkî xwedî-tuxm û secere. Belê ev gavên, bi mana pêşketinên bivî awahî, ger bi balaziravî bên dorfirehkirin, hingê wê berdewamî jî pêkbêtin. Hêvîyên dilxurt yên gelê me û hazirîyên bêtirs yên Partîya me, şanîkirin û wê şanîbikin kû, ev berxwedan wê berdewamî be.

Jivê kêlîyê pêde, bersîva hêjatir ji bo pîkolîya faşîstî bêînsaf, talankirina bêdawî û kedxwarîya dij-mirovî kû ser gelê me tê palandin, tenê bi seranser xwedî li vê gavê derketin, alîkarîya wê kirin û bi hemû hîma berdest an jî dest tê, bi wê re yekbûn pêkanîn ve, dikarê bê dayin. Partîya me divê vê bersîvê, bi behtir rêkxistina van xebatên xwe –kû tenê nimûnekî nûh ji wan pêşkêşkir– û taybetî bi xebatên xurttir –yên binkevtî nebin– bide. Ji bona hîma têkilîya bi gelê me re, ser vê bingehê zexmtir bibe û yekîtî behtir pêşbikeve, divêt kombûna bîrûbawerî bighijîne niqtên bilindtirîn. Herçuqasî Partîya me gavekî wûsa bişêwr û ezîmkartir pêşvebibe, wê hemû mîlîtan û dilxwazên xwedîpartî jî, jêhatibûnên xwe derxênin merhelên ezamî û wê gavên xwe yên berxwedanê bavêjin gitên nehatin dîtin; dakû vê hengama dîroka me, ser rîya xweragirtina netewî, bi rabûnekî zexm têkûzbikin. Partîzan û sempatîzanên Partîyê, wê xwe li nav xêzên hazirîyên berxwedana netewî a zanyarî û sazîmendbûyî, mîna polayê bijdênin; her gund, eşîr û malbata welatê me biqulibênin bircekî xweragirtinê û bivî awahî wê tucaran jibîr nakin, kû dîroka me

de, serkeftina xwe paldaye hîma zikmakî, hem xwedî-derfete û hem jî, garantîya bingehîn a kû diçe serfirazî û zaferê ye ê vêna bi pratîkên xwe yên rojeroj, yeko yeko aşkartî bikin û bidin nasîn.

PKK, bi aşkartina, xweragirtin li seranserê Kurdistanê, li ser esasên nûh yên berxwedana netewî a nûjen, behtir dikarê bêbilindkirin, wê şanî bide kû, wê ji bona yekîtîya tevayî gelê me a ser rikna berxwedana netewî, xebatekî pêwîst dikare pêkbêne, wê şanî bide kû, xeta reformîstî-xwesipara lihevhatkar ne mafê jîyanê ye, wê şanî bide kû, li pêşberê tekoşîna berxwedana me a netewî, a ser bingehên nûh bilinddibe, tukes nikare raweste û bibe çeper. Îro pêwendî, têkilî, hevkarî û alîkarîyên qurnê (sedsalê) li derheqê gelê me pir nelêhatîne û ser de jî, bi nederivandin û nenaskirina tekoşîna gelê me, bizanatî an nezanîn nikarê layê xwe a hilweşandkar paşxweve bihêle, li hemberê vê heqîqetê gava gelê me ser bingeha hîma xwe a zikmakî şoreş bike û bersiv bi berxwedanekî lêhatî û layîq pêşvebibe, wê lêkarî û tesîrên hewce li wir jî biafirîne û daxwaza xwe ji qurnê bistêne. Wê ne tenê aşkartî bike kû hikm û ferwarîya li derheqê gelê me hatîye dayîn xelete û wê ne tenê pêqayîl bibe kû nederbasbûna vê ferwarîyê bide bangdan; sadirsed li bervaja vê, wê şexsem bi pratîka herroja biborî de, bi terzekî aşîkar, bide palandin û derivandin kû bi hêzên şoreşgerên navnetewan re, yekbûneke serxwe û jidandî gengaze. Alema gişîya şoreşgera-demokratîk û pêşveçûya navnetewan, wê li derheqê vê gava gelê me a xweragirtinê, bêagahî û bêeleqedarî namîne; wê bêpêwendî biqulibe têkilîyên erînî (pozîtîf) û wê bo pirfirazîya mafê me a şoreş-pêkanînê, bawerî û alîkarîya xwe zêdebike.

Rûçkên vêrastî, yên ji enîşkan zivirandinê, revûbazdanê û teorîyên bihevrexebatdarîyê yên bi rengê, "dema berxwedanê nehatîye, wê bibe vebirandinê", "ji Milletên Yekbûyî, tukes me naderivîne", "platforma navnetewan de ev kar wûsa nameşin" ûhd niha paktir derketne ronahîyê. Berxwedana serjor dibe –gava Tevgera Berxwedana Filistîn re li ba Miletên Yekbûyî bîryarên bêhejmar hene û li platforma navnetewan de jî çuqasî bidestanîn, pêkanîne zelal berçavane, niha jî hin hêz dixwazin gelê me, bi rîyên kû gelê me tucaran rûyê rizgarbûnê nabîne, bi leyistokên metirs mijûl bikin –, armancên van hêzan yên gemar û kîret kû li ser gelê me didin paldan, di qirka wan de hiştîye. Wê tekoşîna me, şûna van awahîyên pasîfîst û neyînî (negatîf) terzên şoreşgerî bide zorandin û wê hevkarîya navnetewan, bêgotin bibe encamê. Ev gava hatî avêtin, ger behtir bê pêşvebirin, wê bêgotin encamên weke jî bidestbêne, hêjabûnekî vê gavê a bivî rengî heye. Ev gav, serî de tevgera şoreşgera-demokratîk û sosîalîsta Tirkîye re, ji bo hemû hezên çep yên gelên cîran re– dakû nebesbûna xwe, rewşên xwe yên bi dijmin re lihevhatinê û pejrandin û hilweşandina bi wan tê paldan, paşxweve bihêlin–, bingehekî çak û rind derxistiye holê.

Li Kurdistanê kû –ocaxekî şoreşê a kû timûtim pêşvediçe ye–, wê hêzên şoreşger, demokratîk û sosîalîst, ji xwere hevkarekî û hevalbendekî (mitefik) xurt peyda bikin. Tiştê kû şoreşgerîya netewa jordest, ji bo şoreşgerîya netewa jêrdest nekarî pêkbîne, wê şoreşgerîya netewa bindest –Tekoşîna Berxwedana Netewa Kurdistan (TBNK)– ji bo şoreşgerîya netewa serdest bicihbêne. Dakû çep xwe ji lêkarî û tesîra bawerîyên oportunîst-revîzyonîst xelasbikin û xwe ji dûvikbûna keleporên burjuwa, ji ra rêzgarbikin, wê TBNK, derfetên hewce pêşkêş bike, dakû xwe ji nûh rêkxistî bikin û ser bingehên şoreşgerîya rast enîya (cepha) gel a yekbûyî avabikin jî, wê bikaribe rola xwe a dîrokî kû behra wê dikeve, bi rengekî ji herdemî xurttir, bileyze. Li hemberê hercûre xebatên hilweşandkar û provaqasîonî, taybetî serpîrabûn û pêşveçûna hêzên şoreşgerîya-demokratîk û sosîalîsta Tirkîyê, li ser bingehên rast, wê ji niha û pêde, behtir mana û derfetên dewlemend qizençbike. Ji bona li ser van bingehan, îttîfakê înternasîonalîzma bênexeşî bê rêkkevtin, hoy û şew ji her demî behtir gihayîne; ev hoy, ji bo navandina (tayîn kirin) atîya berxwedana gelên me a serxwebûnî û yekbûnî, ango kin bêgotin, ji bona mafê çarenûsa gelê me, ji her demê dijwartir û li ser bingehên rasttir, pêşveçûnêre endame. Rihê berxwedana 15ê Tebaxê, dakû înternasîonalîzm bi serfirazî jîyanê de pêkbêtin, bû gavekî xwedîrûmet, bi şanûşeref.

Girînge meriv silava xwe ji bona van gavên kû nikarin piçûk bên dîtin û hoyên dakû dîroka me a serbijêr disekinî, li ser lingên xwe raweste; û dîsa, yekbûna tevgera herdû gelên me –kû ta niha tim bi bêjêhatibûn derbas bibû û bersika xwe hêç ji sosîal-şovenîzmê û bihevrexebatdarîya nîjadperestî xelas nekirye– serbingehên azad îro afirandîye, bike.

Şiara Partîya me a bi rengê "HER TİŞT Jİ BO ENÎYA BERXWEDANA NETEWÎ", ê din bûye şiarekî pratîk. Mîna tuhêz û karûbarên dij-şoreşê, ta niha nekarîye vê gavê bisekinîne, wê ji niha û pêde jî nikaribe birawestîne. Bin ala Enîya Berxwedana Netewî meşandin û jînkirin, vêca diqulibe jîyana bişeref a gelê me. Ji niha û pêde bin ala xwesiparî û bihevrexebatdarî jîyankirina şerrandin û rizîbûna netewî, nikarê bibê qeder û siûda gelê me. Ê din gelê me jî çavên xwe vekirye, ji bona xwe tov û bizrên jîyanekî nûh a netewî û civakî avakirîye, ango afirandîye. Divê layê de, dorgirtina gelê me li dora Partîya xwe kû bi livbazîyên bêhejmar hîm û hêvî jê girtîye û bi pêwendîkî serbilind, kû xwedî li vê livbazîya dawî a birûmet a Partîya xwe derdikeve, eşkere dibe kû, wê gelê me li ser kîjan rîyê bimeşe, û di pirsa, ka dema enîya berxwedana netewî hatîye an ne, de, bi navê hakimtîya xwe kû bi rola dileyize, bersivê dide. Gelê me baş dizane, ê kû ji çar-hêlan tê zivirandin ne PKK, rastî ew bixwe ye û hînbûye, ê kû di şexsîyeta PKK de wê tunebibe û dawî pêbêtin, omîdên wê yên zikmakî bixwe ne. Û bi pêşkêşkirina hemû derfetên xwe bo PKK, gelê me şanîkir kû daxwaz û hilbijartina wê çîye, û bi dayina qirara xwe a birra û bîryara xwe, li dijî terora faşîstî çavsor, çuqas xwedî zirave. Nexwe, xas tê dîtin kû gelê me bi şiara "HER TİŞT Jİ BO ENÎYA BERXWEDANA NETEWÎ" re, hişk girêdayî ye. Hemû mîlîtan û sempatîzanên Partîya me yên dilgur û hêja, aşkartine kû, daxwaza fetisandina netewekî nav kefen de, tucaran nikare qeder bê derivandin, dikarin vê biryara bêmaf û bêdad, paldayî ser hîmên xwe yên zikmakî li erdê bixin, û ji bona vê, jêhatîyên mirovî bes û têrin.

Ezmê mêrxasî û fîdakarîya mîlîtangerîya Partîyê kû bi caran li pêşberê çavan hatîye weşandin û vê talîyê de jî bi gîyana berxwedan û êrîşa 15ê Tebaxê, behtir zelal bûye, ne tenha aşkartîye kû, Partîya me hîma motorekî a kû dîroka me nûh û zînde dikê ye, herweha dengda kû xweragirtin bin hercûre hoyan de gengaze, lewma dîldarîya netewî-civakîya mîlletekî –şêwên hengamî û dorderî çibin bila be–, bi hêç ti şertan û hicetan nikarê bê qebûlkirin. Kesên vê rastîyê îlandikin, dakû gelê me ser bingeha hîma xwe a zikmakî rabê serpîyan, pêşengî û serokatîya gelê me dikinin. Kesên bi hîm û bawerîkî wûsa tekoşîn bilinddikin, wê –mîna vê şiarê de dîyar dibe "teknîka mezintirîn însane"– jêhatîbûna mirovatîyên xwe ta dawî deynin holê; wê bizanibin tevayî xurtîya mekanîzma cengê mêtingerî –kû mîna nikarê bê binkeftinkirin xuyan dike–, boşê derxênin, wê rola xwe a dîrokî –a ser xeta yekîtî û berxwedana netewî kû gelê me pê hewce ye– biqasî behra li ser wan dikeve, ta encamê bileyizin. Dakû gelê me nav ref û rêzên Enîya Berxwedana Netewî de kombikin û bicivênin, wê bêgotin bizanibin, dawîya vê gava kû avêtine, bicihbênin.

Lewma! Dakû hengameke wûsa xwedîrûmet, behtir bê jidandin, dakû yekîtîya gelê me bi pêşenga wê re, rojbiroj mîna polayê behtir zexm bibe, dakû bona vê yekîtîyê, di nav sefên enîya berxwedana netewî de manekî serxwe bê hesilandin; dakû bi sedqet, hezarqet û hêj behtir bilindkirina ezm, fîdekarî, hogirî, zanistî û birewerî, ew dîroka şerm û fedî li paş bimîne, demekî nûjen destpêbike, û em vê dema afirî bi serfirazî serjor bikin, herdem pêşde!

*** Bijî Tekoşîna Berxwedana Netewa Me, a Kû Bin Pêşengîya PKK Pêşvediçe!**

*** Serfirazî, Wê Bibe ê Gelê Me, ê Kû Xwe Nav Refên Enîya Berxwedana Netewî de, Yekdike û Radigre!**

SİLAVA ME, Jİ BO RİHÊ BERXWEDAN Û ÊRÎŞA 15ê TEBAXÊ!

Li gora nûçên me ji hin kanî û ajansên dengûbehsan girtî, şeva 15ê Tebaxê 1984an de, bi giranî li navenda Kurdistan, li hin derûdorên Kurdistana Bakûra-Rojava, li dijî cunta faşîsta kedxwar, refek ji livbazên berxwedanî û êrîşî pêkhatine. Ev livbazî leqayî şahî û dilxweşîya girsên gel bûn û lêkarîkî giring li seransera cîhanê afirandin; lewma mêtinger û împerîalîst nekarin tirs û bizdana dilê xwe veşêrin. Gora saloxên me ji hin kanîyên babetî girtin, ev livbazî bivî awahî serhatî bûne.

Şeva 15ê Tebaxê, li heremên navenda Kurdistan, li hin gund û navçên bajarên Çolamerg (Hekarî), Sêrt, Wan, Bedlîs û Mêrdînê, li dijî merkezên qereqolên mêtingeran, hin êrîşên partîzanan yên cûrecûre pêkhatine. Jî van êrîşan, yên mezintir li navçên weke Eruh, Şemdinlî, Çuqurca, Şirnex, Şirwan, Fargîn, Silopî, Dêrika Çiyayê Mazî û Başqale, û li hin gundên dora van navçan bicîhhatine. Ji ber serpêhatinan jêhatî tê têgihiştin kû livbazî bi rengekî bi plan û rêkxistinbûyî hatine birêvexistin.

Li gora nûçen ji BBC, hin ajansên dengûbehsan û saloxên gihiştin me, eşkere dibe kû livbazîkî li navça Eruhê li dora bajarê Sêrtê pêkhatî de, qereqola cenderman leqayî agirekî fireh a çekan bûye, û yekîtîyên leşkerîyên mêtingeran zeyîatekî giran ji can û mal girtine. Tê gotin kû bi kêmasî 5 serwan an leşkerên mêtingeran hatine kuştin û neh jê giran, gelek jî birîndar ketine. Partîzanên livbazî (aqsîon) pêkanîn, avêtine ser girtîgaha navçê jî û hemû derîyên girtîgahê vekirine, girtî serbest berdane. Destdanîne ser çekên li depoya qomutanîya cenderman û ser çekên kû li derên din bûn; perê ji bi hejmareke mezin çekên giran jî bixwere birine. Ji hopelora beledîyê, demekî dirêj propoxenda devkî li pêşberê gel kirine, bilî vê jî belavoka damezrandina HRK li nav gel belavkirine. Qeymeqamê navçê û serekê beledîyê rehîn girtine, gava xwe kişandine çiyan, wanan dîsa berdane. Partîzanan ti zeyîatekî (xusar) nedane û piştî bi serîbirina livbazîyan, xwe kişandine parêzgehîyên xwe.

Di livbazîyên navçên din de bicîhhatin, bi kêmasî deh leşker an serleşkerên dijminan mirine û bi kêmasî şeş, hin serwan ketine destê partîzanan û bûne hêsîr. Hejmara hêsîran, li kuderê hatine girtin, hêj dîyarî me nebûye.

Livbazî, bi hevkarî û têkilîya gel pêkhatine û leqayî keyfxweşîkî gewre bûne.

Ji hin heremên din li Kurdistan, saloxên aqsîonan dighîjin me, lê hêj îxbarên zelal berdestê me nebûne. Bes mîna ta nihan daxûyanî me bûye, hemû livbazî bi serkeftinî dawî pêhatine û partîzanên ti xusar û hunda nedane, xwe kişandine hêlên parêzgehî.

Mêtinger, Nekarin Tirs û Bizdana Dilê Xwe Veşêrin!

Livbazîyên 15ê Tebaxê, lêkarîkî bizdehîn di dilê kedxwaran de afirand. Li gora nûçên gihîştin û hilimîn weşan û rojnaman, bi tirsa derba girtin dûrî bûyerê, qomutanê girêdana awarta heremî çûye cihê rûdanan û bona operasîonan bimeşe, serkêşandin bidestê xwe girtîye. Dîsa, di nav wan de wezîrê karênhûndurî Ali Tanriyar, qomutanê gelemperîya cenderman û midûrê gelemperîya hêzênparastinê, gelek nûnerên MÎTê (Sazîya Îstixbarata Tirkîye) û komeke garana kûçikên faşîst ji hin faşîstên bi navûdeng hatine xopanê, dakû li ser bûyerê hûrkolînan bajon.

Di nav agahîyên direjî me bûn de, tê kifşkirin kû firok û jetên herbê li şer heremê difirin û derdor kirine bin seravêtinên gelek xedar û dijwar. Bi van operasîonan, avêtine ser navçe û gundan, gel ji lêdan û hingavtinan derbaskirine, hejmareke bilind ji kesên hêjar û welatperwer li qereqolan hingavtine. Di herema kû tê cerbên qirkirinan birêdixin, mêtingerên faşist bêeman û bihovî êrîşî gel dikin û bi hêrsa kû nikarin partîzanan bidest bixin, gundîyên binçav girtine, dixwazin bi rengê partîzan hatine girtin şanî bidin. Mêtingerên bin tirs û bizdanê, herkesê kû leqayî wî dibin, şika partîzanekî jê dikin, û wûsa tirsa xwe a kû ji gelê me sehdikin didin der.

Ji nûçên hilimîn weşanan, tê dîtin kû tirsa ji rûdanê tê sehkirin, tewrekî împerîalîstan a şirîkîye. Serqomutanê NATO Rogers, piştî bûyeran pêde, bi lezûbez hat Stenbol û Enqerê û hevpeyvînek bi Evren û Urug re pêkanî. Piştî serqomutanê NATO Rogers wûsa bilez hat Tirkiyê, li ser "hin pirsên pêwîst yên leşkerî" danûstandin pêkanîye, lê li ser têdayîya hevpeyvînê tiştek li rojnaman û hêlperkên weşanan dîyar nebû.

Vê navberê de ajansa nûçên Almanya (DPA) vêna da dengdan: "Yekîtîkî qomando ji hêzên çekdarîyên Tirk, bi 4.000 kesan kû bi xusûsetên taybetî hatîye perwendekirin, bona hêzên 'kêrîkar' bişopîne, ji herdû tixûban (gw. Îran û Îraq) 50 km. ket nav erdên derveyî." Operasîonên bi alîkarîya balafiran tên ajotin, bilî hêzên derdorî, tîmên ji hewayê dadikevin ser erdê û livên qomando jî, bikartênin. Daxuyanîya û danezana qomutanîya girêdana awarte, derheqê seravêtinan de, tê eşkerekirin kû li bajarên Bedlîs, Mûş, Sêrt, Wan, Çolamerg û Mêrdînê hemû bajarên navçeyî, çiya, heremên dehlûdar, her cihên din, qul bi qul tên sehkirin û piştî binkeftina girtin, mêtinger daxwazên planên kû bikarbênin şexsem dan der.

Talîya rûdan û serpêhatinan, nav refên artêşa Tirk de, guhurandinên nûh pêkanîne û qorgeneral Adnan Dogu anîne qomutanîya ertêşa duwemîn.

Cunta û berpirsîyarên sazûmanê, bi endamên MÎTê re tim xwe civandin û tê fahmkirin kû, dixwazin li dijî heremê plan û dekûdolabên nûh pêşvebibin. Serekwezîrê cunta Turgut Ozal, serekê qurmaya gelemperî Necdet Urug û wezîrêderveyî Vahit Halefoglu, mêjûya 22ê Tebaxê de civîneke 3 seet pêkanîn, dûre "operasîonek li erdên Îran an Îraqê ne qale" gotin, bi vê dîyarkirinê, bawerî, zen û şika li derheqê tevgerên wûsa behtir mezin bû.

Serekê cunta Kenan Evren jî, êrîşên firokan yên li dijî gel û nêzîk qontrol û guhdarî dike û dûhev bi serekê gelemperîya qurmayê Necdet Urug re civînan pêktêne, hevpeyvîn û dîtinan têkûz dike.

Ligel van êrîşan, mêtingerên faşist lewra serecem û encamên serkeftinê bidestneanîne, li xopanê ji alîkî terorê dorfireh dikin, ji hêla din jî, ji hoperloran îstên navan didin nasdan û dengdan û bi vî awahî tirsandina girsên gel raman dikin.

Dûmahî di rûpelê 18an da ye

"Bize yüklediğiniz suçların delili yoktur ..."

Baştarafı 5. Sayfada

sine önderlik yapılmasını istiyor, fakat bunu, devletin baskısından dolayı açık söyleyemiyor. Bu durumda, devrimin er veya geç olacağına inanıyorum. Çünkü halk, ekonomik bunalım içinde kıvranmakta, bir parça ekmeği dahi zorla bulmaktadır. Eskiden devlet bir verir iki alırken, şimdi yarım veriyor, beş alıyor. Halkın devlete karşı güveni yok, eskiden orduya güveniyor ve kurtarıcı olarak orduyu görüyordu, yalnızca polise nefret duyuyordu. Şimdi ise, orduya da nefret duymaktadır. Çünkü, hertürlü baskıyı ve işkenceyi yapan ordudur, bu yüzden orduya ve devlete karşı büyük bir kin, nefret ve güvensizlik var.

Bazı yerleri gezdiğimde; genel olarak buradaki halk, devrimcilere kin, nefret falan duymuyor, tek kurtarıcı olarak devrimcileri görüyor. Hainler ve devletle çok sıkı bağları olanlar dışında, halktan hiç kimse devlete güvenmiyor.

Soru- *Son olarak, Partimizden her hangi bir isteğinizin olup olmadığını belirtir misiniz?*

Cevap- Partimiz, bazı şeyleri bizden daha iyi biliyor, bizim düşünemediklerimizi düşünebiliyor, bundan dolayı söyleyeceğim fazla bir şey yok. Yalnız, bilindiği gibi, düşman bizi ekonomik olarak da yıldırmaya çalışıyor, bu nedenle durumu mağdur olan ailelere yardım edilse iyi olur.

Düşman, bazı bilinçsiz aileler üzerinde oynayarak; "*bakın, çocuklarınızı bu duruma düşüren devrimcilerdir, bugün bir avukat parasını bile bulamıyorsunuz*" gibi şeyleri geliştirip, aileleri devrimcilere nefret eder konuma getirmeye çalışıyor. Bu tutuklu ailelerinin sömürgecilere teslim olmaması için, her alanda olduğu gibi, maddi olarak da biraz yardım edilmesi gerekir. Tabii yalnızca maddi yardım yetmez, bunun yanında esas önemlisi manevi yardımdır.

25 Haziran 1984

"15 Ağustos eylemleri bizim bir halk olarak..."

Baştarafı 13. Sayfada

dir. Eğer halkın desteği olmasaydı PKK bu eylemleri gerçekleştiremezdi. Halkın desteği olmaksızın bir tek karakol dahi basılamaz. Kürdistan halkı, "bizim artık kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur" demekte ve herşeyi göze almış bulunmaktadır. Bu nedenle küçük-burjuvalar hiç de halkın düşüncelerini değil, ancak kendi acizliklerini, devrim kaçkınlıklarını dile getirmektedirler.

Ülkede halkımız mücadeleye böyle sahip çıkarken, Avrupa'da bulunan bizlere de görevler düşmektedir. Avrupa'da yapılması gereken, ülkede gelişen mücadeleyi desteklemektir. Bizlerin yolunu aydınlatan **Serxwebûn** gazetesinin tüm yurtseverlerce okunması gerekir. Aynı şekilde, yürüyüşler, geceler vs. düzenlemek ve bütün gücümüzle bunlara katılmak gerekir. Bu tür eylemlerle ülke mücadelesine omuz verilmesi zorunludur. Zaten buradaki gelişmelerden Kürdistan halkı haberdar olmaktadır. Örneğin, Hannover-Hanau'dan Bonn'a kadar yapılan uzun yürüyüşten halkın haberi vardı. Ve bundan çok memnun olmuşlardı. Buradaki gelişmeleri duyan halk mücadeleye daha da sıkı sarılmaktadır.

Kürdistan halkının bir sözü vardır: "*Şêr şêre; çi jine, çi mêre*"(Aslan aslandır; erkeği, dişisi yoktur). Bu sözün gereklerininin yerine getirilmesi ve herkesin kendi görevini yapması gerekir. Ben kendi üzerime düşen her görevi yerine getireceğim. Aynı şekilde bu, hem Avrupa'dakilerin, hem Kürdistan'dakilerin ve hem de Türkiye'dekilerin yerine getirmesi gereken bir zorunluluktur.

12 EYLÜL DARBESİ YENİ BİR YILDÖNÜMÜNE DAHA GİRERKEN SORUNLAR VE GÖREVLERİMİZ

Baştarafı 10. Sayfada

özelliğini bile taşıyanlar bir halkın kaderi ve geleceğiyle oynanmasına asla müsaade etmez ve destek olmazlar. Cuntanın halklarımız üzerinde uyguladığı baskı, katliam ve zulüm 5. yılına girerken, bu güçler halka verilmiş sözlerine ne kadar sadık kaldıklarını değerlendirmek ve şimdiye kadar yerine getirmemiş oldukları görevlerini yerine getirmek; bunun için de kendi eksik ve yetersizliklerinin üzerine giderek doğru devrimci düşüncede karar kılmak zorundadırlar.

Devrim ve karşı-devrim arasında mücadelenin kızıştığı ve safların giderek ayrıştığı bu dönemde, her güç kendi rengine bürünmek durumundadır. Zaten mücadelenin gelişimi ister istemez bunu sağlayacakve ortaya çıkaracaktır. FKBDC gibi, halklarımızın halk demokrasisi yolunda önemli bir güç ve adım olan, bir birliğe sahip çıkılmak ve ilerletilmek zorundadır. Ancak bu cephe temlinde Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadele sorunları çözümlenebilinir vefaşist cuntanın yıkımı gerçekleştirilebilinir. Böylesi bir cepheye sahip çıkılmasının zorunluluğu günümüzde önemini daha da arttırmış; karşı-devrimcilerin bloklaşmasına karşı devrimci bir cephe ile karşı çıkma zorunluluğu daha da acillik kazanmıştır. Cuntayı içine girdiği krizde boğmanın biricik yolu her iki halk açısından da FKBDC'de ifadesini bulan programın gerçekleştirilmesi ve öngörülen örgüt ve mücadele biçiminin hayata geçirilmesidir.

5 - 15 AĞUSTOS DİRENİŞİ VE 12 EYLÜL CUNTASINA KARŞI MÜCADELE SORUNU

15 Ağustos 1984 günü başta Eruh ve Şemdinli olmak üzere, Kürdistan'ın 4 ilini kapsayan çeşitli ilçe ve köylerde konulan eylemlerle, KUDH'nin yeni bir döneme girişi ilan edilmiş; adeta bir bekleyiş içinde olan halkın umutları yeniden canlandırılmıştır.

Sömürgeci-faşist cuntanın elebaşlarının, 12 Eylül sonrasından bu yana sürekli olarak gördükleri korkulu rüyaları gerçekleşmiş ve hem de beklemedikleri bir tarzda karşılarına çıkmıştır.

PKK'nin II. Kongre sonrası ülkeye yönelik olarak yürüttüğü faaliyetlerinin önüne geçemeyen cunta, bu çalışmaların ürünlerini hiç de geç olmayan bir süre içinde yansıtacağını çok iyi bildiğinden, kendisini hazır tutmuş; fakat yine de en zayıf anında yakalanmaktan kurtulamamıştır. 15 Ağustos eylemlerinin etkisi sadece yeni bir dönemi açmakla sınırlı değildir. Bu eylemler aynı zamanda cuntaya ve provakasyonlarına indirilmiş bir darbe, mücadeleden vazgeçilmezliğin de bir kanıtı olmuştur. Açık ki, etkisi bu kadar geniş olan eylemler yansısını Türkiye devrimci hareketi üzerinde de gösterecek, onları da tavır belirlemek zorunda bırakacaktır. Bu eylemler, aynı zamanda Türkiye devrimine de ışık tutmakta, bu devrimin nasıl geliştirilmesi gerektiği konusunda da açıklık kazandırmaktadır.

Faşist cunta, bu boyutta beklemediği eylemlerin üzerinden 1 ayı aşkın bir süre geçmesine rağmen, hala operasyonlarını sürdürmekte ve sıradan halkı tutuklayarak, katliamlara girişmektedir. Gelişmelerin cuntayı sonderece rahatsız ettiği açık bir gerçektir. Şimdiye kadar uygulayıp, sonuç almak istediği oyunlarının, 15 Ağustos direnişi ile boşa çıkarılması, cuntayı yeni yönelimler içerisine sevkedecektir. Her ne pahasına olursa olsun eylemlerin yarattığı etkiyi kırmak veya hiç olmazsa zayıflatmak için, benzer girişimlerini sürdürecektir. Onun varlığını koruması, içine girdiği çürüme ve çöküş sürecini uzatması, ancak KUDH'nin ezilmesiyle mümkün olacaktır. Bu nedenle, esas olarak okun hedefine alınan KUDH olmaktadır.

15 Ağustos direniş eylemleri sol'un dayanmak istediği burjuva muhalefetin çürümüşlüğünü ortaya çıkarmış, "demokrasiye dönüş" vb. sahtekarlıkların birer aldatmaca olduğu gerçeğini bir kez daha kanıtlamıştır. Burjuva muhalefetin sahteliğini ortaya çıkarmış, yüzlerinin daha da belirginleşmesini sağlamıştır. Kısaca, akla-karanın ayrışmasını, herkesin kendi gerçek yüzüyle ortaya çıkmasını gerçekleştirmiştir. Bundan dolayıdır ki, geçmişte şu veya bu şekilde kendilerini gizleme olanağı bulabilen birçok çevre, artık üzerindeki sis perdelerini kaldırarak, gerçek yüzüyle açığa çıkmıştır.

Sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva güçlerinden bazıları, faşist cuntaya ve emperyalizme güçlü darbeler indiren bu eylemler karşısında bilinen konumlarını sürdürmektedirler. "Provakasyon", "zamanı gelmemiştir", "halk katliama götürülüyor" vb. gibi iddialarla eylem kötülenmek ve yarattığı etki zayıflatılmak istenmektedir. Yine eylem, yüzlerindeki sahte "ilericilik, yurtseverlik" maskesini de düşürdüğünden, bu gelişmeler karşısında daha fazla paniğe kapılmaktadırlar. Faşist cunta bile kendi varlığına yönelmiş ciddi bir eylem olarak değerlendirirken, bu güçler, bunu görmezlikten gelerek, hiç de böyle bir şey olmamış gibi davranmaktadırlar. Açık belirtelim, bu güçlerin içine girdikleri tavır, bizleri şaşırtmadı. Böyle bir tutum içine girecekleri ve kendi sahteliklerini gizlemek için bu şekilde saldıracakları açıkça görülmekteydi. Eşyanın tabiatı gereği, zaten olması gereken de budur.

15 Ağustos direniş eylemleri bu güçlere tanınmış ve kullanabilecekleri en son şanslarıdır. Geçmiş olumsuzluklarını aşma ve direniş yoluna girmede önemli bir fırsat durumundadır. Ve bu güçler yeterince bu gelişmelerden ve sonuçlarından yararlanıp, eksik ve yetersizliklerini giderme olanağına sahiptirler. Ama, bu olanakdan ne kadar yararlanmak istedikleri, tavırlarından açığa çıkmaktadır. Bu konuda bir tek olumlu adım bile atamamaktadırlar.

Akla-karanın ayrıştığı ve herkesin gerçek rengiyle ortaya çıkmak zorunda olduğu bu dönemde, bu güçler de esas yüzleriyle çıkmalıdırlar. Kendilerine yurtsever-devrimci diyorlarsa, açık ki en doğru tavır, hiç tartışmasız 15 Ağustos direnişini yaratan PKK ve onun önderliğindeki Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'ne saygılı olmalarıdır. Bugün Kürdistan'da en sıradan bir yurtseverin görevi bile, tüm gücüyle ulusal direniş mücadelesi ve onun önderi PKK'ye destek olmak ve aktif mücadeleye atılmaktır. İşte 15 Ağustos direnişi, sömürgeci-faşist cuntaya karşı mücadeleyi netleştirmiş ve herkesin neye sahip çıkması gerektiğini aydınlatmıştır.

Sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformist güçleri, Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin yurtdışı kolu olan Semir provakasyonuna kanat germekten vazgeçmelidirler. Kürdistan ve Türkiye'de mücadele geliştirme cesaretini kendilerinde görmüyorlarsa da, en azından bu mücadeleyi geliştirenlere ve yüzyılların karanlığını yırtarak aydınlık bir gelecek yaratanlara saygılı olmalı, onların direniş ve mücadelesine küfretmemelidirler.

İşçisi, köylüsü, esnafı ve genciyle Kürdistan halkı! Yüzyılların karanlığına dur demenin, yine 4 yıldır bizlere kan kusturan sömürgeci-faşist cuntaya karşı savaşmanın zamanı gelmiştir. Haki'lerin, Mazlum'ların, Hayri'lerin, Kemal'lerin ve Mehmet'lerin ellerinden düşürmedikleri direniş meşalesi, bugün Kürdistan'ın dağ doruklarında alevlenmektedir. Şimdi bize düşen görev, kendi yüreğimizi de bu alevin harıyla meşale haline getirmek ve bütün gücümüzü seferber etmektir.

Sonuç olarak; Kemalizm, 12 Eylül'le birlikte içine girdiği çöküş ve çürüme sürecini durduramamıştır. 15 Ağustos direnişi ise bu süreci geri dönülmez bir noktaya getirmiştir. Kemalizmin 60 yıldır sol'a karşı uyguladığı "ezme ve satınalma" politikası iflas etmiş, açık yüzü teşhir edilerek, bizzat PKK'nin geliştirdiği direniş temelinde boşa çıkarılmıştır.

Sömürgeci-faşist cunta 5. yılına girerken, böylesi ağır sorunlarla dolu bir yük taşımaktadır. 4 yıldır zorla engellediği çöküşü, artık kaçınılmaz bir noktaya gelmiştir. Bu noktada, tüm görev TDDH ve KUDM'ne düşmektedir. KUDM kendi payına düşeni hem de en fazlası ile geliştirmektedir. TDDH de kendi rolünü oynamaya başlamalı, halklarımızın ortak mücadelesinin bir gereği olan FKBDC'ye ve programına sahip çıkarak, onu geliştirip, güçlendirmelidir.

Destpêk di rûpelê 17an da ye

Danezana Damezrandina Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) û Livbazîyên 15ê Tebaxê, Leqayî Şahî û Dilxweşîya Gel Bûn!

Girsên gel kû digel roja 15ê Tebaxê de refek êrîşên livbazîyan jîyankirin, ji belavokên hatin belavkirin, danezana damezrandina Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) jî, pêhesîyan û bi dîtina kêlîya li hêvîya wê bûn, hatî, ketin nava jîyaneke şahî, dîlanî û dilgeşî yê. Ji ber sedema kû gel di şexsîyeta van livbazîyên serkeftinê de, rih û qinyada berxwedana xwe a kû ji nûhve de zînde dibe dît, bilî her babet pîkolî, nîr û hingavtinan ezmê bîrûraya tekoşîn û xweragirtina xwe, tûjtir kir, behtir xwe li dora Partîya Karkerên Kurdistan (PKK) civand û hevkarî û alîkarî da bîzavê. Zexelî, bêxîretî, jîyana xwedîtirs û rojên sotin û kovanên sedsalan, gav bi gav xwe diqulibênin rihê tekoşîn û liberxwedanê. Êrîşên aqsîonan yên kû wê bidomin, ev gîyan û bîrûraya berxwedanê, wê behtir pêşve bibin, zexmûxurt bikin û eşkereye kû wê biqulibe hîmûhêzeke ragirt.

Ev livbazî, ne bûyerên berrabûnên weke kû hin dor îddîadikin an wê bikinine. Ev livbazî, bi rengê keda xebatekî zanistî û rêkxistinî derketne holê. Rayên xwe ji keleporên berxwedana tevgera me digrin. Ev livbazî, bi damezrandin û sazûmankirina PKK re girêdanekî ji nêzîk, diden der.

Mîna tê zanîn, PKK ji pêvajokî dirêj bû, amadekarî û hazirîyên xwe yên pratîk û rêkxistingerî li derveyî welat didomand. Bi komcivîna (kongre) II. a kû pêkanî, teqtîqa partîbûna xwe behtir zelal û ronîkir û talî danezana kir kû xetûxêza rêzanîya xwe kû rastîbûna wê hatibû ceribandin, dakû jîyanê de pêkbêtin, bîryara kişandina têkoşîna pratîk li ser xaka welat da, daxûyanîya destpêka pêvajoyek nûh da dengdan. Dakû li gor vê teqtîqê tekoşîna pratîk û rêkxistingerî pêşvebibe û bilindbike, li hin derûdorên welat yên stratejîk xwe bicîh kir.

Ev hazirîyên bi nêzîkahî ji dû salan virde ye pêktên, gihane merhelekî eşkere, li dijî şerê mêtingerîya faşîst û vebirandinan, tekoşîna pratîk û bi taybetî tekoşîna çekdarî ê din xwe dizorîne. Weke kû li her demê bûyî, vê dema nihan de jî, PKK bawerîya xwe bo midahalekî li ser vê xetê anîye û karûbarên xwe yên pratîk-rêkxistingerî dijwarkir û lezand. Ji bona vê armancê, mîna di belavoka mêjûya 15ê Tebaxê de hat danezan, "... *bi armanca pêkanîna rizgarîya netewî û civakî a gelê me, afirandina atîya wê a serbixwe û azad, li dijî mêtingerîya faşîst, tekoşînê bi azînên çekdarî bimeşênin, HÊZÊN RİZGARÎYA KURDİSTAN (HRK) hat damezrandin.*

"*HRK armanca bi çekdarî birêvebirina tekoşîna gelê me, a bin pêşenga PKK kû li dijî împerîalîzmê, mêtingerîya Tirkên faşîst û nokerên xweyîcih, bo serxwebûna netewî, civaka demokratîk, azadî û yekîtî dajo, dike. Lewma, wê li dijî terora faşizma mêtinger zora şoreşgerî bikarbêne û hîma şoreşger a gelê me di vê qadê de jî derxîne holê û birêxistin bike...*"bivî awahî, li gor lêhatîya vê armancê bizav hate ajotin. HRK hedefên livbazîya xwe jî wûsa danîye pêşçavan: "*...HRK, bin hoyên terora faşîzma mêtinger kû bi azînên hovtirîn tênajotin, û di şerê li hemberê vê de, diafire. Qatilên faşîstên mêtinger, xwînxwar, pîkolîkar û zorbazên rêzanî û leşkerî, û dijminên gel wê bibin nîşana tekoşînê û ev, wê rîya pêşvebirina tekoşîna şoreşger veke. Gava, li dijî terora faşîst li Kurdistan û Tirkîye platforma şoreşgerîya pratîka tekoşînê bikarbêne û tekoşîna şoreşger bighijîne merhelekî girsên gel cihê xwe tê digrin, hingê wê bighîje erkên xwe yên bingehî.*"

Mîna ji wezîfên HRK danîye pêşîya xwe, eşkere tê fahmkirin, wê ev livbazî berdewam bikin û wê qadên berxwedanê yên nûh zabibin. Ev aqsîonên bi rengê tivancekî mirinê, tirs di dilê dijmin de diafirînin, wê şahî, xweşî û dilgurîya gel biqulibênin berxwedanekî xweragirt, bi hêrsûgir. Wê bawerî û mêrxasîya gel li derheqê van livbazîyan zêdebibe û di nav tekoşîna çekdarî de, wê perwendî, ronakbirî, bireweberî, zanistî û rêkxistingerî pêşbikeve. Livbazîyên şoreşvanî, wê rîyên li pêşîya tekoşîna pratîk vekin û tengezarî û kêmasîyan ji holê rakin.

Ligel van, gava ev livbazî, bêemelî (pasîfîst), bizdan, ji doz vergerokî, îxanet, xwesiparî û bihevrexebatdarî, bi erdê re bike yek û biperçiqîne, wê rêkxistingerîya liberxwedanê jî zexmbibe û bona avakirina Enîya Berxwedana Netewî, wê rikn û bingehên jidandî û dijwar pêkbêne.

Her babet zordanên mîna provaqasîonî, hilweşandkarî, pejilandin, xerakirin, rizîbûn, belavbûn hwd. yên kû ji hundur an ji derve tên, wê bi jîyana xwe a pejilî leqayî husranê bibin, hîm û qudreta tu kesî nikarê wan, ji encamên wan ê bêderfet, xelas bike.

Ê din rîya jîyan û hebûnê, tenê berxwedane. Hemû riyên din, riyên bihevrexebatdarî û xwesiparîyê ne. Kesên xwe li dora ala xweragirtinê balifandine, wê afirandina atîya xwe a xwedîrûmette, cihê xwe yên bişeref û berze bistênin. Kesên nav herî û gemara xwesiparî û îxanetê xwe çikandine, wê di nav vê kîretê de bigevizin û bifetisin, wê sûç û gunehên xwe yên dîrokî bi hêç tiştekî nikaribin biniximînin û wê li pêşberê şoreşê, hisaba kirinên xwe bidin.

*** Hezarcaran Silav Bo Kesên Ala Berxwedanê Destgirtine û Tirs Berdidin Dilê Dijmin!**

*** Silav Jibo Rihê Berxwedan û Êrîşa 15ê Tebaxê!**

*** Silav Jibo Partîzanê Kû Li Banîdevên Çiyan Şerdike!**

ERMENİ "TEHLİKESİNİN" YENİDEN GÜNDEMLEŞTİRMESİNİN ARDINDA ...

Baştarafı 2. Sayfada

tekar ikilemi tekrarlamak istemektedir. Ve her bakımdan Atatürkçülüğü başarıyla oynama iddiasında olan cunta, bu konuda da başarısına güvenecektir ki, sonderece yaratıcı bir iş yapmışcasına veya önemli bir icatda bulunmuşcasına bu politikaya sarılmakta, gölge kabilinde bile tehlike olmayan bu meseleleri en büyük tehlike olarak emekçilerin karşısına çıkarmakta ve sonuç almaya çalışmaktadır. Cumhuriyetin kuruluşunda böyle bir nedenin de payı vardı. Ancak günümüz koşullarında bu tehlikenin olmadığı açıktır. O halde, bugün Ermenilik, Rumluk tehlikesine sarılmak kadar demogojik bir propaganda türü olabilir mi? Açık ki değil. Ancak, Türk emekçilerinin bilinci burjuvazi tarafından tarihsel olarak çarpıtılmış, onlar her zaman Ermeniliğe, Rumluğa karşı kin, öfkeyle doldurulmuşlardır. O halde, yine bu silaha sarılmak, yararlanabileceği kadar yararlanmak bu sınıfın çıkarı gereğidir."

Emperyalizm ve NATO'nun çıkarlarıyla da denk düşen TC'nin bu politikası gereği, görüldüğü üzere Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin adından bile söz edilmez ve hatta bir çete biçiminde gösterilmek istenirken, Ermeni tehlikesi tüm halkın karşısında birleşmesi gereken bir sorun olarak öne çıkarılmaya çalışılmaktadır. ABD Temsilciler Meclisi ve Senato Komisyonu tarafından alınan son karar sonrasında cunta basının sıradan bir izlenişi bile bu gerçekleri görmek için yetecektir. M. Ali Kışlalı, 16 Eylül tarihli yazısında, alınan bu karar karşısında Türk yetkililerini soğuk kanlılığa davet ederken, aynı zamanda ABD'yi de Türk-ABD dostluğuna zarar verecek girişimlerden kaçınmaya çağırmakta ve "*iyimserlikle, beklenenle olmazsa, henüz Çankaya'daki köşkünde sukunet içinde gelişmeleri seyreden Cumhurbaşkanı'nın da sesini yükseltmesi beklenebilir. O taktirde başka önlemler de gündeme gelebilir. Çünkü bu durum ABD askeri yardımına da* benzemez, **Türkiye için var olma sorunudur**" demektedir. Ve yine hemen her yazıda, Türkiye'nin ABD'ye sunduğu havaalanları, askeri sahalar ve uşaklıkları açıkça söylenerek, eğer Türkiye'nin bütünlüğünü tehdit eden tehlikelere karşı TC sonuna kadar desteklenmezse, bu uşaklığın bir koz olarak kullanılacağı belirtilmektedir. Söz konusu tehlikenin adı "Ermeni sorunu" konulmuş olsa da, yazılanı ve söyleneni herkes Kürdistan diye okuyup, böyle anlamak durumundadır. TC bugün, son günlerini yaşamanın sancıları içerisindedir. Uşaklıkta bile sınır tanımayan ve her şeyleriyle kendilerini ABD ve diğer emperyalistlerin kucağına atmış olan Türk hakim sınıfları, yaranın her gün biraz daha deşilmesi ile iliklerine kadar duydukları korkulu sancıyla, efendilerinden medet ummakta ve Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini ezmek için verilmiş olan ortak karara sadık kalmaları doğrultusunda, onların sadık kalacaklarını bile bile, feryat etmektedirler. Oysaki, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin bu konuda fazlaca feryat etmesine hiç gerek yoktur. Dün Ermeni halkını kılıçtan geçirirken, ABD ve diğer emperyalist güçlerden nasıl sonuna kadar destek almış ve yine bu katliamların insanlığın bir utanç belgesi olarak söylenmemesi için bunlarla nasıl bir ortak çabanın yürütücülüğünü yapmışsa, bugün Kürdistan halkına karşı açtığı imha savaşında da bu suç ortakları onunla sonuna kadar beraber olacaklardır. Bunu kendilerinin de bildiği açık bir gerçektir. Ama, halklarımızı ve dünya kamuoyunu sergiledikleri bayat bir oyuna inanacak kadar gözü kapalı sanmaları da bir gafletten başka bir şey değildir. Bugün herkes bilmektedir ki, Kürdistan'da bir Ermeni sorunu değil Kürdistan halkının Ulusal Direniş Mücadelesi vardır. Cunta ve emperyalistler tarafından yapılan hazırlıklar, bu hareketi bastırmaya yönelik savaş hazırlıklarıdır. Ve açık ki, bu kanlı plan ve oyunlar, hiç bir biçimde saklanamayacak, hiç bir demogoji gerçeklerin üzerini örtmeye yetmeyecektir.

"Sıcak" Bir Ziyaret...

Baştarafı 6. Sayfada

lerini belirtmişti. Türkiye'deki demokrasinin Konseyce de onaylandığını söyleyen Özal, F.Almanya'daki Türkiye aleyhtarı siyasal faaliyetlerin durdurulması için çabaların artırılmasını istemiş ve bunun tersi bir tutumun ilişkileri içerisinde anlamsız olduğunu belirtmiştir. Şu açık bir gerçektir ki, 1980 sonrası siyasal iltica akınına uğrayan F. Almanya'da siyasi ilticacılar üzerinde geliştirilmek istenen politika, istenen amaçlara ulaşmamış ve tüm çirkefliğiyle deşifre edilmiştir. Militan özün tüketilme çabalarına karşılık, PKK'nin dayattığı militan devrimcilik bu sahadaki oyunların boşa çıkarılmasında temel bir rol oynamıştır. Siyasi ilticacıları ve işçi kitlelerini ülke devriminden uzaklaştırarak, ekonomik ve bir takım kültürel sorunlarla boğma amaçları, bu yönlü çabalara ve yoğun propagandalara rağmen, PKK direnişçiliğinin militan setine çarparak sonuçsuz kalmış, bu görüşlerin savunuculuğuna soyunanlar da teşhir ve tecrit olmuşlardır. Almanya ve Türkiye arasındaki görüşmelerde, ele alınan konulardan birinin de bu olması kaçınılmazdır. Ve açık ki bu da, ülkede gelişen mücadeleye doğrudan bağlıdır. Alman emperyalist güçleri TC'ye, sınırları içerisinde ve hatta dışında, ulusal direniş güçlerini ezmesi için her türlü askeri ve siyasi desteği sağlarken, bunun Avrupa'ya da yansımaması olası değildir. Kürdistan'da gerçekleşen ve tüm dünyanın dikkatlerini bir kez daha Kürdistan'a çeken 15 Ağustos eylemleri sonrasına denk gelen, bu samimi ziyaret, düşünen her kafanın birçok soruyu birden sorması için yeterli bir nedendir.

TC ve FAC, kanlı bir ortaklık içerisindedirler. Bu kanlı ittifak kendisini her düzeyde yansıtmaktadır. Sonuçları tüm bölge halkları açısından çok ağır olacak olan bu ilişkinin teşhir ve tecriti, demokrasi güçlerinin başta gelen görevidir. Özellikle F. Almanya'daki demokrasi güçleri ve ilerici çevreler, Alman burjuvazisinin Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu sahasında üstlenmiş olduğu bu kanlı rolü kesinlikle deşifre etmeli ve uygulanmasına izin vermemelidirler. Özal'ın son Almanya ziyaretinin bu kanlı yüzünün ne kadar görülebildiği de bu noktada önem kazanmaktadır. Yapılan protestolar ve sınırlı da olsa Alman kamuoyundan gelen tepkiler, bu ittifaka karşı küçümsenemeyecek adımlar da olsa, açık ki geliştirilmesi gerekmektedir. Belirtelim ki, bu, sadece halkımızın ve Türkiye halkının çıkarlarının bir dayatması değil, insanlığın zorunlu bir dayatması olmaktadır.

Parti Önderliğimize Yönelik Saldırılar Sonuçsuz Kalmaya ...

Baştarafı 1. Sayfada

dener, suikast ve komplo girişimlerinde bulunurken, öte yandan da "sol" maskeli kolları vasıtasıyla aynı saldırıları değişik biçimlerde de sürdürmüştür. O böylece, önderliği imha etmeye ve bunu başaramadığında ise iftiralarla gözden düşürmeye gayret etmiştir. Yarattığı ajan örgütler vasıtasıyla gerçekleştirmeye çalıştığı imha planı, 1977 yılında Haki Karer yoldaşın katledilmesiyle açığa çıkan sömürgeci burjuvazi bugüne kadar da kanlı emellerini gerçekleştirme çabalarını sürdürmektedir. Daha bir tomurcuk halindeyken önderliğe yöneltilen bu saldırı, düşmanın halkımızın umutlarını yeniden karartmak için nereye yöneleceğini ilk günden ortaya koyan girişimi oldu. Nitekim daha sonraki gelişmeler de, bunu açıkça gösterdi. Koyu bir sömürgeci hakimiyet altında adım adım yok etmeye çalıştığı, tüm örgütlenmelerini dağıtarak kendi sömürgeci-ulusal örgütlenmesini hakim kılma çabaları içerisinde olduğu Kürdistan halkının kurtuluşu doğrultusunda ayağa kalkması için örgütlü bir güce ve yol göstericilere olan ihtiyacını çok iyi bilen sömürgeciler, Haki Karer'in katledilmesi ardından amaçlarına ulaşamadıklarını gördüklerinde sinsi tertip ve planlarını daha da geliştirdiler. Bağımsızlıkçı-devrimci iradenin bütünleştirdiği ve çelikten kıldığı bu küçük topluluğu dağıtmak, onun tüm halkı kucaklamasını önlemek için sahte örgütler yaratarak, saldırılarını iki yönlü olarak sürdürdüler. Doğrudan imha planları her zaman gündemlerinde olmak koşuluyla, Stêrka Sor, Tekoşîn vb. örgütlenmelerle içte dağıtıcılık, yıkıcılık ve çatışmalar yaratmaya yöneldiler. Yine, "Aydınlık" gibi tescilli uşakları olan "sol" maskeli çevreler eliyle en akıl almaz iftiraları toplumun içinde yaygınlaştırarak, "çamur atarım, izi kalır" mantığıyla önderliği küçük düşürmeye yönelik kampanyalar açtılar. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi öncesinde yaygın bir biçimde geliştirilen bu saldırı ve karalamalar halen unutulmuş değildir. Bu açıdan, şimdi karşımızda gördüğümüz ve açıkça ilanı yapılan alçakça saldırı ve karalamalar kamuoyunun yabancısı olduğu taktikler olmamaktadır.

Bu saldırılar, 12 Eylül sonrası çok daha pervasızca sürdürüldü. Cezaevlerinde imha amaçları açıkça ortaya konuldu. PKK önderliğinin imhasını temel bir amacı olarak önüne koyan faşist cunta, cezaevindeki tutuklu bulunan önderlerimize imha emellerini açıktan söylemekte ve günlük işkencelerle emellerine ulaşmanın çabasını sürdürmekteydi. Devrimci iradenin eğilemeyeceğini, teslim alınamayacağını, önderlerimizin görkemli direnişi karşısında korkuyla gören sömürgeciler, nitekim bu kanlı emellerini gerçekleştirmekten de geri durmadılar. Kimisini yakarak, kimisini boğarak ve işkence tezgahlarında hücrelerine kadar doğrayarak işkencelerle katlettiler. Ama bu düşman için, amaçlarına ulaşmasında yeterli değildi. Herşeyden önce cezaevlerinde her türlü işkence ve katliama rağmen direnişin kırılamaması PKK iradesinin eğilememesi olayı vardı ve bu direnişin her gün biraz daha yükselmesinin kaynağı oluyordu. İşte bu noktada düşman, bir yandan Şahin-Yıldırım ihanet çetesi eliyle teslimiyet eğilimini körükleme, PKK karşısına kendi örgütünü –yani ihanet şebekesini çıkarma çabalarını alenen sürdürmeye yönelirken; dışardaki Parti önderlerine karşı komplo ve Partiyi yıkma çabalarını da hiçbir gizleme gereği duymadan açıktan sürdürmeye başladı. Semir haini böyle bir dönemde faaliyetlerini hızlandırarak, düşmanın Partiyi yıkma emellerini gerçekleştirmenin bir aracı olduğunu açıkça sergiledi. Ve yine bu süreçte, özellikle Kürt küçük-burjuva reformistleri eliyle en akıl almaz iftiralar, adına gazete denilen kağıt parçalarında ve kulaktan kulağa yayılmaya çalışıldı. 1983'ün bahar aylarında PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'de yakalandığı haberi, Fransız Haber Ajansı tarafından kamuoyuna yansıtılırken, yine aynı kaynaklı bir haberle PKK içinde bölünmelerin olduğu, "despot PKK"ye karşı "ılımlı-demokrat bir PKK" amacında olanların ayrıldıkları haberleri yayılmak istendi. Hatırlanacağı üzere, aynı süreçte yeni adı TKSP olan "Özgürlük Yolu" tarafından "Devrimcilik mi Terörizm mi-PKK Üzerine" adlı bir kitap da yayınlanarak, ağza alınmadık küfür ve iftiralarla PKK önderliği hedeflenmekteydi. Dışarda bu tür düşman faaliyetleri sürdürülürken, cezaevlerinde idam kararları açıklanmış, Türk ordusu Güney Kürdistan içlerine kadar girerek imha emellerini dünya kamuoyunun gözleri önünde açıktan sergilemişti. Ve biliniyor ki, düşman, içte Semir haini eliyle en sinsi komplo ve dağıtıcılık planlarını uygulamak isterken, dışta da küçük-burjuva reformist milliyetçileri, sosyal-şoven güçler ve Avrupa sosyal-demokrasisinden yönelen saldırılar adeta bir yarış halindeydi. Özellikle 1982 Parti Kongresi sonrası, dıştaki hazırlıkların ülke zemininde sürdürülmesine ağırlık verilmesiyle, bu saldırılar daha da hızlandı. 1978-79'ların PKK'ye karşı "kutsal ittifak"ları yeniden boy vermeye başladı. 1983 baharında açığa çıkarılan provakasyon sonrasında ise, daha da boyutlandı ve hemen tüm güçler bu süreçte kendi kimliklerini açıkça ortaya koydular.

PKK II. Kongresi sonrasına denk gelen saldırılardaki bu hızlanış, tesadüfi değildi. Devrimci görevlerin kendisini en yakıcı biçimde dayattığı bir dönem yaşanmaktaydı ve bu dönem bu özelliğinden ötürü bir ayrışma süreciydi. Nitekim düşman, her yöntemi deneyerek, devrimi geliştirecek tek güç olan Partimize ve Parti önderliğine saldırırken; devrimden korku duyan teslimiyetçi ve reformist eğilimin temsilcileri de değişik görüntüler altında da olsa aynı yönlü saldırılara başvurmak durumunda kaldılar. Devrimci önderlik, hér soydan devrim karşıtının saldırılarına maruz kaldı. Cezaevlerinde direnişleriyle dünyayı ayağa kaldıran şehit yoldaşlarımız bile, özellikle küçük-burjuva reformistlerinden gelen saldırılarda hedef alınabildi. PKK ve militan önderliği karşısında çılgına dönen küçük-burjuvazinin reformist-teslimiyetçileri, şehit kanlarına ve mücadelenin yaratılış ve yükselişinde temel rolü olan yaşayan önderlerimize saldırılarını halen de sürdürmektedirler. Semir hainine kucak açarak provakasyona açık destek vermeleri, Partimiz ve önderliğine yönelik küfür ve karalamalarla doldurulmuş yazılar altına ortak imzalar atmaları ve bunun da ötesinde, bu tür kampanyaları bizzat üstlenme durumları herkesin bildiği hususlardır. Ve artık, ne sömürgecilerin ve ne de küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenlerin aynı ağızdan yükselen saldırıları hiç kimseyi şaşırtmamaktadır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaşın, Parti içindeki bir hizipleşme sonucu öldürüldüğü yolundaki haberde, daha ilk günden geliştirilen saldırı kampanyasının en son halkası olarak, halk kitlelerinde sadece öfkeyi geliştirmekten öte bir sonuca ulaşamamıştır. Uydurulmuş isimler ve iddialarla yayılmak istenen bu haber, gerçekte PKK'nin büyük bir ısrarla üzerinde durduğu ve devrimci kamuoyunu bilgilendirmeye çalıştığı faaliyetleri şimdi daha da deşifre etme durumundadır. Bu haber, Semir provakasyonunun ve arkasındaki güçlerin hangi amaçlar peşinde olduğunu sanırız artık izaha gerek olmayacak denli sergilemiştir. PKK'yi içten parçalamak ve önderliği imha amaçları bu kadar açıkken, en sudan gerekçelerle hala provakasyona arka çıkan güçler durumlarını nasıl izah edeceklerdir. Şimdi kitleler bu sorunun cevabını muhatabı çevre ve güçlerden beklemektedirler.

Dört yıldır sürdürülen yoğun hazırlıkların ülke zemininde yaygın eylemlerle ete-kemiğe büründürüldüğü bir dönemin başlangıcında, PKK'nin böldüğü vb. biçiminde haberlerin yaygınlaştırılması, önderliğe yönelik alçakça emellerin gizleme gereği bile duyulmadan gazete sütunlarından ilan edilmesi, Partili tüm militanlar ve yurtsever halk kitlelerine de gerekli sinyali bir kez daha vermiştir. Açık ki, düşmanın böylesine saldırdığı Parti ve önderliği en güçlü şekilde korunmak zorundadır. Parti önderliği sadece fiziki bir varlık değildir. Mücadelede atılan ilk adımlardan bu yana, direniş ve kanla yazılmış, yaşayan ve şehit düşenleriyle artık hiçbir gücün ortadan kaldıramayacağı ve tüm halkımızı ardından sürükleyen bir önderliğimiz vardır. Haki Karer, Mazlum, Hayri, Kemal, Mehmet ve şehit düşen diğer yoldaşlarla, başta PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan olmak üzere yaşayan ve şehit düşenleriyle kendisini militan devrimciliği sürekli büyüterek her koşulda direnişi dayatmakla kanıtlamış olan Parti ve ulusal kurtuluş hareketinin önderliğine yönelik saldırıların, nasıl bir acizliğin sergilenişi olduğu geçmişte ve bugün de açık olan bir durumdur. PKK önderliği, sahip olduğu ideolojik-politik çizgisiyle ve her günkü devrimci pratiğiyle, kadrolara ve kitlelere yol göstericiliğiyle, tarihi rolünü oynamaya devam etmektedir. Düşmanın alçakça emellerini, işte işlemez kılan, boşa çıkaran gerçek de budur.

Açık ki, Parti kadroları ve yurtsever kitleler bugün görevlerinin daha çok bilincinde olarak mücadeleyi geliştirme doğrultusunda ileri atılıp, her günü yeni bir mevzi haline getirdikçe, Parti önderliğimiz de düşman için daha çok ulaşılamaz olacaktır. Önderliği, kitleler, ulusal kurtuluş mücadelesinin dayattığı görevlere daha çok sarılarak ve kendi bağırlarında korumaktadırlar. O halde, düşmanın hiçbir saldırısının ve iğrenç propagandalarının kitleler için düşmanın emellerini daha açık görmekten ve buna karşı kinle, önderliğe daha fazla sarılmaktan öte bir sonuç yaratamayacağı da çok açıktır.

Her halk gibi halkımız da, beyinsiz ve yüreksiz yaşanmayacağını acılı tarihinden bilerek, şimdi sahip olduğu bu güçlü önderliğin kendisine çizdiği ışıklı yolda ilerlemeye devam edecek, ve her soydan düşmanını bununla kahredecektir.

*** YAŞASIN PARTİ ÖNDERLİĞİMİZ!**

*** BİJÎ SEROK APO!**

*** KAHROLSUN SÖMÜRGECİ-FAŞİST CUNTA VE PROVAKATÖRLERİ!**

AKİF YILMAZ YOLDAŞIN ANISINI DEVRİMCİ EYLEMLİLİĞİMİZLE YAŞATACAĞIZ!

Halkların kendi kurtuluşları uğruna yürüttükleri mücadele tarihlerinde, şehitlerin yerinin ne olduğu, bunların ne derecede kutsal değerleri ifade ettikleri, mücadelenin gelişmesine yaptıkları etki konuları bir çok yazımızda, çeşitli vesilelerle ele alınmış, değişik yönleriyle işlenmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yerleri ve anlamları çok daha belirgin olan şehitlerimiz konusunda da çok şey yazılmış, onların bizlere yükledikleri görev ve sorumlulukların neler olduğu belirlenmiştir. Onlar ki, haklarında söylenmesi gereken herşeyi tüm gerçekliğiyle bizzat ortaya koymuş kesin ve net bir biçimde bilinçlere kazınması gerekeni kendi eylemleriyle belirlemiş, yürünmesi gereken yolun nasıl olduğunu ve ne biçimde yürüneceğini tüm zorluk ve tehlikelere göğüs gererek ve en önde yürüyerek göstermiş, tüm zorlukların üstesinden gelerek bu yolda yürümeyi kolaylaştırmışlardır. Onlar, ulus ve halk olarak geçmişimizi geleceğe bağlamış geçmiş ile gelecek arasında bir köprü olmuşlardır. Geleceğimizin nasıl ve ne biçimde yaratılacağını, dehşetli bir irade, azim, mücadele ve direnme gücü göstererek ve varlıklarını ortaya koyarak açığa kavuşturmuş, mücadelenin tüm gerçekliğini, hiçbir sahtekarlığa, kolay kaçışa fırsat vermemecesine gözler önüne sermişlerdir. Artık onlar hakkında daha da yazıp-çizmekten öteye, onlara gerektiği gibi layık olmaya çalışmanın, onların kesin emrini verdikleri yoldan şaşmadan ilerlemenin, görkemli direnişlerini, direniş eylemlerimizle sürdürerek zaferi görmenin gerekli, zorunlu ve dayatıcı görev olduğuna inanmaktayız. Bu görevden kaçanlar tarih karşısında suçlu duruma düşmekten kurtulamayacaklardır.

Gerçek durumu kısaca böyle belirlerken, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eyleminin kahramanlarından, değerli militan, ölümsüz savaşçı Akif YILMAZ yoldaş hakkında da bir kaç noktaya değinmenin, onun mücadelesini gücümüz yettiğince anlatmaya çalışmanın gerekliliğine de inanmaktayız. Ancak, daha yazımızın başında iken, O'nu ve mücadelesini gereğince anlatamayacağımızın bilinciyle hareket ettiğimizi de belirtelim.

Akif YILMAZ, Kars'a bağlı Ardahan ilçesinin Hoçuvan (Hasköy) mıntıkasının Mücuş(Beşiktaş) köyünde, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. Kalabalık bir nüfusa sahip olan ailesinin tüm yaşamı yoksulluk ve sefalet içerisinde geçiyor, geçimlerini çok büyük zorlukarla mücadele içerisinde sağlayabiliyorlardı. Yaşamlarını sürdürebilmek için o da diğer kardeşleri gibi, çok küçük yaşlardan itibaren çalışmak, ailesine yardımcı olmak zorunda idi. Daha ilkokula bile başlamadan önce kuzu güdüyor, ekin ekme-biçme işlerinde kendi gücünün çok üzerinde işler yapıyordu. Böylesine yoksulluklar içerisinde, babası Akif'i köy ilkokuluna gönderdi. Ancak ona kitap, defter, kalem vs. alacak parayı dahi karşılayamıyor, yakınlarından yardım almak zorunda kalıyordu. Kışların oldukça soğuk ve uzun geçtiği bu bölgede Akif giyecek elbise bulamadığından yarıçıplak bir halde dolaşmak, okula gitmek, çalışmak zorundaydı. O'nun yoksulluk içinde geçen bu yaşamı hafızasına güçlü bir tarzda yeretmiş, bundan nasıl kurtulunacağını çokça düşünmüştü. O, çocukluk yıllarında iken ailesinin ve sömürgeci-asimilasyon kurumu olan okulun verdiği bilinçle kurtuluşu bireysel olarak düşünmüş, kendisini okumaya adamıştı.

İlkokulu bitirip ortaokula başladığı yıl maddi güçlükleri daha da artmıştı. Bu nedenle yaşı henüz 12-13'e ulaşmışken yaz tatili dönemlerinde, İstanbul, İzmir vb. metropol kentlerinde ağır işlerde çalışmakta olan iki ağabeyinin yanına giderek inşaatlarda, fırıncılıkta, yük doldurup-boşaltmada vb. ağır işlerde çalışmaya başladı. Böylece çalışıp biraz para biriktirmeye uğraşıyor, kışın da okula gidiyordu. Lise ikinci sınıfa kadar geldikten sonra artık okul masraflarını karşılayamaz duruma geldi ve ailesine yük olmamak için okulu bırakarak metropol kentlerinde çalışmaya devam etti.

Kürdistan köylülüğünün baskı ve sömürü altındaki yoksul yaşamını bizzat yaşayan, gören Akif yoldaş, gencecik yaşta gurbete düşmüş, el kapılarında sürünmek zorunda kalmıştı. Gurbette de yoksul ve çilekeş bir

AKIF YILMAZ

hayat sürdürüyordu. Bu yıllarda işçilik yaptığı çeşitli metropol kentlerinde Kürdistan'dan giden işçilerin çektiği azap ve güçlükleri görüp yaşamış, yavaş yavaş ondaki sınıf bilinci de şekillenmeye başlamıştı. Akif, artık dizginsiz sömürüye, baskıya, zulme ve zorbalığa karşı mücadele etmenin gereğine ve kurtuluşun ancak böyle sağlanabileceğine inanmaktaydı. Bu amaçla çeşitli grev, gösteri ve mitinglere katılıyor, bütün gücüyle sınıf kinini haykırıyordu. O dönemde tanıştığı bazı devrimcilerle birlikte dernek ve sendikalara gidiyor, çeşitli seminer ve tartışmalara katılıyordu. Aynı zamanda çeşitli eylemlere katılıyor, büyük saygı duyduğu Mahir, Deniz, İbrahim vd'lerinin afişlerini yapmaya çıkıyor, bildiri dağıtıyor, faşistlere karşı konulan eylemlerde büyük bir istek ve coşkuyla yeralıyordu. Katıldığı tüm eylemlerdeki atılganlığı ve cesareti ile çevresinde büyük saygı uyandırıyor, seviliyordu.

Ailesinin de isteğine uyarak, fakat esasen kendi kararıyla öz memleketinde mücadele etmek amacıyla 1976 yılında Kars'a döndü. Bu dönem, Kars'ta sivil faşistlerin azgın saldırılarda bulunduğu, toplum üzerinde baskı kurmaya çalıştıkları bir dönemdi. Yeniden kaydını yaptığı Alpaslan Lisesi'nde, Akif, öğrenci gençlik arasında aktif faaliyet yürütüyor, onları mücadeleye çekmek, örgütlemek için yoğun çaba harcıyor, onlarla mücadelenin canalıcı sorunlarını tartışıyordu. Tam da bu sıralarda, daha ideolojik grup aşamasında bulunan Hareketimiz, Kars'a yeni el atmış, ulusal sorun üzerinde en hararetli tartışmaların yapıldığı bir konu olmuştu. Akif Yılmaz da bu tartışmalarda yeralarak devrimci Hareketimizin saflarına katıldı. Bu, O'nun yaşamında yeni bir dönemin, kendi gerçek kimliğine kavuşmanın, kişiliğini kazanmanın, ülkesi ve halkı için varolmanın başlangıcı oldu. O'nun için her şey, yaşam bile yeni başlıyordu. O, bunu doya doya sindirmek, yaşamına yeni biçimiyle yön vermek azim ve kararlılığındaydı. Hızla okumaya, kendisini daha fazla eğitmeye başlamış, mücadelenin tüm zorluklarını bilince çıkarmıştı. Ama yine de bilincini yeterli görmüyor, bu konudaki çabalarına hız veriyordu. Kısa sürede sağladığı gelişmelerle herkesi hayrete düşürüyordu. Artık önüne geçilmez bir istek ve azimle çalışıyor, tartışıyor, mücadele ediyordu.

Kars yöresi, feodal ilişkilerin cılız bir biçimde çözüntüye uğradığı, kapitalist ilişkilerin fazla gelişme katetmediği, ancak feodalizmin de güçlü etkilerinin olmadığı bir alandır. Yaygın bir biçimde varlık gösteren küçük üretim faaliyetinde, feodal ve kapitalist ilişkiler iç-içe geçmiştir. Kent ile kır arasında sosyal yönden derin farklılıklar oluşmamıştır. Nüfusun büyük bir kesimi orta ve yoksul köylülüktür. Tarıma kapitalizmin sokulması ve yeni iş alanlarının olmayışından dolayı yoğun bir işsiz potansiyeline sahiptir. Bu yüzden iş aramak için, Ankara, İstanbul, İzmir vb. metropol kentlerine, emperyalist metropollere, Libya, Suudi Arabistan vb. alanlara yoğun bir emek göçü olmaktadır. Öte yandan, etnik yapısı çok farklılıklar arzettiğinden, bir yığın mezhepsel ve ulusal azınlık çelişkilerini taşır. Sömürgeci asimilasyon kurumlarında ortaya çıkan aydın-gençlik kesimi yaygınlık göstermekte, ancak geri toplumsal yapı yüzünden fazla gelişme kaydedememektedir. Buna karşın geri toplumsal yapı ve bir yığın ulusal-toplumsal çelişkinin koşullandırdığı güçlü bir potansiyel vardır ki, bu kesim devrimin esas dayanağını oluşturmaktadır. Devrimci düşüncelere intiba sağlamada, canlılığı ve atılganlığı nedeniyle en erkenden gençlik kesimi duyarlı davranmaktadır. Bunu iyi bilen Akif yoldaş, hem kendisini ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel yönden geliştirmek ve hem de gençliği mücadeleye çekmek amacıyla onlar arasında yoğun bir faaliyet yürüttü.

Liseyi bitirdiğinde aktif olarak profesyonel mücadeleye katılmak için kesin kararını vermiş olan ve tüm kişisel, özel bağlarını terkederek kendisini davaya adamak isteyen Akif yoldaş, polis baskısı ve askere alınmak istenmesi nedeniyle Kars-Dede Korkut Eğitim Enstitüsüne kayıt yaptırmak zorunda kaldı. Artık faşistlerin önemli oranda temizlendiği, CHP azınlık hükümetinin de biraz legal çalışma, okul okuma imkanları sunduğu bu dönemde Akif, diğer bir yığın dönek, ihanetçi ve teslimiyetçinin yaptığı gibi verdiği karardan caymak bir yana, bu zemini de ülkemizin ve halkımızın kurtuluş sorunlarının tartışıldığı bir alan haline çevirmeyi bildi. Öyle ki, okul gençliği ile hararetli tartışmalara giriyor, bu kurumların içerik ve amacını öğrencilere kavratmaya çalışıyordu.

Diğer yandan küçük iş yerlerinde de olsa işçilerin, esnafların, memurların arasına girmeyi başarıyor, onlarla sömürünün, baskının ve zulmün nedenlerini tartışıyor, kurtuluşun yolunu gösteriyordu. Çok zor koşullar altında, hiç bir sosyal güvenceleri olmadan çalıştırılan fırın işçileri arasında çalışarak onları greve götürmüş ve önemli haklar elde edilmiştir. Zaman zaman çıkan bildiri ve diğer yayınlarımızı tanıdığı tüm çevrelere ulaştırıyor, ileri durumda olanlarla daha yakından ilgileniyordu. Biraz gelişme gösteren öğrencileri uygun zamanlar ayarlayarak eğitim çalışmalarına alıyor, eğitip bilinçlendiriyordu. Polislere, ajan-muhbirlere, faşistlere karşı yapılması gereken bir çok eylemi planlıyor, gerekli malzemeleri temin ediyor, çoğu eyleme de bizzat katılıyordu.

Hızlandırılmış eğitimle okul bittiğinde o tek bir gün bile okula devam etmemiş olduğunu hatırladı. Ancak mezun edilip öğretmen olmuştu. Ama, yine de öğretmenlik yapmadı. Nedenini ise, Diyarbakır Askeri Cezaevinde bulunduğu 1980 yılında bir yakınına yazdığı mektubunda şöyle dile getiriyordu: «*Herkes gibi ben de okuyabilir, öğretmen olabilirdim. Bunun imkanı da vardı. Zaten öğretmen olmuştum da. Gidip ben de bir kaç bin liranın kuyruğuna takılabilirdim. Fakat ben bunu kabul etmedim. Ülkemin, halkımın durumu ve benim bu sorunları kavrayış düzeyim, benden daha aktif faaliyet beklemekteydi. Ben de kendimi buna adadım. Hiç kimse bunu zorla bana yaptırmadı. Ben kendi yolumu kendi irade ve bilincim ile seçtim. Hiç bir pişmanlık da duymuyorum seçtiğim yoldan. Dışarda olsaydım yine devrimci mücadeleye katılıp sürdürecektim...*» Evet O, kendi yolunu böyle belirliyor ve bu biçimde de hayatının sonuna kadar direnerek seçtiği yolda yürüyordu.

Akif yoldaş 1978-79 yıllarında da, Kars'ta mücadelemizin geliştirilmesinde en aktif bir biçimde çalışmaktaydı. Sosyal-şoven, ulusal inkarcı, teslimiyetçi, reformist-oportünist her boydan grup ve akımlara karşı amansız bir mücadele yürütüyor, onların en fazla çekindikleri biri haline geliyordu. Boy hedefi haline geldiği bu dönemlerde HK, Dev-Yol vb. bir yığın sosyal-şoven hareketin içindeki bazı karanlık unsurların da kışkırtmalarıyla, Akif yoldaş hakkında birkaç kez ölüm kararı alınmıştı. Evet, gerekirse ileride açıklayacağız. Bu kararların sorumlusu bir kişi, şimdi de yurtdışında karanlık dolaplar çeviriyor. Gerekli gördüğümüzde öldürülen devrimcileri, faili meçhul (!) bazı cinayetleri açıklayacağız. Anlatacağız, salt PKK'ye geçmek istedikleri için dövülüp, tehdit edilen gençleri. Bu olayların suçluları şimdi de PKK düşmanlığının şampiyonluğunu yapmaktadırlar. Geçmişteki suçlarını unutmuşa benziyor bu zavalılar!

Akif Yılmaz, Hareketimizin ideolojik grup aşamasından siyasal örgütlenme aşamasına geçtiği 1978-79'larda bölge hazırlık komitesinde örgütlenme görevinde yeralmaktaydı. Bu görevi sürdürdüğü sırada Parti kendisini Diyarbakır'da görevlendirdi. 79'ların sonlarında gittiği bu alanda bir süre faaliyet yürüttükten sonra sömürgecilerce esir edildi. 1980'de tutuklanmasının ardından ağır işkenceler gördü. Cezaevine gönderildikten sonra da, Diyarbakır zindanlarında tanık olunan insanlıkdışı işkencelere O da maruz kaldı. Ölümsüz önderlerimiz Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'in önderliğindeki kahramanca direnişe tüm gücü ve iradesi ile katıldı. Düşmanın dayattığı tüm teslim alma ve ihanet ettirme girişimlerine karşı tavizsizce direndi. Şahin-Yıldırım faşist ihanet çetesinin alçakça tertiplerine göğüs gerdi.

O, PKK devlerinin gösterdiği direniş yolundan asla şaşmayarak sonuna kadar başı dik yürümeyi bildi. Düşmanın tüm tertip ve oyunlarını kavramakta gecikmeyerek, M.Hayri DURMUŞ yoldaşın verdiği tarihi karara katıldı ve 14 Temmuz büyük Ölüm Orucu eyleminde yeraldı. Eylem öncesinde ve eylem boyunca onurla taşıdığı direniş bayrağını yoldaşlarına devrederek 1982 Eylül'ünde şehitlik onuruna erişti.

Sömürgeciler, ailesine teslim ettikleri tabutunun ağzını mühürlemişlerdi. İşledikleri suçların görülmesinden korkacak kadar aşağılık ve sefil olan sömürgeci-faşistler, tabutun açılması halinde 15 yıl hapis cezası verecekleri tehdidinde bulunarak, mezarın başında uzun süre nöbet tutmuşlardı. Akif yoldaşın cenaze törenine, sömürgecilerin tüm tehdit ve engellemelerine rağmen, geniş halk kitleleri katıldı. Hoçvan yöresi (21 köyden oluşmaktadır) halkı, yakından tanıdığı bu öz evladının kahramanca direnerek şehit düşmesini acı ile birlikte gururla ve sömürgeci cuntaya karşı derin bir kin ve öfkeyle karşıladı. Bu öfkesini ve direnişe sahip çıkışını yoldaşımızın cenazesine yığınsal katılım ile ortaya koydu.

Akif Yılmaz yoldaş, sevimli-esprili bir mizaca sahip, dürüst, çalışkan, kararlı, fedakar ve alçak gönüllü bir kişilik taşımaktaydı. Çalışması programlı ve düzenliydi. Çevresine karşı eğitici, öğretici bir tarzda yaklaşırdı. Örgütçü-toparlayıcı bir özelliğe sahipti. Yüksek bir ikna gücü ile konuşup tartıştığı insanları ikna ederdi. Örgütüne ve yoldaşlarına karşı engin bir sorumluluk duygusuyla hareket eder, alınan kararları uygulamakta asla tereddüte düşmezdi. Kollektif bir biçimde, proleterce yaşardı. O'nun belirgin bir özelliği de kendi hatalarına karşı acımasızlığı, hata ve yanlışlar üzerine kararlı yürüyüşüydü.

Evet, hakkında kısaca da olsa bilgi sahibi olduğumuz Akif yoldaş ve diğer şehitlerimizin anılarına nasıl layık olunacaktır? Açık ki, onlara layık olmak ancak, onların inandıkları ve uğruna her şeylerini feda etmekten çekinmedikleri, tüm varlıklarını ortaya koyup kahramanca direnerek yaşattıkları bu davayı zafere götürmekle mümkündür. Şimdi önümüzdeki görev budur. Öyleyse buna uygun bir biçimde hareket etmeli, döneme uygun düşen militan ölçülere ulaşarak mücadeleyi geliştirip yükseltmeliyiz.

***Akif Yılmaz'ın anısına gerçek bağlılık devrimci eylemciliğimizi yaratmakla mümkündür!**

***Akif Yılmaz adını eylem slogant haline getirelim!**

Bir Mücadele Yoldaşı

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi:
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.